Cannon

001

ISBN 973-9081-03-7

LEI 58 +
2 TL
60

BARIÇADA

EDUARD–VICTOR GUGUI

ADOLESCENTE LA PIAN

Roman poliţist

EDITURA BARICADA
BUCUREŞTI, 1991

Mamei mele, Elena

1. VINERI

Avionul venea din Atena. Pentru funcţionarul de la vamă era cursa de la orele 22. Toamna fusese lungă şi călduroasă, dar în ziua aceea, vineri, termometrul coborâse aproape de zero. Noiembrie debuta cu frig, ceea ce pentru pasagerii veniţi din sud nu era deloc plăcut.

Călătorii începură să treacă printre barierele porţii nr. 3. Funcţionarul de la vamă avea aproape cincizeci de ani, se numea Tudor – Dorel cum îl strigau colegii – avea o soră, fată bătrână, un motan, botezat Cadudal şi o garsonieră pe şoseaua Colentina.

La orele 22,25 terminase de verificat ultimul călător şi se îndrepta spre birou pentru a încheia procesul verbal. Pe drum, în faţa ghişeului de schimb valutar, ridică de pe jos un batic imprimat cu imagini de pe Acropole. Intră în toaletă. Urină. Se privi în oglinda de deasupra chiuvetei. Simţi un miros înecăcios. Se întoarse spre cabine şi în acel moment zări pantoful negru de uniformă. Pantofii aceia îi poartă numai fetele cu picioare lungi, stewardesele. Împinse uşa şi descoperi cadavrul.

Până atunci văzuse aşa ceva doar în filme. Femeia zăcea cu faţa în jos, pe mozaic, de-a curmezişul cabinei, cu picioarele îndoite spre interior. Fruntea şi părul îi erau năclăite de apă murdară. Mâna stângă, pe care strălucea o verighetă prismatică, strângea colacul closetului, în timp ce dreapta îi era prinsă sub corp. Jacheta uniformei se murdărise, iar bluza îi ieşise din fustă, care era ridicată mult deasupra genunchilor. O şuviţă roşiatică se prelingea dintr-o gaură neagră, sub omoplatul stâng. O gaură de glonte.

Funcţionarul de la vamă înjură, se trase instinctiv înapoi, se privi din nou în oglindă şi se sperie de faţa răvăşită pe care o vedea. Îşi descheie haina, eliberă nodul de la cravată, băgă capul sub robinet, stătu câteva minute, după care ieşi, împleticindu-se.

Treizeci de minute mai târziu, aparatele foto ale judiciarului imortalizau vespasienele aeroportului Otopeni ca pentru o pagină specială în cotidienele de mare tiraj. Femeia era brunetă, tânără, construită robust. Doi bărbaţi în halate albe aduseseră o brancardă şi o rezemaseră de perete. Medicul îi scoase jacheta şi pipăi locul de sub omoplat. Pe bluza albă, pata roşie semăna cu o ştampilă enormă. Câţiva grăniceri îndepărtară curioşii. Vreo zece fete şi câţiva piloţi se uitau năuci la aceea care, cu o oră înainte, le fusese încă colegă.

Un bărbat în trenci alb apăru lângă medic şi se aplecă să vadă mai bine. Făcu un semn altuia să ridice un medalion de aur. Bărbatul, care ridică medalionul şi care răspundea la numele de Silvestru, îi întinse şi portofelul maron pe care-l găsise în buzunarul stâng al jachetei victimei. Bărbatul în trenci îl desfăcu, scoase din el o chitanţă de telefon pe care era notat un număr din şase cifre, o mie cinci sute de dolari şi o poză color, din cartonul căreia victima lansa un zâmbet artificial, ambalat într-un bikini negru. Era încadrată de două fete superbe, în valurile unei mări de august. În despărţitura mare a portofelului găsi paşaportul şi o adresă însoţită de un nume, amândouă mâzgălite pe un fragment de şerveţel. Medicul confirmă moartea violentă datorată glontelui. Femeia fusese bruscată pentru a intra în toaletă, împuşcată din spate, la mică distanţă, şi târâtă în cabină. Moartea fusese instantanee şi se produsese de patruzeci, cincizeci de minute. Bărbatul în trenci se aplecă spre urechea medicului şi îi şopti o întrebare. Acesta întoarse victima, după care îi dădu un răspuns afirmativ.

Un al treilea bărbat, cu pălărie neagră şi haină de piele, îşi făcu loc printre cei care priveau. Scuturâ mâna bărbatului învelit în trenciul alb, scoase din buzunarul de la piept o ţigară „Carpaţi”, pe care i-o aprinse cel ce răspundea la numele de Silvestru, apoi se aplecă asupra cadavrului. Strănută de câteva ori, îşi şterse nasul cu o batistă albastră şi ceru o cafea fierbinte.

„Fiţi atenţi la tot! Poşeta, hainele, bijuteriile, nimicurile de

prin buzunare”. Se întoarse spre bărbatul în trenci alb:

„Nu-mi place soiul ăsta de distracţie, aici, într-un aeroport internaţional. D.C., trage tare dacă nu vrei să-ţi petreci revelionul de gardă la inspectorat. La prânz te aştept cu primul raport!”

„S-a-nţeles!”

Bărbatul cu pălărie neagră şi haină de piele dori să-i mai spună ceva, dar expresia de lehamite a trenciului alb îl făcu să renunţe. Se întoarse, atenţionă pe plutonierul care-l însoţise şi plecă fără să mai scoată un cuvânt.

Aşezat pe un fotoliu confortabil, din piele cafenie, bărbatul în trenci alb nota, într-un carneţel cu coperţi albastre, primele impresii. În faţa sa, de cealaltă parte a unui birou masiv, acoperit cu un cristal de zece milimetri, o pereche de umeri laţi, de aproximativ cincizeci de ani, îmbrăcau un costum gri închis, discret, completat cu o cămaşă bleu deschis şi o cravată uni. Posesorul lor, comandantul Anastase Ştefan, puţin obosit, puţin crispat şi, oricum, enervat de întreaga poveste îi împărtăşea tot ce ştia despre victimă:

„Tocmai venise de la Atena. Lucrează pe externe de aproape doi ani... O fată bună... Cam neglijentă, întotdeauna venea în ultimul moment. I-am administrat şi câteva sancţiuni... În rest, totuşi, o fată bună... Cunoştea câteva limbi străine. Amabilă cu toată lumea... Nu a legat prietenii cu nimeni din companie...” Apăsase pe ultimele cuvinte. Mai spuse şi alte amănunte, dar cum pe bărbatul în trenci alb nu păreau să-l intereseze, se opri. Trecură câteva minute, după care acesta se ridică, mulţumi, spunând că dacă o să mai fie nevoie o să-l mai deranjeze.

Calea Victoriei, ora două. În încăpere nu era cine ştie ce mobilier. Un birou mic şi scund, un dulap metalic pentru documente, o hartă, o masă metalică şi două scaune simple. Mai atârna şi o oglindă pătrată, pe care o aşezase şeful într-o zi, pentru ca el, D.C. – de la celebrul personaj Don Carlos – să-şi privească, din când în când, mutra. Pe

masă îşi aşteptau rândul la examinare portofelul, medalionul, verigheta, dolarii, însoţite de un borderou scris de mână, precum şi un breloc cu trei chei. Trecuse o oră de când nota în carneţelul cu coperţi albastre. Nici nu observase subofiţerul care-i aşezase pe masă o ceaşcă mare cu cafea columbiană. Dintr-un difuzor se răspândeau în încăpere acordurile unei vechi melodii italiene: „Una lacrima sul viso”.

Se ridică, sorbi din cafea şi se opri în faţa Oglinzii. Mare greşeală. Părul în dezordine, ochii încercănaţi şi faţa palidă îi reaminteau oboseala cronică în care se afla. Întoarse capul. Privi pe fereastră oraşul adormit sub un cer bacovian. După câteva clipe se întoarse la masă, apucă cu două degete hârtia şi o parcurse încet, verificând dacă lucrurile corespundeau. Scoase din portofel fotografia color: „Stampa Kodacolor-Esequita da Kodak”, o întoarse şi citi. Jos, abia vizibile, se distingeau două cifre: ’78. Deci astă vară! Admiră din nou corpurile bronzate, apoi răsuci între degete lănţişorul de aur de care atârna trifoiul cu patru foi. Pe spate avea gravată o monogramă: „Aj”. Aşeză lanţul pe masă şi întoarse verigheta. Nu era gravat nici un nume, nici o dată. Totuşi, foarte aproape de marcaj se putea distinge un poanson. Nu-i putea desluşi forma, aşa că aşternu pe o coală albă o rugăminte pentru Silvestru şi o scuză: nu venea la prima oră. Simţea nevoia câtorva ceasuri de somn profund.

Urcă scările fără grabă. Pe când îşi scotea trenciul, zări pe birou o listă cu numele pasagerilor care îşi rezervaseră locuri la Atena. Cinci erau români, ceilalţi de diferite naţionalităţi. În total, optzeci de locuri. Sub telefon se odihnea o notiţă cu datele complete ale Mioarei Dencean.

Stătea în picioare în faţa ferestrei şi fluiera încetişor. Primul lucru pe care trebuia să-l facă era să meargă în strada Andrei Mureşanu. Al doilea, trebuia anunţată familia. Al treilea, să se întoarcă la aeroport, dar asta o lăsa în seama lui Silvestru... Îşi aminti că la orele 13 îl aştepta bossul şi asta îi produse o îngrijorare vădită. Nici nu era de

mirare, nu avea nimic de raportat!... Nu realiză când intră dactilografa, Maria Georgescu – Mary, cum o alintau toţi. D.C. se scărpina cu creionul la ceafă, fluieră câteva refrene şi se aşeză la birou. Nu avea astâmpăr. Ridică receptorul, roti discul de şase ori, ceru un interior şi, aşteptând, începu să deseneze contururi. Vorbea grăbit, notând pe hârtia bătută ta maşină. Mulţumi. Aşeză receptorul în furcă, cu ochii la coala dactilografiată.

Se ridică şi-şi spuse că, în primul rând, va merge la aeroport. Îşi aruncă trenciul pe umăr, cu mâna dreaptă apucă un sandviş cu şuncă, pregătit de Mary şi, în timp ce pivotă uşa, ceru o maşină. Pe scări, ofiţerul Licărete Constantin îl întrebă ce părere are. Spuse că nici una şi îşi continuă alergarea în volute.

2. SÂMBĂTĂ

Ştefan Opran terminase facultatea în 1969. În seara precedentă se întorsese din prima călătorie peste hotare în interes de serviciu. Era convins că, în sfârşit, spărsese gheaţa. Ajunsese cineva în institut. Suferea când era luat peste picior de colegi, căci se considera mult deasupra lor. Simţea că este în stare de lucruri măreţe. Ziua în care şeful îl chemase pentru a-i comunica că o să plece în Egipt va rămâne un obelisc în viaţa sa. Toate necazurile, toate eşecurile acumulate în cei treizeci de ani pe care-i adunase în puşculiţa primită la naştere, s-au stins pentru totdeauna. Acum îl aşteptau perspective frumoase Totul depindea numai de el. Era conştient de acest lucru. Fusese conştient şi înainte, dar şi de faptul că fără un bloc-starter nu poţi alerga suta în timp record. Acum avea acest bloc-starter.

În camera de baie dintr-un minuscul apartament de burlac din strada Dr. Marcovici nr. 3. unde de zece zile, toate zăceau într-o dezordine perfectă, Ştefan Opran se rădea cu încântare, filmându-se din unghiuri diferite. Era necesar să arate cât mai bine. Trebuia să impresioneze!... Se uită la ceas. Îşi spuse că o să întârzie, ceea ce ar fi fost

un lucru contrar obiceiurilor sale. Era tipicar. Enervant de tipicar. În fiecare dimineaţă, la 7,30 fix părăsea locuinţa. Mergea pe jos până la Universitate, de unde îl lua pe „31”. Până la institut citea atent şi manierat ziarul. Citea „Sportul”. Se credea un tip cu alură sportivă. Dar viaţa nu iartă. O chelie rebelă înainta spre tâmple. Se mai rotunjise şi, curios lucru, i se părea că pierde din înălţime. Era un bărbat scund şi era complexat de asta. Acest defect îi diminua succesul la femei cu şaptezeci şi cinci la sută. Îi dădea o mare importanţă... Se simţea obosit, dar era o oboseală plăcuta. În avion fusese zăpuşeală. Nu putuse să aţipească nici un pic. În sud lăsase o vară târzie... Mai păstra încă în ochi imaginea Mediteranei, albastrul nefiresc, soarele ce aprindea orizontul, portul plin de vapoare, rochiile de mătase care-l făceau să-şi piardă echilibrul. Atena, construcţiile Acropolei, balize pentru viitor... Apoi, stewardesele. Alese special să zăpăcească minţile bărbaţilor. Treceau printre fotolii cu mersul lor legănat, te întrebau cu vocea joasă şi plăcută, îţi zâmbeau ca la o reclamă pentru pastă de dinţi, lăsau în urma lor o dâră excitantă. Toate miroseau la fel: „Femme”, „Night Life”, „Chat Noire”. Toate aveau aceleaşi picioare lungi, aceeaşi piele catifelată, aceleaşi degete subţiri, cu unghii roşii, portocalii sau verzi. Toate aveau buze frumoase, reliefate, ce fremătau a chemare. O chemare ce nu era pentru el... O iubise mult pe Tatiana. Ea se făcuse tot mai frumoasă, el tot mai scund, ca devenise stewardesă, el inginer, ea se căsătorise cu un pilot, el nu se căsătorise. Pe unde o fi acum?... Reveni în cameră cu un prosop înfăşurat peste şolduri. Deschise uşa de la dulap şi începu să se-mbrace plin de cochetărie, alegând din lucrurile aduse. Se mai privi o dată în oglindă, controlă geanta, stinse lumina şi ieşi.

Pe scaunul de lângă el, o femeie cu genunchi frumoşi stătea cu nasul lipit de geam. Părea foarte tânără şi chiar era. Pe pleoape îi întârziau urmele unui somn scurt. La cine o fi dormit? Cine o fi fost fericitul? Ţinea picioarele strânse, uşor împinse în faţă. Purta un pardesiu de tricot, ale cărui

margini îi dezgoleau până sus, aproape indecent, coapsele sculpturale, perfecte. Nu-şi dădea seama, sau poate că da şi atunci însemna că era conştientă că place şi faptul o amuza. Ştefan Opran nu-şi putea dezlipi ochii de pe coapsele femeii. Privea lacom, ochii săi verzi muşcau cu sete. În colţul buzelor i se strecurase un firicel de salivă. Femeia îi prinse privirea în geam şi-şi trase ostentativ marginile pardesiului. În sfârşit ajunse. Întârziase un sfert de oră.

La 12,45 ieşea de la institut cu haina din piele fină descheiată, având în mână geanta diplomat şi în suflet o bucurie fără margini. Fusese minunat. Se va duce acasă, se va odihni, iar la orele 19 se va întâlni cu Gina. Îi simţise în receptor vibraţia curiozităţii. Dorea să-l vadă, iar el dorea s-o facă praf. Prea îl desconsiderase! De acum încolo... Se gândi, pentru întâia dată de când venise, la maică-sa. Ce mândră ar fi fost, cum s-ar mai fi lăudat la toate prietenele şi rudele cu băiatul ei! O ceaţă pioasă îi aburi ochii, deformând lenticular strada, clădirile, oamenii, maşinile, conglomeratul acesta la care se întorsese cu plăcere. Traversă. Împinse uşa. Pe firmă scria: „Pensiunea Bulevard”. Nu-i era foame. O făcea din datorie. Vine o vârstă când trebuie să te împrieteneşti cu propriul tău corp, când nu mai merge să-l persiflezi ca la douăzeci.

Avea în el o toropeală plină de fiori în aşteptarea orei 19. Cântând, începu să se dezbrace. Mozart, compozitorul lui preferat şi-ar fi ars toate opusurile ascultându-l... Puse ceasul să sune la 18, trase draperia şi plonja în apele unui somn odihnitor, de amiază. Zgomotul devenise mai ascuţit. Instinctiv apucă receptorul şi... se făcu linişte... Se auzi un păcănit scurt, urmat de un zumzet, apoi veni tonul. Mâna, flască, aşează receptorul la locul lui, trase cuvertura şi, sprijinindu-se ele marginea patului, îl ajută să coboare. Întunericul îi împinse privirea spre ceas. Mergea. Arăta şase şi douăzeci. Nu sunase?!... sau, poate o dată cu telefonul. Nu mai avea importantă. Se proiectă în baie... Când ieşi se

admiră pentru ultima oară în oglinda mare a şifonierului, scoase un pachet de „Kent” pentru Gina, îl puse împreună cu pipa în borsetă, stinse lumina şi ieşi.

Ştefan Opran, având în gură un gust de mentă, pe piele „cologne for men”, o mână pe clanţă, iar în cealaltă cheia, pe care o răsucea în broască, mai apăsă o dată clanţa, ca să fie sigur. Nu auzi ultima treaptă scârţâind, nu simţi nici măcar prezenta cuiva în spatele său. Se întoarse. Nu zări decât flacăra albă. Glonţul îi străpunse toracele, proiectându-l în canatul uşii.

3. DIN NOU, SÂMBĂTĂ

„Poftiţi, intraţi. Sincer să fiu, nu vă mai aşteptam!”

„Am primit de la dumneavoastră textul acesta”. D.C. îi vârî sub ochi hârtia puţin mototolită.

„Ah, da, da. Este ceva interesant?”

„Nu-mi dau seama, s-ar putea. Oricum este ceva nou”. D.C. se uită la comandant. Părea a nu şti nimic, sau dacă da, atunci ascundea ceva. Dar ce? „Dumneavoastră nu sunteţi informat despre modificările survenite? Aseară nu ştiaţi?!” D.C. vorbea tăios, simţise ceva putred şi nu-i plăcea. Nu era tipul galant. Avea o vorbă: cu oamenii trebuie să te porţi la nivelul lor, numai aşa te poţi face înţeles. „De când lucrează pe externe?”

„De aproximativ un an”.

„Prezenta garanţii atât de bune?”

„...Înţeleg, să ştiţi că se lucrează prin rotaţie. Nu avem personal suficient. Un timp e pe interne, apoi pe externe, după cum e necesar... Într-adevăr, pe vest lucrează numai cei care au făcut proba calităţilor şi, mai ales, a conştiinciozităţii lor. Mioa...”

„Era un asemenea element?”

„Nu ne-a creat nici un necaz, ori vă referiţi cumva la faptul că nu era căsătorită?”

„S-ar putea”. O schimă mefistofelică i se opri în colţul gurii. Se ridică. De cealaltă parte, comandantul, mai mult

decât amabil, ţâşni, pur şi simplu, pentru a-i deschide uşa.

În stânga, zece degete orchestrau o maşină de scris, în timp ce o pereche de ochelari urmăreau caracterele imprimate pe hârtie. În dreapta, o pilă şi o forfecuţă „Solingen” aranjau zece degete lungi, acoperite cu lac incolor. Biroul din mijloc era plin de hârtii. O lampă îşi proiecta conul de lumină peste ele. Întrebă politicos.. I se răspunse iritat. Spuse c-o să aştepte. I se atrase atenţia că s-ar putea să aştepte mult şi ar fi fost mai indicat să revină altă dată. Rugă degeţele lungi să-şi caute şeful, întrucât el se grăbea. I se răspunse că aveau de lucru. Atunci, degetele sale aşezară legitimaţia lângă sticluţă de ojă, după care se instalară la biroul din centru, aşteptând. Degetele lungi apucară, înciudate, clanţa, în timp ce degetele lui băteau darabana într-un mod ostentativ...

Aşa îl găsi Irimia Filimon, şeful serviciului „Personal”. Se aşeză în faţa lui, umil şi plin de serviabilitate. Degetul mare şi cel arătător scoaseră din buzunar carneţelul. Cele din dreapta apucară creionul, iar cele din stânga răsfoiră câteva pagini mâzgălite... „Aş vrea să-mi răspundeţi la câteva întrebări”.

„Desigur”.

„Cum a fost trecută Mioară Dencean în planul de zbor din săptămâna aceasta?”

„Cu un singur zbor: Bucureşti–Atena–Bucureşti, ca rezervă, restul timpului la sol.”

„Dar mi s-a spus că nu era cursa iniţială!”

„Aşa este. Iniţial trebuia să plece pe ruta Bucureşti–Moscova–Bucureşti. Din cauza timpului nefavorabil, această cursă s-a anulat. A fost trecută rezervă pe cursa de Atena.”

„Şi cine era titulara?”

„Mariana Buzea: treizeci şi doi de ani, un metru şaizeci, părul blond deschis, ochi verzi, măritată, o fetiţă, domiciliul în strada Sandu Aldea 91 A. telefon 535961 Soţul, maior la

o unitate militară lângă Bucureşti.” Citea ca din carte, ironic şi D.C. sesiză.

„Şi cum a ajuns Mioara Dencean să zboare în locui Marianei Buzea?! doar era rezerva a doua.”

„Mariana Buzea a telefonat, ne-a adus la cunoştinţă că şi-a scos un certificat medical pentru şapte zile, «inapt» cum se zice la noi. Comandantul ne-a indicat-o pe Mioara Dencean.”

Deci asta era! D.C. bifa nişte cruciuliţe în dreptul unor nume. „A avut vreun incident?”

„Nu, niciodată”.

„O căutau persoane la aeroport? vreau să spun, bărbaţi?”

„Nu am de unde să ştiu, dar cred că sora ei o mai căuta, din când în când la telefon... Parcă, o dată a plecat cu maşina comandantului... Dar-asta a fost numai o singură dată.”

O dresese bine. Simţea în tonul celuilalt dorinţa de a termina cât mai repede; era conştient de gafa făcută. Degetele lungi şi celelalte, de la maşina de scris, părăsiseră încăperea. Doar mirosul de acetonă trăda atmosfera de lucru intens!

Casetofoane, whisky, „Kent”, „Marlboro”. Pe uşă scria „Shop”. Bonney M cânta „By the River of Babilon”, iar la o măsuţă stătea o blondă. Corespundea genului. Socotea dezinvolt la un calculator liliput, „made in Hong Kong”, mestecând chewing-gum „Nevada”. Trenciul alb se aşează lângă ea şi-şi extrase pachetul de „Snagov” din buzunarul drept. Abia atunci blonda îl luă în seamă, întrebându-l afectată ce doreşte. D.C. adăposti legitimaţia lângă calculator. Blonda tresări, trase spre ea hârtiile şi, cu un reflex deprins după ani de şcoală, închise uşa, blocând-o cu un lanţ.

„Câteva întrebări. O cunoşteaţi bine pe Mioara Dencean?”

„Nu chiar atât de bine, dar pot să vă spun că venea mereu pe aici, cumpăra ţigări, ciorapi, deodorante, cosmetice în general, gumă, şi, câteodată, băutură. Aşa ne

cunoscusem şi în astfel de ocazii mai bârfeam.”

„Vă vizitaţi? Aveaţi prieteni comuni?”

„Nicidecum! Nu am fost niciodată la ea acasă şi nici ea la mine. Nu ştiu unde locuieşte.” Adăugase repede ultimele cuvinte.

„Altceva, mai deosebit, nu a cumpărat de la dumneata?”

„Nu cred... ba nu, mint. Acum trei luni a cumpărat un casetofon.”

„Cam pe când?”

„Nu mai ştiu, pot să fie şi patru luni, poate a cumpărat şi altceva, altă dată, eu nu sunt angajată decât de un an.”

„Ştiţi de vreo legătură?... cineva de aici?... de afară?... O aşteptau bărbaţi?”

„Nu-mi dau seama. Nu trecuse pe aici de trei săptămâni... Poate Nelu să vă spună mai mult.”

Deci îi remarcase absenţa! „Cine este Nelu?”

„Ion Crainic, ospătar la restaurantul de la etaj.”

D.C. se uită la ceas, mulţumi şi o invită curtenitor să-i deschidă drumul. În zâmbetul ei se ghicea uşurarea. O mai admiră din spate şi se îndreptă direct spre restaurant...

Avea noroc. Nelu Crainic era de serviciu. Rugă o picoliţă să-l cheme, în timp ce se aşeză la una din mese. Întocmi pe două pagini o diagramă... Curând, chelnerul era lângă el. Îi simţea răsuflarea în ceafă.

„Mă căutaţi, domnule?”

Îşi ridică capul, îl pofti să ia loc şi-i spuse ce dorea în câteva cuvinte.

„Nu cred să vă pot spune mare lucru. Într-adevăr, venea aici ori de câte ori avea momente libere. Stăteam de vorbă, îmi povestea cum e «dincolo», mă servea cu ţigări...”

„Adică, te aproviziona de la Shop?”

„Ce importanţă are?”

„Le vindeai bine?”

„Doamne fereşte! erau pentru mine.” Scoase pachetul din buzunar. „Vă rog, serviţi!”

„Nu, mulţumesc. M-am obişnuit cu ale mele... Încearcă să-mi spui ceva mai concret sau va trebui să aflăm noi!” Sublinie finalul.

„Nu aveţi ce să aflaţi... Nu ştiu nimic... N-am avut nimic de-mpărţit cu ea... N-am curtat-o, deşi îmi plăcea. Nu făceam nici un fel de bişniţuri!” Spunea adevărul. Aerul din jurul gurii vibra. Se temea să nu se afle de micile lui matrapazlâcuri, nu de alta, dar n-ar mai fi fumat „Kent”. Şi el fără „Kent”...

„O legătură? O aluzie, măcar.”

„Jur! Nu mi-a spus nimic... De aici, de la etaj, este greu să observi ceva şi niciodată nu s-a nimerit să plecăm sau să venim împreună.”

D.C. înţelese. Nu avea rost să mai insiste. Introduse carneţelul în buzunarul de la piept, semn că părăsea restaurantul. Se ridică leneş, spunându-i lui Nelu că va reveni să bea o cafea bună la el.

„Oricând. V-aştept! Poate o să-mi povestiţi şi mie cum s-a terminat... Şefu’, ia stai!... am găsit. Îmi aduc aminte... Săptămâna trecută am văzut-o la masă cu un tip bine, părea un grangur. Era ora schimbului şi am trecut în fugă pe lângă ei. Mioara mi-a zâmbit. Când am intrat în schimb n-am mai zărit-o...”

Cu viteză cosmică, carneţelul reapăru.

„În ce zi?”

„Nu-mi amintesc.”

„Cum arăta bărbatul?

„Înalt, bine legat, purta barbă... îmbrăcat elegant...”

„Blond, brun?”

„Cred că şaten... Parcă avea o valiză lângă el. Nu sunt prea sigur.”

„Faţa nu i-ai remarcat-o? vreun semn particular?... ochii? culoarea pielii?”

„Nu, nu cred că aş putea să-l descriu corect, apoi v-am mai spus, pe el abia l-am reţinut.”

Erau orele 12 când trânti portiera în faţa imobilului din Andrei Mureşanu 29. O stradă liniştită, cu locuinţe rezidenţiale. La capătul ei se zărea lupoaica de bronz din mijlocul oazei de verdeaţă din Piaţa Dorobanţi. Cunoştea strada, la numărul 6 locuia celebrul Ilie Năstase. Casa era

elegantă şi nu părea să fi suferit la cutremur. Un demisol, un hochparter, un etaj, o mansardă şi două garaje. Împinse poarta, scârbit de ceea ce avea de făcut. Reţinu o mişcare discretă a perdelei ce acoperea singura fereastră de la demisol. Urcă câteva trepte şi sună. Nu aşteptă mult. Deschise o femeie uscată, cu părul alb. Să fi avut cincizeci şi şapte, şaizeci. Era îmbrăcată într-un capot matlasat şi împrăştia un aer de distincţie. D.C. îşi declină calitatea profesională o dată cu fotografia legitimaţiei şi îi mărturisi scopul vizitei.

„Prin uşa din spate. Sunaţi, urcaţi la etajul doi, dar nu cred să fie acasă."

„Nici n-o să mai fie, a fost omorâtă azi-noapte!"

Femeia tresări violent şi scăpă un strigăt. Îşi duse speriată mâna la gură, se bâlbâi, articulând ceva ce însemna că o va găsi oricând acasă.... D.C. sună la uşa din spate... Îşi aprinse ţigara... Se gândea... Un glas vechi, de peste optzeci de ani, solicită identificarea printre zăbrelele unei ferestre de la demisol aflată în stânga uşii. După răspuns geamul se închise brusc, iar după alte câteva secunde, o cheie se răsucea în broască... Apăru bătrâna. Avea părul decolorat şi răvăşit, şi o gură nemulţumită ce se mişca într-una, impregnând retina lui D.C. cu imaginea tradiţională a fetei bătrâne de altădată, de provenienţă germanică, care strigă ori de câte ori o atinge un bărbat.

„Gutten tag. Căutaţi cineva?"

Răspunse plictisit că este de la judiciar şi că doreşte să viziteze apartamentul Mioarei Dencean. O rugă să-i arate pe unde s-o ia. Bătrâna îl îndrumă pe scară şi-i indică mansarda.

„Dar a plecat... Plecat cu banii mei. O să reclam, her poliţai... Plecat cu banii mei... Mereu cerea, dar eu nu dat la ea decât acuma..."

Simţi pe buze un dezgust amestecat cu milă pentru un astfel de om ce respiră numai aer plin de boli şi arome de mâncăruri greţoase. Glasul strident şi caraghios îi părea ieşit dintr-o mască funerară. „Lăsaţi, o să vină şi-o să vă dea banii înapoi."

„Da... da... aduceţi pe ea... am s-o cert... eu tare bună cu ea...”

Între timp D.C. urca scara spre mansardă. La unu se opri. Pe uşă era aplicat sigiliul procuraturii. Scoase carneţelul şi notă. Ajuns la mansardă deschise uşa cu cheia galbenă, pe care intuiţia sa o alesese. Împinse uşa şi un aer stătut îi năpădi în obraz. La picioarele scării încă se mai auzeau diftongii rătăciţi ai bătrânei Eger... O cameră în care o măsuţă cu picioare joase, două scaune în colţuri opuse, un pliant şi un geamantan cu multe etichete creau o atmosferă ciudată. Perdelele trase filtrau cenuşiu lumina de-afară, în timp ce telefonul roşu îi făcea discret cu ochiul de pe podea. O bucătărioară unde toate lucrurile erau la locul lor şi printre care predominau pahare şi tacâmuri din plastic cu emblema „Tarom”. Baia era fascinantă, pardosită în întregime cu gresii albe şi albastre şi placată cu faianţă bleu. Mirosea nemaipomenit. Farduri, şamponuri, săpunuri scumpe. De cuierele colorate atârnau o cămaşă de noapte baby-doll şi două prosoape flauşate. În faţa oglinzii, o colecţie de borcane şi sticluţe cu parfumuri sofisticate, creme exotice... Mai existau şi nişte ilustrate, toate din străinătate, nescrise, doar cu adresa. Turnul Eiffel îi reţinu atenţia prin versoul ce conţinea o declaraţie de dragoste şi promitea o reîntâlnire pe curând. Ştampila purta data de 6 iunie 1977. Sechestră ilustrata între paginile carneţelului. Nu mai era nimic la vedere, nici măcar un tablou sau o oglindă, în afară de cea din baie. Şi totuşi îi intriga ceva, dar nu realiza ce. Poate faptul că locuinţa era aproape goală, poate faptul că era sărăcăcioasă, poate cămaşa de noapte ori mirosul acela uscat ce se instalase...

Femeia stătea în uşă, timidă, cu cartea de imobil în mână. Aştepta un licăr de atenţie. Nu ar fi deschis gura dacă D.C. nu ar fi avut grijă să-i anuleze tăcerea. Avea mâini lungi şi slabe, iar capotul şleampăt îi dădea o tentă de rugină.

„Sunteţi responsabila cu cartea de imobil?”

„Da.”

„Cum vă numiţi?”

„Stamian Irina.”

„De când locuieşte aici Mioara Dencean?” Ecoul timpului prezent îl lovi strident în auz.

„D-acu’ un an” şi răsfoind încet catastiful completă: „de la 6 august anul trecut.”

„Cine sunt ceilalţi locatari? şi ce s-a-ntâmplat în apartamentul de dedesubt?... Înţelegeţi ce vreau să spun?”

„Da, desigur. Dedesubt ocupa apartamentul Ana Dumitrescu... de mult, din 1935... adică, părinţii. Eu am găsit-o singură. Părinţii îi muriseră într-un accident... Joi a fost găsită moartă de către mătuşa ei. Este în legătură cu acest fapt?”

„Nu... Mioara Dencean a fost omorâtă azi-noapte pe aeroportul Otopeni”. Sesiză şocul şi uimirea tâmpă a ochilor.

Parcă adunându-şi forţele, Stamian Irina continuă. „...La demisol locuiesc împreună cu soţul meu, Stamian Ion, şofer la TIR. Acum este plecat în Germania, trebuie să sosească zilele acestea. Lângă noi ocupă o cameră nea Andrei, mecanicul, şi o altă cameră pensionara Eger Maria. La parter stau soţii Udrea. Pe doamna aţi cunoscut-o adineauri. La etaj locuieşte... locuia domnişoara Ana, iar aici Dencean Mioara...”

Se simţeau în tonul femeii înţepăturile de viespe jigărită, care nu scapă nici un prilej de a-şi achita poliţele. Diferenţierea formelor de politeţe îi trăda simpatiile şi antipatiile, mai ales că Mioara fusese o fată frumoasă şi, poate, puţin răutăcioasă. Opri cu un gest undele sonore ale femeii, formă un număr de telefon şi-l chemă pe Silvestru împreună cu echipa operativă. Silvestru îi răspunse că în cel mult o jumătate de oră o să fie acolo, apoi auzi un declic şi D.C. aşează receptorul în furcă. Aprinse o ţigară, îşi trase un scaun şi începu să noteze. Era o impoliteţe, însă îi reveni în minte mişcarea perdelei atunci când intrase în curte. Îşi ridică privirea indiferentă. „Când aţi văzut-o ultima dată pe Mioara Dencean?”

„Miercuri, după-amiază... a plecat grăbită cu geanta şi

uniforma de serviciu. Eram convinsă că pleacă în cursă, nu ştiam...”

„A aşteptat-o cineva?... o maşină, eventual?”

„Nu, întotdeauna pleca pe jos. Poate s-o fi aşteptat cineva, dar nu în faţa casei... Puţin înainte a coborât de la ea un bărbat. Pot să vă spun că făcea bairamuri cu străini. O chema şi pe domnişoara Ana. Cred că i-a făcut cunoştinţă cu vreunul, deoarece începuse să primească vederi din străinătate, ori până să se mute Mioara Dencean nu se-ntâmplase aşa ceva...”

„Cum arăta bărbatul?”

„Înalt, cu ochelari şi-un pardesiu gri. L-am văzut din spate când ieşea pe poartă.”

„Şi de unde ştiţi că a coborât de la ea?”

„N-avea de unde din altă parte.”

„L-aţi mai văzut şi altădată?”

„Nu.”

Mai întrebă despre mobilă, despre conţinutul neverosimil de sărac al camerei. I se răspunse că Mioara vânduse un dulap de haine şi o masă cu patru scaune, prin august, dar că, oricum, niciodată nu a avut prea multă mobilă. Parcă vânduse şi un recamier. Nu ştia sigur, în septembrie fusese plecată la ţară.

„Să trăiţi, am sosit!”

Echipa de intervenţii îşi făcuse apariţia.

„Apucaţi-vă de treabă! Silvestre, te rog, mare atenţie! Deşi nu pare cine ştie ce. Cazul ăsta debutează sărăcăcios şi orice amănunt ne poate fi util.”

„Fiţi fără grijă! doar ne cunoaşteţi”.

Băieţii îşi făceau bine meseria. Inventariau, notau, relevau urme, amprente, măsurau umiditatea, căutau prin geamantan, singurul ce părea să conţină ceva, dar erau numai lucruri strict feminine. Lenjeria predomina. Nylon alb şi dantelă, totul numai de „dincolo”. Ciorapi de toate culorile, două fuste plisate, o rochie foarte elegantă, un pulover, trei bluze. Nici o bijuterie. În notă discordantă, o icoană. Părea foarte veche şi de valoare. Silvestru i-o

întinse. D.C. o întoarse pe ambele feţe, remarcă vechimea după starea lemnului şi-i ordonă s-o trimită la muzeu pentru evaluare. Apoi îl rugă să verifice dacă cele două chei mai mici se potriveau undeva. După câteva minute i se răspunse că nu, dar el, Silvestru, avea o idee: puteau fi de la serviciu. D.C. îi mulţumi, îşi introduse arătătorul în inelul brelocului şi, răsucindu-l, le făcu semn că pleacă. Nu înainte de a-l întreba pe Silvestru dacă ştia ceva despre un caz de omucidere, Ana Dumitrescu. Acesta îi răspunse că îl auzise pe Căpitanul Cărăbuş, dar nu era sigur... De sub un covor de duzină cu chenare concentrice, doi subofiţeri tineri scoteau hârtii de câte o sută. D.C. mai rămase până la evaluarea tezaurului, după care coborî scările. Ochiul vilei, Stamian Irina, îi urmărea orice mişcare. Când ajunse la unu, D.C. mai şterse o dată cu privirea sigiliul, apoi se-nşurubă spre parter. Trecu pe lângă bătrânică, apăruse şi doamna în capot matlasat de la hochparter, Udrea sau aşa ceva, îngăimă un fel de la revedere şi plecă, mărind viteza de rotaţie a cheilor pe arătător.

La 13 fix, descheindu-şi trenciul, D.C. se aşeza pe fotoliul din faţa biroului şefului. Acesta, bărbatul cu haina de piele şi pălărie neagră de la orele 22, vineri, ţinând în mână un pix aşezat cu vârful pe un text dactilografiat, sublinia energic şi adnota pe margine. Uneori bătea cu creionul în lemn, invocând inspiraţia. Când intră D.C. se lăsă pe spate, desfăcându-şi nodul de la cravată. După mutra acestuia îşi dădu seama că treaba nu mergea prea grozav.

Victima se numea Mioara Dencean. Douăzeci şi doi de ani. Născută la Pătârlagele, judeţul Buzău. Necăsătorită. Talia: unu şaizeci şi opt, părul: negru, ochii căprui, tenul: măsliniu, fără semne particulare. Stewardesă de trei ani, iar de un an pe liniile externe occidentale. Locuia în strada Andrei Mureşanu douăzeci şi nouă, sectorul unu. Rezervă în ziua de joi, pleacă în cursa de Atena în locul Marianei Buzea, care anunţase telefonic un concediu de şapte zile. Vineri seara s-a întors. Joi a stat la hotelul „Central” de pe strada Eleiakos, unde trăgea tot personalul navigant românesc în tranzit prin capitala greacă. Dimineaţa a băut

o cafea cu o colegă la barul hotelului, a hoinărit prin magazine, a mâncat la un mic restaurant de pe strada Ravinas, a trecut pe la cofetăria „Flokas”, apoi, la orele 17, s-a prezentat la aeroport. Săptămâna trecută s-a întâlnit în restaurantul aeroportului Otopeni cu un bărbat, înalt, cu barbişon. Salariu: două mii patru sute, plus sporul de zbor şi indemnizaţia în valută. Se verifică la CEC dacă are depuneri. Locuieşte într-o garsonieră de la mansarda imobilului. Camera e aproape goală, însă cu cinci mii sub covor, un geamantan cu lenjerie şi o icoană veche. Icoana s-a dat la expertiză la Muzeul de Artă... A, da, uitasem, şi un maldăr de ilustrate, toate fără text, în afară de una trimisă din Marsilia, semnată indescifrabil. Printre lucrurile personale, un medalion de aur în formă de trifoi cu patru foi, având gravată o monogramă, o verighetă, o chitanţă ele telefon pe numele ei, achitată, ce are notat un număr cu şase cifre, un şerveţel cu emblema „Tarom” pe care este mâzgălită o adresă, şi o fotografie celor. O scoase dintre coperţile carneţelului şi o depuse pe birou. Mai deosebit: o mie cinci sute de dolari şi ilustrata din Marsilia, atâta tot. Furtul nu părea să fie mobilul crimei. Cu o zi înainte, miercuri, primise o vizită: un tip cu ochelari şi pardesiu gri.

Şeful îşi aprinse cunoscuta „Carpaţi” şi inhală adânc un fum, două, până spuse că ar mai fi ceva: adresa i se părea cunoscută. D.C. replică că tocmai asta dorea să-l întrebe. Îi făcu semn că şi-a amintit să ia legătura cu Cărăbuş. „Trebuie identificat bărbatul cu ochelari, Căutaţi-i rudele... Depistaţi persoanele din fotografie şi pe cel cu care a stat de vorbă în restaurant... Stabiliţi proveniența valutei şi de ce zăceau banii aceia sub covor... Ar mai fi de văzut dacă între Mioara Dencean şi eroina lui Cărăbuş există vreo legătură. Ce părere ai?”

„Nu ştiu dacă aş putea avea vreuna deocamdată. Recunosc că mă intrigă mai ales ciudăţenia locuinţei.”

„Dar felul cum a fost omorâtă fata şi faptul că a fost găsită în toaleta bărbaţilor, nu?”

„...Deocamdată nu mă pot pronunţa. Un singur lucru e cert; a fost ucisă cu o armă de «45»... Pare să fi fost

bruscată, faţa îi era schimonosită de durere. Nu cred să fi avut timp să reacţioneze. Culmea este că nimeni nu a observat nimic!...”

„Băiete, luni te-aştept!... Să tragi tare azi şi mâine... Cea blondă, din mijloc, este precis «eroina» lui Cărăbuş. Aş paria pe o sută, dar «bătrâneţea» îmi joacă feste; totuşi nu cred să mă înşel... Cu procuratura cum stai?”

„Splendid, lucrez cu Mardare şi ştiţi ce fel de băiat e!”

„E-n regulă! Dar fii atent, n-aş crede să-i placă «combinaţia» celor două.”

„Mă descurc eu, nici o problemă.” Aşează fotografia din nou între paginile carneţelului albastru şi-l introduse în buzunarul stâng. Îşi încheie nasturii cu mâna dreaptă. La uşă se mai întoarse o dată spre colonel.

„Nu uita! Ia legătura cu Cărăbuş. Lucraţi împreună. Vreau un finiş rapid, să vă intre bine în cap! Revelionul!”

Ultimele cuvinte le strivi uşa şi le împrăştie pe culoar.

Licărete, aşezat pe un colţ de birou, îşi bălăngănea un picior. Lângă el, Ancuţa, cea mai rapidă dactilografă din sud-estul Europei. În dreapta, un bărbat scund şi îndesat răsfoia taciturn revista „Cinema”. Nu-l cunoştea.

Unul nou. Dinspre fereastră răzbăteau cuvintele tânărului locotenent Antonescu. Descria o artistă, şi mâinile-i modelau aerul, sprijinind vocalele. Întrând în cameră, D.C. întrebă unde le era şeful.

„Pe teren, cu plutonierul Romescu. Ştiţi, avem un caz cu o eroină blondă.”

„Am aflat, de asta îl caut.”

„Trebuie să sosească.”

„Nu prea am timp, dar...”

Taciturnul îi întinse revista. „Vă dau eu un subiect de relaxare pentru zece minute, nu cred să-ntârzie mai mult. Aşteptăm noi ordine.”

„Licărete, mai bine mi-ai spune câte ceva. Pe «vecina» de la mansardă mi-a dat-o şefu’-n «grijă». Nu ştiţi ce le-a apucat pe amândouă? Prea de tot! Acum, în preajma sărbătorilor.”

„Ştiu. Aşteptam să ne faceţi o vizită. Şefu’ tocmai voia să vă caute. Joi la prânz ne-a chemat bossu’ la el. Avea în birou o femeie în vârstă care plângea-ntruna. Am înţeles repede: Strada Andrei Mureşanu 29, Ana Dumitrescu, medic stomatolog, blondă, unu şaptezeci, solistă, părinţii morţi într-un accident. Mobilă stil, o grămadă de tablouri; par de valoare. Uşa era deschisă. Aşa a găsit-o. Fata era moartă de două zile...”

Căpitanul Petre Cărăbuş este un tip simpatic, provine din rândul celor înzestraţi pentru o astfel de meserie. De data asta era nervos, transpirat, cu un chiştoc stins, uitat în colţul gurii. Aruncă vindiacul direct în cuier, îi făcu semn lui D.C. să ia loc în faţa biroului său şi o imploră din ochi pe Ancuţa pentru două cafele tari.

„D.C., nici nu ştii ce bucurie a dat peste noi! Mai bine rămâneam cercetător ştiinţific decât să-mi umplu picioarele cu asfalt. Probabil, şefu’ s-a gândit că prea multă carte strică şi mi-a dat muncă de teren. Apropo, am auzit că «locuim» în aceeaşi vilă, deci vecini! Te bucuri, nu-i aşa?!... Să fiu al naibii dacă mai înţeleg, fata asta avea toate atuurile să trăiască fericită până la adânci bătrâneţi, dar ea...”

„Vrei să m-asculţi o clipă?”

„Te-ascult. Te-a trimis bossul să lucrăm împreună? Că deh, unde-s doi...”

„Lasă asta! Vreau să mă pui la curent. Amândouă locuiau în acelaşi imobil şi, după cum se vede, şi-au pus în cap «să plece» într-un mod original. Se pare că se şi cunoşteau, chiar foarte bine, responsabila cu cartea de imobil a avut grijă...”

„Cine, pterodactilul ăla?... Ştie tot. Cred că şi-a zidit un ochi într-o cărămidă. Cine intră, cine iese, cine cu cine ce face, ce mai, ştie tot!”

„Am remarcat, are ceva de spus despre fiecare. Nu ştiu cum ţi-a descris-o pe Ana, dar mi s-a părut că a fost singura pe care o simpatiza...”

„Uite, asta n-am remarcat, însă am altele mai importante. Lovitură în occipital: ţeavă teşită la capăt.

Miroase a «pension». Lovitură puternică, reuşită sută la sută. Ca pentru desert, câteva echimoze uşoare. Victima a fost găsită de mătuşa ei: strada Armenească 14, şaizeci şi opt de ani, păr complet alb, puţin adusă de spate. Pare cinstită şi sincer îndureratã. Nu are copii.”

Prin aburul cafelelor, Cărăbuş lansă un maldăr de fotografii: Ana Dumitrescu în diferite anotimpuri. Zâmbete studiate şi armonios asortate cu îmbrăcămintea. Totuşi, o umbră de tristeţe se strecurase fraudulos în fiecare poză, un mesaj pentru admiratori. Era superbă. Toate blondele trebuie să fie superbe, gingaşe şi, mai ales, tandre. Singura deosebire, înălţimea. Ana îi aducea aminte lui D.C. de frumoasa Sharon Tate... Instinctiv scoase carneţelul şi aşează cele două fotografii ca într-un colaj, una lângă alta. Evident, Ana Dumitrescu era fata de lângă Mioara Dencean. Era prima victorie în acest caz.

„Văd că ai ceva nou, ia dă-ncoace!... Ooo, asta-i «artista» mea!...” Degetul de forjor al lui Cărăbuş se opri în mijlocul tripletei colorate.

„Este singura fotografie, alta n-am găsit.”

„Dar asta-i baftă chioară! Ia stai puţin.” Săltă fotografia între degete ca pe un as de poker şi se duse la fereastră să capteze reflexele medalionului. Sigur, era medalionul căutat.

„Dacă ai şti câte clipe fripte mi-a făcut medalionul ăsta! Evident, a fost smuls de la gâtul victimei. E clar, cazul e nespus de mizerabil.”

„Despre ce medalion vorbeşti?” Dă-mi fotografia înapoi!” D.C. rămase trăznit. Ceru o lupă, apăsă butonul lămpii de pe birou şi aproape că smulse din buzunarul de la piept trifoiul de aur găsit asupra Mioarei. Plimbă lupa în paralel cu pupilele. Nu-i venea să creadă! Formidabil Cărăbuş ăsta! Vorbeşte, vorbeşte, dar frânează la obiect. Cum de nu observase!

Între timp Cărăbuş privea stupefiat medalionul. „Unde dracu’ l-ai găsit?”

„La gâtul Mioarei. Mai bine zis îi sărise, şocul a fost puternic. Criminalul a tras cu un tun nu cu un revolver

Calibrul patruzeci şi cinci, cam rar aşa ceva pe la noi, nu crezi?”

„Patruzeci şi cinci, zici?!... Da, cam rar. S-ar putea să prindem un peşte mare. Fata ce-nvârtea?”

„Stewardesă... vest.”

Dacă trei degete care scarpină o frunte plină de riduri dau senzaţia de gândire, atunci, timp de câteva minute, căpitanul Petre Cărăbuş asta făcu.

Chiar dacă ochii căpitanului nu se îndreptau spre uşă, D.C. tot şi-ar fi dat seama că acel curent care-l izbise în ceafă nu venea de la instalaţia de aer condiţionat Nu mai trebui să se întoarcă. Lucaciu îi introduse sub nas o hârtie decorată caligrafic cu carioca verde. Era scrisul lui Silvestru. Scrisul acela de elev silitor l-ar recunoaşte dintr-o mie.

„E la aparat, vă roagă să veniţi puţin. Nu ştiu ce vrea să vă comunice. Zice că e urgent.”

Erau orele 14,30 când ridică receptorul. Într-adevăr, era interesant. Mai toate persoanele care au putut fi chestionate în câteva ceasuri nu observaseră nimic neobişnuit. Doar Oprea Anton, vânzător la sifoane, vizavi de imobil, o remarcase pe Mioara, ca şi pe blondă. Pe aceasta din urmă a zărit-o de câteva ori urcându-se într-un „Peugeot 504” albastru. Nu reţinuse numărul, însă era sigur că e format din trei cifre. Altceva nimic. Ce era aşa de urgent? Numărul de şase cifre. Nu era din Bucureşti ci din Atena, al unui hotel de mâna a treia. Cum l-a dibuit? O inspiraţie de moment. A reţinut că numărul de la hotelul Central era compus tot din şase cifre... În rest, cei din locuinţa victimei erau plictisiţi de întrebările căpitanului: Cărăbuş şi de ale sale. Nimănui nu-i face plăcere vizita unui miliţian. Mai avea ceva. În fotografia color este şi blonda. Ştia?! Nu-i nimic, se bătătoreşte poteca. Unde-i acum? La CEC, verifică depunerile... D.C. îi spuse că lucrase bine şi că o să plece cu Cărăbuş să facă o vizită în apartamentul blondei. La orele 18 speră să-l găsească la sediu. Îl rugă să identifice adresa cu numele... „O.K., şefu’!” se mai auzi în eter până ce receptorul acoperi furca.

„Şefu’, am fost eu la adresă, este un şantier de construcţii. Se ridică un magazin. Am avut noroc, era şi inginerul-şef acolo şi mi-a spus că vechea clădire a fost evacuată acum şase luni, iar lucrările au început de cinci. Fundaţia şi parterul sunt deja terminate. Altceva, a telefonat sora victimei. A aflat ce s-a întâmplat de la cei de la aeroport. Trebuie să vină la noi din minut în minut. Doriţi să vorbiţi cu ea? Sau...”

„Te descurci tu. O duci la morgă. Spune-i că mâine poate să-şi ridice sora pentru înmormântare... După amiază s-ar putea să-i fac o vizită, să nu părăsească domiciliul, vezi unde-l are. Clar, da?” D.C. mai ezită câteva clipe. „Întreab-o şi de Ana Dumitrescu. Uite, îţi las fotografia. Află dacă ştie cine este fata asta.” Arătătorul mângâie chipul celei de-a treia necunoscute. „Stoarce tot ce poţi. S-ar putea ca la ea să găsim «cifrul».”

Tramvaiele rămân singurele mijloace de transport ce amintesc de secolul trecut. Dar suntem în secolul douăzeci şi ar trebui să se mişte mai repede. D.C. apăsă bricheta de bord în timp ce-şi scotea pachetul de ţigări. Nu mai avea nici una. Mototoli cartonul între degete şi-l aruncă pe geam. Necivilizat. Se mai întâmplă! „Petre, ai o ţigară?”

„Vezi sub bord.”

Bricheta sări de două ori până ca ţigara să se aprindă.

„Ai vreo părere?”

„Nu prea clară. Casa a fost trecută prin ciur, până şi în bucătărie era dezordine. Pe fată, asasinul a «apăsat-o» şi pe gât ca să fie mai sigur. A făcut treabă «bună». Se pare că nu banii au fost mobilul. S-au găsit trei mii de lei, iar mătuşa victimei a confirmat că nu lipsea nimic, în geantă fata avea zece dolari... Vezi, tu, bani lichizi, valută, vecina ei asasinată, poza ce evidenţiază cât de cât o legătură între cele două fete, antetul de pe fotografie, bag mâna-n foc că tot de bani este vorba.”

„Cei de la serviciu ce zic?”

„Nu păreau alarmaţi. S-a mai întâmplat să lipsească fără

să-i anunţe. Singura într-adevăr îngrijorată mi s-a părut femeia de serviciu. Spunea că până acum cinci luni se ducea la victimă să-i facă curat. Cam de două, trei ori pe săptămână, dar din iunie fata a rugat-o să nu mai vină, fiindcă nu mai dormea acasă, ci la mătuşa ei care era bolnavă. Numai că Fana Dumitrescu nu-şi aduce aminte să se fi simţit rău în vara asta."

„Din iunie, zici?" Scoase carneţelul şi citi: „Je t'aime, toujours, Fernando."

„Ce-i asta, o declaraţie de dragoste?!"

„Cred că mai degrabă un consemn."

Începuse să bureze. Căpitanul Petre Cărăbuş acţionă ştergătoarele. Un „131" făcea la dreapta. Picăturile de apă măreau roşul semaforului. D.C. dădu drumul la radio. Discret, Angela Similea: „De n-ai fi tu" se furişa în sufletele celor doi. Începură să fredoneze în acelaşi timp. Se uitară unul la altul. Chiar aşa, „de n-ai fi tu"... Un scrâşnet ascuţit de frâne îi opri în faţa casei.

Un contur de cretă albă pe parchetul vestiarului şi cele câteva fotografii judiciare erau tot ce rămăsese din Ana Dumitrescu... D.C. privea detaliile ca hipnotizat. Într-adevăr, aceeaşi blondă frumoasă din pozele estivale pe care le „admirase" la judiciar. Aceeaşi tânără, destul de înaltă, destul de suplă. Pe ceafă, deasupra gulerului, se distingeau mizerabile excoriaţii. Păreau nişte perle negre la gâtul unei zeităţi nordice. Între buze încremenise un firicel de sânge... Mobilierul vechi, de bună calitate, oglinda veneţiană, tablourile de valoare. Evident se umblase, oare pentru ce? Peste tot, lucruri de bun gust, scumpe. Un hoţ de duzină nu s-ar fi dat în lături să colecţioneze o amintire. Poate chiar lipsea ceva şi ei bâjbâiau acum să afle ce. Mirosea frumos. Persistent.

„Avea o agendă personală?"

„Da, uite-o. Am ţinut s-o răsfoim aici, ca şi fotografiile. Ambianţa asta tipic feminină sincer să fiu mă excită, mă tulbură... Nevastă-mea e o femeie obişnuită. La noi nu miroase a «Rexona», nu ne spălăm cu «Lux», dimineaţa

ocupă prima baia, nu înainte de a pune cafeaua la fiert şi de-a pregăti pachetul cu mâncare pentru Dănuţ. Îşi agaţă cămaşa de noapte, marca «Someşul» şi duşul zdruncină, pentru zece minute, întunericul casei. Apoi, în prag, o întrebare scurtă şi inutilă: la ce oră vin acasă? Întotdeauna îi promit acelaşi lucru, întotdeauna se-ntâmplă altfel. Acum înţelegi de ce sunt tulburat? de ce îmi încremenesc gesturile?”

D.C. începu să răsfoiască agenda. Nume comune, adrese comune; nici urmă de Marsilia sau de alt oraş din Franţa. Litera F: Frederico, nu Fernando, Milano, Via Orti 3, 5483434. Litera J: Julieta, 23010. Se opri, citi din nou. Să fie aceeaşi? Numele e destul de răspândit. Mioara Dencean mâzgălise în fugă, pe un colţ de şerveţel: Julieta, aleea Bizuşa 4. Notă în carnet. Petre îl întrebă dacă dăduse peste ceva interesant... Un nume! Julieta! Asta-i mai lipsea, Shakespeare!... D.C. termină, nemaigăsind nimic de reţinut.

„S-ar putea ca Julieta să fie atuul principal. Ce zici?... Aş băga mâna-n foc că e placa turnantă a amândurora sau... poate...” Duse mâna la gură ca un enoriaş conştiincios; cu tot efortul, o strâmbătură i se lipi de chip. Numai pentru o clipă. Redeveni acelaşi „ordinator” folosit zilnic de judiciarul bucureştean. „Lucaciu e deja pe urmele fetei. Aleargă prin tot Bucureştiul. Acum o descoase pe sora Mioarei, imposibil să nu ştie ceva!”

Cărăbuş îi luă agenda din mână. „Litera G: Gerald Tomescu, stomatolog, fost coleg de facultate al Anei şi coleg de serviciu la Policlinica Batişte. Bărbat bine, cu barbişon, înalt, ochi albaştri. Se pare că s-au iubit straşnic; mi-a sugerat asistenta Alina Caragea. Căsătorit cu Maria Tomescu, născută Palade; actualul ministru al transporturilor. Familie organizată; doi copii. În prezent se află în Grecia... Fana Dumitrescu, mătuşa victimei, care nu ştie de nici o relaţie mai deosebită, îl cunoaşte numai pe Jery, adică pe doctorul Tomescu...”

„Jery, ai spus?... Interesant!...” Îndărătul ochilor, culoarea albă începuse să se disperseze.

„Fana Dumitrescu o cunoaşte pe una din titularele literei

D: Daniela Prisăcaru, cosmeticiană, complexul din strada Secuilor, Berceni; telefon acasă: 413596. Mi-a descris-o şi asistenta victimei. Înaltă, brunetă, păr lung, ochi negri, o siluetă studiată. La litera D ar mai fi Dan Stănescu, un tip solid, a făcut canotaj în tinereţe, acum îşi joacă burta ca pe-un balon de rugby. Mi s-a părut îndrăgostit de Ana. A descris-o în superlative. S-au cunoscut «în exerciţiul funcţiunii», îl durea teribil un molar... Restul alfabetului, neinteresant. Cunoştinţe, pacienţi, relaţii. Lume cu alibi." Mai aprinse o ţigară şi se aşează pe unul din fotolii. „Ei, ce părere ai? Crezi că s-ar putea scoate ceva de-aici?"

Candelabrul părea să aibă cel puţin o sută de ani. Scaunele erau îmbrăcate în piele roşie, roasă de vreme, iar pe masa ovală se odihnea un geam de cristal, încărcat de praf. Covorul, de manufactură persană autentică, acoperea parchetul în întregime. Şi tablourile... mai ales acela cu peisajul marin... De copil îi plăcuse marea. Maică-sa era din Constanţa... Vaporul pare gata să se răstoarne, iar barca cu naufragiaţi saltă ca o coajă de nucă pe spinările valurilor. Marea agitată ameninţa să se reverse dintr-o clipă-ntr-alta în afara ramei şi să inunde camera... Se ridică pe vârfuri să cerceteze, atent semnătura. Ceva în subconştient îi şoptea că trebuie să fie un nume celebru. Nu reuşi s-o descifreze. Aşezarea tablourilor i se păru cam curioasă. Sub „marea înspumată", patru pisoi, coloraţi ca nişte papagali australieni, se hârjoneau în decorul bucolic al unei stâne. De o parte şi de alta a ferestrei, două naturi moarte; manieră impresionistă. Într-adevăr, impresionau!... Pe peretele dinspre vestiar, opus ferestrei, scânteiau, în apa plină de lintiţă a unui lac, reflexele roşietice ale unui crepuscul metalic, ce se afunda tot mai mult în coroana bogată a unei sălcii născute din unirea apei cu galbenul luncii. Nici un tablou nu întrecea însă gingăşia celor „două fete de la pian". Culoarea abia atingea pânza. Din gesturi răbufnea o bucurie adolescentină, molipsitoare. Îi venea să le fredoneze melodia. O ghicea.

„Mişcă puţin «corabia», să nu te topeşti de-atâta extaz!"

De sub albastrul mării apăru o nişă goală.

„Ce-i asta?!”

„O mică ascunzătoare. Băieţii au stabilit că adăpostea ceva compact, greu, probabil o casetă cu valori.”

„Te pomeneşti c-avea şi cifru!” Un pocnet de degete uscate biciui aerul. Scoase rapid inelul cu chei. „S-ar putea ca la acea «cutiuţă», magică să se potrivească această «cheiţă fermecată», ce zici?”

„Dă-o-ncoace!... Tot de la stewardesă?... Era împreună cu celelalte chei?...”

Fumul se ridica şi se aduna peste tablouri în orizontul îngust al pereţilor. Indiferent ce-ai fi făcut, sfârşeai tot cu ochii la ele.

„Ştii, din «biblioteca» asta de personaje, unul singur nu l-am identificat, sau poate două.”

„Care?”

„Stamian mi-a spus tot, e foarte conştiincioasă.” În colţul buzelor i se cuibărise un zâmbet. „Ana Dumitrescu pare să se fi folosit de două maşini. Una albastră, mare. Martora nu ştie marca. Nu se pricepe şi la maşini! Pe cel de la volan nu l-a reţinut, n-a coborât niciodată. De departe părea corpolent. Cealaltă, o «Dacia 1300» albă, Descrierea proprietarului ar coincide cu cea a lui Stănescu, numai că acesta mi-a mărturisit, la ureche, că nu are maşină. S-a verificat, nu are.”

„Maşina aceea albastră este, sigur «Peugeot», număr de înmatriculare cu trei cifre.”

„De unde ştii?!”

„N-am atâta şcoală ca tine, dar am mirosul dezvoltat. Vânzătorul de la sifoane. O maşină elegantă stârneşte interesul oricui, aşa că pune băieţii s-alerge, doar n-or să-şi petreacă revelionul împreună!”

La orele 18,30 D.C. o găsi pe sora Mioarei dinaintea biroului, iar pe Lucaciu aşezat pe scaunul său. Acesta se ridică şi îi cedă locul. Femeia era înaltă şi brunetă, leită victima. Plânsese. Venea de la morgă. Era în anul doi la şcoala de asistente medicale. Îi telefonase şi mamei; locuia în comuna Pătârlagele. Tatăl le murise cu cinci ani în urmă.

Cancer. Mioara fusese răsfăţata familiei. La şcoală, premiantă. Pricepea totul foarte repede. Tot aşa de repede s-a şi emancipat! A dat la teatru, dar nu a reuşit. N-avusese nici o pilă. Începuse să le scrie mai rar. Mama era îngrijorată. Apoi le-a scris că a reuşit la şcoala de stewardese. Avusese zece la franceză în şcoală.

„Când aţi revăzut-o?”

„După un an, atât lipsise de-acasă. Eram într-a zecea. Venise cu o «Volga» neagră. Conducea un bărbat între patruzeci şi cinci, cincizeci, înalt şi bine legat. Era îmbrăcat sport, numai haine de bună calitate, părea inteligent şi afemeiat, îmi privea cu insistenţă picioarele. Era în vara lui ’75.”

„Cum îl chema?” Adresase întrebarea surprins de observaţiile făcute. Fata aceea ar fi trebuii să trăiască pe vremea lui Winston Churchill.

„Îi spunea Ştefan.”

„Ce meserie avea?”

„Nu-mi amintesc, Mioara zicea că îi era un fel de şef... Părea de treabă. Mie mi-a adus o cutie de bomboane, iar mamei o broboadă.”

„L-aţi recunoaşte dacă l-aţi vedea?.”

„Poate”.

„Purta ochelari?”

„Nu.”

„L-aţi mai văzut de-atunci?”

„Nu... Mioara nu a mai venit pe-acasă. Anul trecut, în vară, s-a mutat în Andrei Mureşanu... cam în perioada când a început să zboare în străinătate. Ne trimitea ilustrate de peste tot, cu texte scurte...”

„Cum a cunoscut-o pe Ana?”

Pentru moment păru dezorientată. „Nu sunt sigură, cred că la cosmeticiana ei.”

„De când sunteţi în Bucureşti v-aţi vizitat?”

„Da, dar nu prea des.”

„De ce?”

„Pentru că era mai mult plecată, iar eu voiam să învăţ.”

„Întreţinea relaţii cu cetăţeni străini?”

Sanda Dencean ezită o clipă. Îl privi pe D.C. Nu ştia dacă să-i răspundă şi nici ce. „Nu... dar o auzisem că i-ar fi făcut cunoştinţă Anei cu nişte italieni şi că ea nu-i fusese recunoscătoare...”

„Recunoscătoare! În ce fel?”

„Nu mi-a spus. Numai atât.”

„Despre relaţiile Anei Dumitrescu ce ştiţi?”

„Nimic... Poate... Prin septembrie am trecut s-o iau la un film, ştiam că e liberă. Urma nişte cursuri de limba germană. Am găsit-o jos, la Ana. Era acolo şi un bărbat. Atmosfera era veselă. S-au mirat când m-au văzut. N-am mai mers la film. Am băut şi am ascultat muzică. Am rămas la ele cam două ore...”

„Cine era bărbatul?”

„Nu-mi aduc aminte cum îi spuneau, doar că era înalt, cu ochi albaştri. Avea barbă şi cred că era medic stomatolog. Mi se pare, chiar un fost coleg de facultate de-al Anei. La plecare, sora mea l-a rugat să o ducă la o cunoştinţă care locuia pe lângă Podul Izvor şi aşa s-a oferit să mă ducă şi pe mine la cămin.”

„Cum a reacţionat Ana Dumitrescu?”

„Chiar a insistat să ne conducă.”

„Ce maşină avea?”

„O «Dacia» gri, cu o instalaţie stereo minunată. Muzică excelentă. Numai topuri. Nici nu ştiu când am ajuns la cămin.”

„Între acest individ şi sora dumneavoastră aţi observat vreo legătură? vreun gest complice?... Bănuiţi că aveau relaţii intime?”

„Imposibil! Era prietenul Anei.” Reacţionase intrigată ca o puritană. Apoi îşi plecă fruntea neputincioasă – nu ştia nimic, nu înţelegea o asemenea întrebare.

D.C. scoase din buzunar medalionul şi poza color, iar dintr-un sertar, portofelul cu cei o mie cinci sute de dolari. „Cunoaşteţi acest medalion? Este cumva al surorii dumneavoastră?”

Răspunse fără ezitare. „Nu. Nu purta aur la gât. Nu suporta a doua oară aceeaşi bijuterie. Un singur lucru avea

mereu, o verighetă. Aţi găsit-o?”

„Da, este la laborator. Lângă marcaj pare să aibă gravat un desen.”

„Vă spun eu, reprezintă un trifoi. Mioara zicea că verigheta i-a dat-o viitorul ei soţ. Nu ştiu cine este, nu ne-a spus nimic, doar că o să avem o surpriză. Acest lucru mi-l amintea mereu,”

Declaraţia Sandei căzu ca o piatră.

„Nici nu bănuiţi cine ar putea fi?”

„Nu”.

Răspunsul ricoşă instantaneu.

„Credeţi că făcea trafic de valută?... Sau doar oferea atenţii?”

Începu din nou să plângă. „Nu ştiu, nu ştiu... ce să spun... nu se poate, nu cred... întotdeauna i-a plăcut luxul, de mică era snoabă...”

I se făcu milă de Sanda. Oricum era vorba de sora ei, chiar dacă pentru el, ea rămânea un simplu martor. Trebuia totuşi să insiste: „Aţi zărit acest medalion la gâtul Anei Dumitrescu?”

„Nu-mi pot da seama dacă este chiar acesta! Ana purta un lanţ de aur, era chiar plină de aur, brăţări, cercei, întotdeauna am admirat-o. Se îmbrăca după ultima modă şi mirosea fantastic. Ea ce spune?”

„O recunoaşteţi pe fata aceasta? Ştiţi cu ce ocazie a fost făcută fotografia?”

„...Cred că vara trecută. Au fost împreună la mare, mai mult ca sigur cu italienii pe care i-a prezentat Anei. Pe fată n-o cunosc. Trebuie să fie o prietenă de-a lor... Mioara nu-mi povestea nimic despre prietenii ei. Nu suporta ca eu şi mama să ştim ceva şi nici să-i punem întrebări... Mi-aduc aminte, verigheta am văzut-o pentru prima oară în iulie. Era după bacalaureat, mă duceam la mare. Am rămas o zi în Bucureşti. Am dormit la Mioara...”

„Ştiţi de ce a vândut mobilierul? adică lucrurile mai importante: recamierul, şifonierul...”

De data asta Sanda era dezorientată de-a binelea. „...Zicea că vrea să le schimbe...”

Şi hohotele de plâns se năpustiră peste cuvinte D.C. nu mai suporta. Lacrimile curgeau şiroaie peste obrajii ei palizi. Spuse că o înţelegea, dar formalităţile sunt neplăcute. Se pare că aveau de-a face cu un individ periculos, decis să mai lase câteva „urme”, şi se vedea obligat să afle tot ce putea, mai ales că nimeni nu părea dispus să-i spună prea multe. Îi strânse mâinile, care atârnau neputincioase. O rugă să-i lase adresa căminului... În timp ce se îndrepta spre uşă, mototolind o batistă între degete, şi având în gură gustul sărat al lacrimilor, îi spuse despre Ana.

Fetiţa aceasta candidă nu ascundea oare ceva? Parcă reacţionase nefiresc când venise vorba de Tomescu. Uitase s-o întrebe de „cheiţa de aur”. Şi nici de ilustrată nu-i spusese nimic. O va vizita la cămin. Dorea s-o vadă şi într-o altă ipostază. Trebuia să recunoască: avea picioare frumoase... Scoase lista cu pasagerii. Arătătorul se opri la numărul 26: Gerald Tomescu.

Silvestru nu venise. Se lăsase ceaţa. Mâinile-i fixau geamul, iar fruntea i se lipise de sticlă. Aceasta se aburi, estompând luminile străzii. Obişnuita forfotă de sfârşit de săptămână. Îl încerca o melancolie de noiembrie. În cap îi reverbera melodia din vară, dar peste toate apăreau intermitent figurile celor două fete ucise. Se întoarse absent, îşi aprinse o ţigară şi se aşeză pe marginea biroului. Excludea coincidenţa. Trebuia să admită existenţa unui singur asasin, însă nu putea şterge nici cifra doi. Era prematur, simţea că se învârte în cerc. Nu reuşea să se desprindă... Silvestru intră val-vârtej. Ceru scuze pentru întârziere, trecuse şi pe la colega Mioarei, Mariana Buzea. Îl rugă să-l aştepte zece minute până îşi întocmea raportul. Mai bine să-l citească decât să-i povestească. D.C. îi făcu semn să-l scrie şi se întoarse la fereastră. Lucaciu băgă fierbătorul în priză şi agită crema cafenie de la suprafaţa ibricului. Nu voia să rateze „şarja”.

„Gata şefu’, puteţi să-l citiţi!”

D.C. se lăsă să cadă în scaun. Apucă circumspect documentul. Nu-i plăcea. Se aşteptase... Poate cecul de

cinci mii lichidat joi, în ajun. În decurs de doi ani depusese şi lichidase trei carnete cu câştiguri în autoturisme... Şi Mariana Buzea asta, cum de se-mbolnăvise la ţanc! Faptul că avea o fetiţă şi un soţ ofiţer cu care se putea bea un pahar cu vin nu era deloc interesant... Ar mai fi telefonul de la Atena. Era un hotel de mâna-doua. Cu cine vorbise?!

„Trebuie aflat urgent cu cine a vorbit. Ai luat legătura cu hotelul?”

„N-am avut când, figura asta am dibuit-o abia la prânz.”

„Bine. Stabileşte cu cine a vorbit... A fost aici sora Mioarei. Pare puternic afectată. Restul ţi-l spune Andrei. Nu rezist să mai repet. E încurcată rău! Să vedem cum ieşim. Fac cinste... Silvestre, să afli dacă nu cumva a treia fată din fotografie este vreo colegă de serviciu a celorlalte. Mi-a scăpat. Sanda Dencean merită un «zece».”

Cu degetele mâinii stângi mângâind mustaţa, cu cotul pe una din coperţile carneţelului, cu degetele mâinii drepte răsfoindu-l, se opri la litera D. Apucă telefonul, percepu tonul, formă numărul cu creionul şi aşteptă. La celălalt capăt al firului răspunse o voce blândă. Întrebă, vocea răspunse: „o clipă”, D.C. confirmă că aşteaptă, apoi aceeaşi voce spuse: „da”; mulţumi şi închise.

4. ŞI IARĂŞI, SÂMBĂTA

Scuarul era pustiu. Douăzeci şi unu de garaje îl încadrau din trei laturi, iar dintr-a patra, două blocuri cu câte nouă etaje. Lifturile merg până la opt. În faţa blocurilor, la stradă, Institutul de inframicrobiologie „Acad. Ştefan S. Nicolau”. Reputaţie internaţională. În spatele garajelor: Spitalul „Dr. Victor Babeş”. Bolnavi mulţi, paturi puţine, boli infecţioase. Alături, la secţia 9 era linişte. Nu-era zi de paşapoarte. Ora părea semnificativă: cinci, post-meridian. Toate uşile garajelor sunt vopsite în verde închis, numai a lui în gri... Rula uşor. Era obosit. Fusese o călătorie de rutină. Cunoştea Grecia. Vizitase Parthenonul, atunci. Acum n-ar fi vrut să plece... Îi era dor de Luminiţa... Adina se obişnuise.

Se obişnuise şi el cu funcţia... Îi era dor de Vlad. Şi-l dorise mult. Avea, în sfârşit, un moştenitor. Moştenitor la ce? La caracter, bineînţeles!... Frână. Răsuci cheia tăind contactul. Cuminte, motorul se linişti. Coborî geamul, îşi aprinse o ţigară şi se lăsă pe spate, învăluit de fumul albăstrui ce difuza printre picăturile de ploaie. Burniţa îi declanşase o stare de melancolie. Îl trimitea în el însuşi. Îi era frică de trecut. Nu-l meritase, dar, oricum, era al lui... Avea un caracter dificil. Îi plăcea tehnica, dar numai el ştia câte neîmpliniri avusese. Ar fi trebuit să fie mulţumit. Obţinuse tot ce-şi putea dori un om la vârsta lui. Funcţie, leafă, copii, nevastă, situaţie. Dar ce folos, sufletul lui murise în urmă cu treisprezece ani, lângă Mona. A iubit-o; e conştient că şi astăzi o mai iubeşte. O iubire rece, calculată, artificială... Femeile îl sensibilizează, îl pun într-o stare de inferioritate. Toată prestanţa lui e o paradă, reţinerea, un paravan ce acoperă refularea unei iubiri timpurii, ce i-a marcat puternic adolescenţa... A doua oară a avut noroc. Norocul infirmului care dă peste o menajeră bună. Adina este o fată minunată, trebuie iubită bucăţică cu bucăţică. Dar ea îl iubea oare?... Nesiguranţa asta othellianã îl va chinui toată viaţa? Până acum a suportat, dar de acum încolo cum va fi?... Jignea. Era dispreţuitor. Tineretul îl stingherea. Şi-l simţea vrăjmaş. Ar fi dorit să şi-l apropie, dar era prea târziu... Cifrele îl deranjau, nu le mai iubea. Le ţinea lângă el fiindcă aşa era regula jocului, dar ar fi vrut să le arunce undeva departe... Când împlinise patruzeci şi unu de ani se afla pe faleză, la Pireu. Albastrul mării şi umbra palmierilor l-au umilit nespus. Dorise să-şi rupă toate documentele ce-l legau de identitate, să se piardă într-o aventură, să-şi topească numele într-o formă, nouă, sănătoasă... Seara, târziu, vorbise cu cei de acasă. Plătise mult. Fusese cadoul pe care şi-l oferise. Lacrimile de la aeroport l-au mai liniştit, însă nu pentru multă vreme. Simte apropierea crizei, şi atunci... În patul Sandei uită, e puternic, domină. Reîntors acasă devine acelaşi epileptic social, supravegheat conştiincios şi iubit din respect... Aruncă ţigara în nisip, îi era foame. Dimineaţa nu mâncase nimic, deşi Adina îi

pregătise un autentic breakfast... Îi era sete. Toată ziua îl chinuise o sete rebelă. Secretara cea nouă nu ştia să-i pregătească ceaiul. Îi place cel galben ceylonez, concentrat şi cu multă lămâie... Îi era frig. Făcuse un salt peste multe grade. Frigul îi amintea de revelion. Mai trecuse un an. Un an bun, ar putea zice. Luminiţa absolvise treapta. O iubea mult. Era sensul vieţii lui... Câteodată ar fi vrut să nu existe. Îl stăpânea o dorinţă diabolică de independenţă. Şi-ar fi dorit din nou „să alerge”. Tânjea după marginea vieţii sale, după estul îndepărtat al adolescenţei, după prima zi de naştere sărbătorită. Tânjea după cea dinţii dragoste ascunsă în obrajii roşii de puşti... Două picături sărate îl rechemau. Erau dorul solitudinii... Adina îl iubea. Orice femeie în locul ei l-ar fi iubit. Soţie de director, maşină mică, vilă, călătorii în străinătate. Aşa ceva nu se ratează! Dar Sanda? Ea avea tot ce-şi dorea. Probabil, împreună construiau o lume de ficţiune ce le alina dorinţele mecanice... Trecuseră treizeci de minute. Cristalele lichide afişau: 16:37. Se smulse din letargie, se dădu jos, căută cheile în buzunare, îşi aduse aminte că le pusese la plecare în torpedou. Se întoarse, răscoli printre nimicurile din cutie, le găsi.. Deschise uşile garajului. Un aer iute îi gâdilă nările. Toate erau la locul lor... Ciudat, nu-i venea să se ducă acasă. Parcă ar fi greşit cu ceva şi-i era teamă. De fapt îi repugna să povestească. Era obosit, iar cei dragi nerăbdători să-l asculte. S-au culcat târziu. Nu făcuseră dragoste. Adina ar fi dorit. Reproşurile i le-a citit în gesturile matinale, împărţise cadourile fără tragere de inimă.... Era rece. Se scutură involuntar. Îşi aprinse o ţigară şi o fumă sprijinit de uşă. Plafonul de nori era coborât. Apăsător. Îi simţea presiunea în urechi... Avea şaptesprezece ani. Terminase liceul. Se pregătea pentru medicină. Chirurgie. Plecase două săptămâni la mare după examenul de maturitate. Admiterea era în septembrie. Mamaia 1963. Se înălţaseră hotelurile noi. Era plin de turişti nordici. Ei erau patru: el, Sandu, Genu şi Bobby. Bobby cel mic şi vesel, leşinat după suedeze. Se suia pe scară ca să le sărute. Sandu şi Genu, doi fraţi din Izvor. Singuri, de copii,

aleseseră calea chitarei şi frecventau asiduu „Joia tineretului”. Se simţeau minunat. Toată lumea era a lor. Au apărut şi ele. Patru finlandeze zdravene, crescute în pădurile Kalevalei. Erau cu zece ani mai mari, dar ce conta! Transplantul de tinereţe era mai bun decât „Gerovitalul” doamnei Aslan. Se înţelegeau în limba „gimnastă”, ce întrecea în popularitate esperanto. Era soare, mult soare. Erau liberi. Tineri şi liberi. N-aveau obligaţii, n-aveau responsabilităţi. De-o parte era viaţa, de cealaltă aerul şi apa. Le ajungea. Mâncau covrigi calzi înmuiaţi în bragă făcută de turci autentici. Consumând cincizeci de grame de coniac trei stele, îşi câştigau dreptul de a ocupa masa o seară întreagă la restaurantul Modern, unde cântau Moculescu şi Aurelian. Şi ce frumos cântau: „Green, green grass of home”. Era şi Tom Jones: „Delilah”. Erau şi troleibuzele noi, vopsite fiecare în altă culoare. Era şi T-ul de la Mamaia; toboganele nu se prăbuşiseră. Seara aparţinea perechilor. Se făcea un schimb intens de „experienţă”. Orice noutate era omologată pe loc, fără obiecţii... Un câine urina zgribulit la picioarele singurei bănci din scuar. Două, trei maşini, intrau grăbite în cuşti. Câteva capete se înclinau respectuos... Visa fumând.. Se-ncălzise. Soarele anilor ’63 îl „bronzase”... N-a mai dat la medicină, fuseseră zece pe un loc. N-a vrut să rişte. Avea încorporarea în buzunar. A dat la politehnică. Era talentat la matematică. A reuşit între primii optzeci... Pe cine o fi căutând individul acela? Şi ce sacoşă are! Pare a fi de voiaj. Se uită la garaje, de parcă ar dori să descopere ceva!...

Era aproape şase. Se simţea înviorat şi, culmea, îi era dor de casă. Porni motorul. Deschise porţile...

Un şoc înspăimântător îl proiectă în portieră. Craniul i se sfărâmă de parbriz, iar creierul impregna cu sânge albicios zidăria şi capota. Se dezintegra. Palmele i se imprimau pe tencuială. Se frânse-n două, înfigându-şi genunchii în ciment. Era ca după explozia de la Hiroshima.

Aşa îl găsiră a doua zi.

5. DUMINICĂ

Aşteptând să fiarbă apa pentru ceai se gândea la Daniela Prisăcaru. Ce tăinuia ea?... Tăie lămâia în două. Aburul începuse să se-nşurubeze. Turnă apa fiartă peste săculeţul poros... Daniela Prisăcaru trebuia „desfăşurată”... Trei felii inegale de pâine îşi împărţeau plita prăjitorului... Aseară plecase mai devreme. Ascundea ceva? Acasă nu dormise. A transmis impulsuri până spre miezul nopţii. Nimic... Gresă artistic cele trei felii „Dâmboviţa” cu un superior de Vatra Dornei... Nu-i spusese nimic lui Petre. Alesese o pistă şi vroia s-o alerge până la capăt. „Singurătatea alergătorului de cursă lungă”. Excelent film. Transmutaţia psihologică a scenariului îl copleşise. Se şi vedea cu cronometrul în mână. Era în întârziere. Biologia celulelor sale semnala intermitent. Ceva nu era în regulă. Cam bănuia ce: lipsa vectorilor i se părea ciudată, îl zgândărea. Dosarul Mioarei Dencean suferea de „cancer psihologic”.

Două linii, două puncte. Bing-bangul funcţiona elastic. Aplică pe vizor degetul mare de la dreapta. Simetricul de la stânga transmitea pentru a doua oară limbajul Morse. Auzi foială de cealaltă parte a uşii. Bloc proprietate personală, an de dare în folosinţă: 1974.

„Cine-i?”

„Vecinul de la doi”.

„Imediat, să-mi pun halatul.”

„Aştept, doamnă.”

Zgomot de uşi trântite şi de linoleum hârşâit. Uşa se deschise în unghiul unui lanţ. Deschiderea unghiului se astupă cu o legitimaţie albastră.

„Ce farsă stupidă! Credeaţi că o să mă ascund? De ce aş face-o?” Unghiul se reduse la zero, pentru o clipă, apoi se mări brusc la nouăzeci de grade. „Poftiţi! Scuzaţi deranjul. Cam matinală vizita şi cam şocantă!”

„Deformaţie profesională, dar nu trebuie să vă simţiţi jignită. Doresc câteva informaţii despre o anumită persoană. Atâta tot.” Percepu relaxarea pometilor cocoţaţi

la peste un metru şaptezeci şi doi.

„Şi anume, despre ce persoană este vorba?”

Întrebarea o puse între cele două fotolii în care se aşezară. Împreună cu canapeaua valorau cam şase mii de lei. Stofa pluşată era comandă specială, din lot de export. Casetofonul „Sonny”, ţigările „Kent” şi sticla de „Teacher’s” trădau cunoştinţe pe la shopuri. Pe lângă toate acestea se remarca o mochetă groasă ca o cergă maramureşană. Litera D arăta destul de bine, chiar nespus de bine! Obrazul expunea preocupările zilnice ale meseriei, în orice caz, marfă fină: „Hellena Rubinstein”, „Christian Dior”, „Nina Ricci”, „Marcel Rochas”... Şi toţi ăştia între Paris, New York şi Londra... Halatul îi reliefa parametrii anatomici. Material „made in”... Părul lung, negru – nu i se putea bănui originea cromatică – îi încărca umerii ca unui general de armată. Cel mai provocator era, însă, şanţul moale dintre sâni. De un alb imaculat ca în „Iarna pe uliţă”.

„V-aş ruga să-mi spuneţi tot ce ştiţi despre Mioara Dencean.”

Pleoapele i se strânseră a gândire, apoi se dilatară a nedumerire. „Nici n-o cunosc. Trebuie să fie o confuzie. Vă rog să mă credeţi, nu cunosc nici o persoană, nici o clientă cu un astfel de nume.” Mâinile plecară nervos după ţigări şi brichetă. Reuşi să aprindă una, apoi îşi dădu seama, îngăimă o scuză şi îi întinse pachetul.

D.C. scoase, aproape în acelaşi timp, „Snagovul” din buzunar. Refuză ostentativ. „Nu vă pripiţi. Încercaţi să vă amintiţi. Este de mare importanţă... V-a fost clientă?... Sau poate mai mult.”

Daniela Prisăcaru reveni în gabaritul fotoliului. Îşi aşeză un picior peste altul. Capotul lunecă silenţios, descoperind o pereche de picioare din acelea care, de cele mai multe ori, te fac nervos. Nu schiţă nici un gest pentru a şi le acoperi. Încerca să se concentreze. Fumul companiei „Lorillard” o ajuta.

„Persoana în cauză a săvârşit o infracţiune. Şi în acest caz ştiţi probabil procedura.”

„De ce s-o ştiu, n-am avut de-a face cu miliţia! Chiar

dacă aş fi cunoscut-o pe acea persoană, ce mă priveşte pe mine ce-a făcut!... Mioara, Mioara... da, o fată înaltă, brunetă, cu tenul creol, dar să ştiţi că nu a mai venit de mult. Nu înţeleg de ce v-aţi adresat mie. V-a sugerat ea?"

„Întocmai..."

„Asta-i culmea! Cum de şi-a permis?!...

„Când v-aţi văzut ultima oară?"

„Cred că în primăvară. Venea rar pe la mine. Nu-i cunosc numele complet, nu mi l-a spus, doar atunci când a prezentat-o prietena care a adus-o şi care mi-e clientă permanentă. Acum mi-aduc aminte..."

„Şi cine este clienta aceasta permanentă?" Creionul defrişa filele carneţelului.

„Dar aţi spus că vă interesează Mioara! Nu înţeleg de ce v-ar interesa şi altcineva!" Sprâncenele i se împreunară deasupra nasului.

„Pentru că dorim să ne îmbogăţim cunoştinţele în privinţa ei."

Aprinse a doua ţigară. Îşi căută un nou punct de sprijin. „Rotiţele" i se-nvârteau cosmic. „Da, chiar nu văd de ce nu v-aş spune! Este o clientă foarte bună de-a mea... Bună, în sensul că vine foarte des..." Călcase strâmb, dar reparase repede. „Se numeşte... să mă uit în agendă, nu ţin minte numele clientelor, sunt multe, vă daţi seama! Localul este printre primele din cartier, iar obişnuinţa..."

Era o clientă care venea des şi nu-i ştia numele!... La dreapta, uşa stacojie semnala prezenţa celei de-a doua camere; dormitorul, mai mult ca sigur. Acolo se dusese să caute agenda. Simţea nevoia unui „time-out". De un singur lucru era acum sigur D.C.: această brunetă parşivă ştia ceva, şi acel ceva începea să crească în importanţă, precum aluatul cozonacului de Crăciun. Îi permise momentul de respiro. Dilatarea acestuia îi betona tot mai mult un procent de şaptezeci şi cinci la sută certitudine... Reapăru. Într-adevăr avea un corp ce te putea dezechilibra oricând...

Aprinse a treia ţigară. Emana calm şi fum în proporţie de unu la cinci. „Se numeşte Ana Dumitrescu. Dacă vreţi,

notaţi adresa: Andrei Mureşanu douăzeci şi nouă. Nu ştiu pe unde vine, dar cred că undeva la şosea. Parcă aşa am auzit-o o dată."

În sfârşit ajunsese pe „Via Apia". Acum procentul devenise de sută la sută. Se fardase. Discret şi elegant. Capotul rămăsese acelaşi. Picioarele la fel. Expresia feţei, însă, se deteriorase.

„Venea şi însoţită?"

„Dar am impresia că este cu totul altceva. Spuneţi-mi, ce s-a-ntâmplat? Fiţi sincer, vă rog!" Două fulgere turnate în oţel de Toledo se desprinseră din pupile.

„Nimic. Este aşa cum v-am spus şi vă rog să mă credeţi. Nu am venit aici să vă stric o dimineaţă de duminică, mai ales că este şi însorită..." Zgomotul inoxidabil al telefonului îi întrerupse mărturisirea.

„Vă rog să mă scuzaţi o clipă." La al treilea semnal era cu receptorul în mână. Din spate semăna cu actriţele ce-şi încearcă norocul în îndepărtata Californie. „Da, nu" şi din când în când un „bine", apăsat şi lung. Se înţeleseseră! Veni tonul. Puse receptorul în furcă şi se torsiona cu o sută optzeci de grade. Aprinse a patra ţigară. Emana siguranţă şi clarviziune. „În concluzie, nu pot să vă spun aproape nimic despre fata asta. Pur şi simplu nu-i cunosc viaţa privată. Doar de vreo două ori a venit însoţită de un tânăr. Bărbat drăguţ, tăcut şi manierat. O dată mi-a adus ciocolată. Nu i-am reţinut numele. Părea să fie din provincie..."

Vroia să-l expedieze şi brusc îi revenise memoria! Cam săracă în date, dar tonică. Trebuia profitat din plin. „Aţi observat cumva, veneau cu maşina?"

„Parcă, o dată. A adus-o c-o maşină albă."

„Aţi remarcat marca, numărul?" Cerea prea mult, dar n-avea ce face.

„Nu vă pot răspunde. Am remarcat culoarea, şi asta cu totul întâmplător. Am mult de lucru, nu-mi pot permite să ţin strada sub observaţie!"

Un răspuns ce se dorea categoric. Simţea că nu era cazul să mai insiste. Putea paria cu o mie la unu la Long-champ,

că în privinţa culorii, spusese adevărul.

„Vă rog să mă scuzaţi, dar vreau să profit de această zi. Sunt aşteptată de câţiva prieteni pentru o plimbare până la Sinaia, aşa că dacă mai doriţi să-mi puneţi întrebări v-aş ruga s-o faceţi mai repede."

Sesiză „boomul" în privinţa pretextului, dar acum ea era cea care conducea discuţia. Făcea pe proasta şi-i stătea bine. „Înalt, scund, brunet, blond?"

„Cred că... şaten... puţin adus de spate, de talie mijlocie, îmbrăcat cam dezordonat..."

Acum minţea şi vinovat era D.C. O făcuse să înţeleagă foarte bine. Îşi aduse aminte că ori de câte ori mergea să-şi aprindă duminicala luminare şi să asculte slujba, maică-sa îi revela scopul „pelerinajului". Nu avea decât şapte ani. Probabil era o legătura freudiană... Se ridică, băgă carneţelul într-un buzunar, creionul în celălalt, mulţumi pentru ajutorul dat, sărută ceremonios mâna, nu de alta, dar dorea nespus să-i simtă gustul epidermei şi se îndreptă către lanţul de la intrare. Părerea de rău în privinţa sărăciei amănuntelor masculiniza faţada gazdei, dar în acelaşi timp îi destindea muşchii zigomaţi... Uşa era deschisă când D.C. restaura gestul lui Colombo, îi băgă sub nas celebra fotografie. „Recunoaşteţi această fată?" şi arătătorul se propti în dreptul celei de-a treia.

Secvenţa gestului imprimă un recul violent craniului Danielei Prisăcaru. Ar fi înregistrat un succes dacă telefonul nu s-ar fi bâţâit de două ori, după care se linişti.

„Nu, n-o cunosc. N-am văzut-o niciodată în viaţa mea. Vă rog, trebuie să plec." O lumină îi impresiona retina. „Lăsaţi-mi numărul dumneavoastră de telefon, dacă-mi amintesc ceva vă sun."

„Nu-i nevoie, vă caut eu. Sărut-mâna!"

Cobora a noua treaptă când zgomotul de lemn înfundat al uşii i se strecură în urechi.

Era pe Viilor. Traversă vizavi, pe trotuarul spitalului. Se disimulă printre obişnuiţii vizitatori duminicali. Intră în camera de aşteptare. Avea o fereastră la stradă şi, dintr-un unghi privilegiat, putea supraveghea ieşirea blocului. Era

sigur că fusese petrecut cu privirea prin transparenţa perdelelor de la etajul cinci şi că nedumerirea va creşte exponenţial văzându-l că intră acolo. După exact o mie două sute optzeci de secunde, mâna fină a Danielei Prisăcaru perturbă traseul unui taxi.

Sandu Aldea este o stradă boierească. La numărul 92 A. se află o vilă cu un singur nivel şi cu o curte asimetrică, mărginită de un gara din beton, decupat de o poartă verde. Se pot parca maşini, dar iarba înaltă şi neîngrijită nu evidenţia o astfel de activitate. Ştia de la Silvestru: hochparter, uşa din dreapta scării. Vilele de ta şosea seamănă cu cele din Vatra Luminoasă! În duminica aceea în care soarele stătea pregătit s-o zbughească din clipă-n clipă, reînviase mirosul de iunie. Mirosul acela te excită, îţi pregăteşte moralul pentru vacanţă şi-ţi oferă idei constructive în alegerea partenerei... Vărateca mireasmă se reîntorcea ca un suspin în interiorul lui D.C. Auzea valurile întinse lângă nisip şi vacarmul de prânz dispersat printre mese. La 2 Mai, pe plajă, este un singur bufet. Revedea delfinul decapitat aruncat de o hulă de gradul trei. Stăteau amândoi lungiţi pe acelaşi prosop şi respirau acelaşi siliciu sfărâmicios. Ea îşi luase zece zile fără plată, el profita de o misiune estivală. Celulele pielii înmagazinau bronz pentru zile negre. O cunoscuse cu un an în urmă. Controla calitatea tricotajelor la o fabrică din Botoşani. Au avut un sejur plin de meditaţii epidermice. Îşi fortificaseră „concepţiile” în speranţa unor roade robuste. Acum, în preajma fulgilor, ea controlează, în continuare, tricotaje, iar el devorează misiune după misiune... O blondă durdulie, puţin umbrită de mişcarea de revoluţie a pământului, cu nas plăcut, ochi căprui şi bust nr. 5, deschise uşa în urma miorlăiturilor unei sonerii ce-şi dădea duhul. Era drăguţă, cu un profil de starletă şi cu o privire surprinzător de inteligentă pentru un asemenea design, cerut de mai toate companiile aeriene. D.C. se legitimă. Fu invitat înăuntru şi poftit să se aşeze.

La intrare, un mic vestiar cu un cuier încărcat de haine

kaki şi şepci înfrunzite. La dreapta, baia, în stânga, o cameră. Părea de copil, căci uşa dezgolea un pat ce nu putea suporta mai mult de cincizeci de kilograme. În faţă, o cameră mare, compartimentată în dormitor şi sufragerie de o arcadă şi o sobă de teracotă. Totul în tonul garniturii „Veronica”, ce umplea sufrageria. Distorsiona acut cu patul şi masa de televizor din dormitor; probabil un „mesaj” transmis din generaţie în generaţie. Covorul măreţ şi aspirat la timp, precum şi lipsa prafului cotidian subliniau soliditatea căsniciei organizate, cu state vechi. Două scaune-fotoliu realizau un cadru de conversaţie, generator de poftă de mâncare pentru ambii parteneri.

Se numea Mariana Buzea şi fusese şocată de întâmplarea aceea groaznică. Spunea că era incredibil. Toată sâmbăta şi-o stricase. Fusese invitată la prietenii ei şi nu putuse merge. D.C. trebuia să ştie că era încă în concediu medical şi că povestea aceasta îi mărise doza prescrisă de pastile. Nu dormise toată noaptea. Avusese coşmaruri. Numai pistoale, sânge şi avioane. Părea ceva ireal, decupat dintr-un film de groază. Bineînţeles dintr-un film de Hitchcock, nu de Sergiu Nicolaescu. D.C. o rugă să revadă împreună calendarul ultimelor zile. Cum s-ar zice, să-l deruleze cu încetinitorul. Lipseau încă foarte multe file... Îi spuse că fusese recomandată ca o interlocutoare deosebit de receptivă. Îi excită credulitatea specific feminină, mereu exploatată de bărbaţi. Prezenţa creionului şi a carneţelului cu coperţi albastre se făcuse remarcată. Rolul acestor scule era primordial în strategia trenciului alb... Mariana Buzea nu întreţinea relaţii de prietenie cu victima. Colege şi nimic mai mult. Se simpatizau, din cauza firilor sinonime. Adică? Pline de melancolia timpului pierdut. Proust, redivivus! Mioara fusese de câteva ori pe la ea, dar ea pe la Mioara niciodată. Schimbau, în general, impresii mondene sau de serviciu. Nu-i plăcea să primească femei în casă. Soţul avea puternic construită latura erotică a dispozitivului său anatomic. Vorbea curat, liniar şi surprinzător de elastic. Spera să scoată ceva de la ea... Nu-i cunoştea nici un prieten. Singurul nume pe care-l folosea mereu victima era acela al

surorii sale, Sanda. O iubea mult şi dorea s-o vadă reuşind în viaţă. Îi părea rău că fuseseră două fete. Îşi dorise un frate, dar dacă nu s-a putut se mulţumise şi-aşa. Suferea de anxietate, însă despre un bărbat anume nu-i vorbise nicicând... D.C. atacă de departe o eventuală simpatie a comandantului pentru victimă. Sesiză o lăţire a feţei interlocutoarei spre baza maxilarelor. I se răspunse negativ. Schimbă abil vectorul conversaţiei. O întrebă de cele câteva nume pe care le colecţionase. Nici un rezultat. Mioara nu părea să-şi facă relaţii printre pasageri. Era mândră, snoabă şi, cu siguranţă, încrezută... Mariana Buzea lovise sub centură... Că s-ar fi culcat cu câţiva nu era exclus, oricum era un mod insinuant de a privi lucrurile... Dacă a auzit-o vorbind de o prietenă, Ana Dumitrescu? Medic stomatolog? Nu credea... Nu părea sigură... De un oarecare Frederico, de prin Italia? Nu, de aşa un nume nu auzise... Recurge, de obicei, la serviciile unei cosmeticiene?... Nu, doar la păr se mai aranjează câteodată şi asta i-o face sora ei, coafează pe Academiei... Cum de se-mbolnăvise?... Simplu. Răcise. Mai tuşea şi acum. Avusese patruzeci de grade şi frisoane din belşug... Privind peste galbenul capilar, ochii lui D.C. se întâlniră pe perete cu fruntea hotărâtă şi voluntară a unei femei de prin anii ’40. Putea fi maică-sa, dar tot atât de bine, bunică-sa... Nu se-mbogăţise cu nimic nou. Cam aceleaşi lucruri pe care i le scrisese şi Silvestru în raport. Se încăpăţână să nu plece cu mâinile goale. Cleptomania subconştientului. Şi, după două ţigări incinerate şi cincizeci de grame de scrum depus într-o scrumieră dreptunghiulară cu trei capete cabaline, găsi „cârligul”.

O întrebă de certificatul medical. Cine i l-a eliberat?... Reuşi. Mariana Buzea aprinse prima ţigară. Răspunse că nu avea de ce să-l intereseze, dar dacă da, atunci să se ducă la cabinetul medical. O să afle acolo... Intră pe uşă o fetiţă şatenă şi cam obeză. Părea în clasa a patra sau a cincia. Dădu bună ziua şi întrebă de felurile de mâncare din ziua aceea. Fu poftită să se descurce singură. Era clar, atmosfera se comprimase... Licită în continuare. Tot povestea cu comandantul. Îi aduse la cunoştinţă contribuţia

acestuia la plecarea în cursă a victimei, aşa că s-ar putea să aibă necazuri şi ea. Prea răcise brusc, având în vedere că nu mai păţise aşa ceva în ultimii ani, şi doar fuseseră nişte geruri năpraznice... Mariana Buzea simţea nevoia să-şi suplimenteze porţia de pastile. Se aşează în unghiul drept al scaunului-fotoliu. Ezită câteva clipe. O podidiră lacrimile şi, printre ele, îi rugă să nu se afle că a spus aşa ceva. Era debusolată. Evidenţia un caracter de carton în ciuda aparenţelor de până atunci. D.C. promise solemn, cu mâna pe inimă, că nu se va afla nimic. Ajutorul ei s-ar putea să fie salutar, cazul părea mai serios decât se crezuse. Argumentul birui. Mărturisirea porni ca un fluviu... Fusese implorată de Mioara. O rugase să-şi ia concediu. Aranja ea. Mioara era a două rezervă. Comandantul decisese totuşi să plece ea. Rămăseseră doar buni amici. Acum nu mai întreţineau relaţii. De asta era sigură. Cam transpirase prietenia lor, iar generalul e om cu frica scaunului şi are o soţie ambiţioasă, care-l ţine din scurt. Dar mici servicii tot îi mai făcea...

Din nou în Andrei Mureşanu... Dinspre fereastră răzbătea fonia caracteristică meciurilor de etapă. Strada era pustie – doar câteva perechi de îndrăgostiţi ce-şi întârziau clipele prin ruginiul anotimpului. Parcă nici perdeaua de la demisol nu se mişcase. Apăsă instinctiv clanţa. Cedă. Deci, uşa nu se-nchide întotdeauna! Urcă scările tăcut, furişat ca o felină. Dorea să evite prezenţa bătrânei. Numără treptele dintre etaj şi mansardă: şaisprezece. Sigiliul era intact. La fel ca la unu. Tare ar fi vrut să folosească cheia galbenă! Avea chemarea nefirească a „celuilalt”. Îndrăgise frumuseţea neechilibrată a acestor fete şi-i era ciudă pe eşecul lui de până acum, îi părea rău de lacrimile uscate ce le umpleau umbrele. Zgomote fireşti de duminică răzbăteau în fiinţa sa, şi ar fi dorit nespus să le împartă cu cele care acum „îi făceau cu mâna” din negrul mării. Două sute cincizeci de kilometri şi şaptezeci şi două de ore le pironiseră dincolo de granulaţia hârtiei... Coborî scările ca Alain Delon în scena finală din „Doi oameni în oraş”.

Electricitatea statică a vaporilor se uscase... Nu-şi întoarse capul. Lipi poarta de gard, cu reticenţa gestului latent afectat de cotidian. Poate că acum, Stamian Irina îl înregistrase în fişa video a vizitatorilor. Dar ce contează o retină impresionată de lumina obişnuită, dacă la valori din afara spectrului nu reacţionează!

La orele 19 se face întuneric beznă. Poţi urmări relaxat serialul, nu ca în perioada orei de vară. Asta făcea şi D.C. Era un serial bun, iar efectul asupra sistemului nervos i se părea benefic. Îşi trase telefonul lângă el. Instinctul îi afişa intermitent numele Danielei Prisăcaru. Numărul se formă aproape singur, îi intrase în reflex. De data asta era ea. O lăsă să repete iritată esperanto-ul „alo”. Fata aceasta se dovedea plină de alese constante fizice. Scena dură opt secunde. Aceeaşi voce masculină, ce trăda imperfecţiuni gramaticale, ocupă întreaga secţiune a firului, iar după alte trei secunde blocă brutal furca receptorului.

„Alea jacta est!”

6. LUNI

De obicei stă cu picioarele lungite şi torsul destins pe spătarul scaunului. Când trebuie să scrie îşi strânge membrele, fruntea şi-o propteşte în palma stângă, degetele raşchetează părul, creionul tipăreşte caractere diforme.

La ora 7 umpluse deja cu grafit o foaie albă. Mary îşi îndeplinise prima sarcină din ziua aceea. Pe birou trona o ceaşcă mare, plină cu ceai fierbinte. Aburul trăda, prezenţa câtorva micrograme de esenţă de rom. Silvestru nu venise. Trecea mai întâi pe la grădiniţă. Lucaciu făcea, toaleta biroului. Îl ştergea de praf cu mare atenţie. Creioanele şi hârtiile aşteptau la rând pentru a-şi ocupa poziţiile. Căldura neeconomică ce se desprindea din elementele caloriferului le înlesnea o bună aerisire. Ceaţa era prezentă. Amplificată cu particule de zgomot, eleva circulaţia intensă de pe stradă. Debut tonifiant pentru o nouă zi de muncă.

La 7,30. telefonul se scutură ca apucat de friguri. Era bossul. Dorea cu D.C. Îl convocă la el pentru ora 8, D.C. răspunse că îl aşteaptă pe Silvestru, aşa că rămase pentru 8,30.

Primul „Snagov” se rezema de scrumieră când Silvestru, cu mâinile pline de pachete, borcane cu iaurt şi o franzelă „Bucureşti”, trecu, într-un balans labil, pragul încăperii. Rămase surprins de prezenţa şefului în cămăruţa lor. Dădu bineţe, depuse mezelurile pe birou şi se precipită spre cuier.

„Şefu’, am câteva noutăţi. Nu prea grozave, însă de ultimă oră.”

„Bine, bine, aranjează-ţi biroul şi hai să stăm de vorbă. La opt treizeci ne aşteaptă bossul. Trebuie să-i arătăm ceva cu cap şi coadă.”

„Coada ar fi, dar capu’...”

„Hai, lasă mişteul cu mine. În fond, cazul ăsta ne priveşte pe toţi. Suntem o echipă. Mulţi ne-ar dori la evidenţa populaţiei.”

„Nu fac mişto, am zis şi eu aşa. Puţină bună dispoziţie ne trebuie, mai ales că sunt un pesimist. Câteodată stau şi mă-ntreb dacă n-o să ne sufle cazul «concurenţa». E posibil s-avem surprize!”

„Lasă profeţiile. Ia un scaun şi vino-ncoace! Andrei, vino şi tu!”

„Gata, şefu’! la datorie.”

Văzute de sus, cele trei capete, proiectate pe fondul imaculat al hârtiilor, formau colţurile unui triunghi echilateral.

„Dă-i drumu’!”

„Ieri dimineaţă am plecat cu Oana la şosea. Nevastă-mea chiar s-a mirat. Asemenea acţiuni n-am mai întreprins de mult...”

„Fără detalii. N-avem timp. Bossul ne aşteaptă. Mary, fii drăguţă şi notează tot, să nu pierdem vremea.”

„...Deci, cum spuneam, ne plimbam pe la şosea. Aţi ghicit! Pe Andrei Mureşanu. I-am arătat fiică-mi vila lui Năstase. Îl adoră...”

„Termină! Eşti om serios?!”

„Gata, şefu’. La Pâine era deschis. Vânzătoarea, Onofrei Cornelia, mi-a atras atenţia că astă-vară, în august, pe Ana Dumitrescu o aşteptau mereu nişte străini. Parcau întotdeauna în faţa magazinului şi era intrigată de acest lucru, fiindcă puteau foarte bine să parcheze în faţa imobilului de la douăzeci şi nouă. N-a reţinut vreo marcă sau vreun număr da înmatriculare. Nu se pricepe. În schimb, văzându-mă pe stradă, m-a oprit Stamian Irina să-mi spună că-i venise soţul şi, dacă doream, putea să-mi dea câteva detalii. Acesta mi-a indicat un «Opel Ascona», verde metalizat, cu număr de Milano. A evidenţiat şi «Peugeot-ul» albastru cu trei cifre. Trebuie să recunoaştem, familia Stamian sprijină efectiv Miliţia!”

„Iar faci băşcălie?”

„Nu, pe cuvânt, dar mi se opreşte, un nod în gât când văd câtă lume binevoitoare mişună-n jurul nostru şi noi nu ne dăm seama!”

„Ceva despre cel cu «504»?”

„Nimic. Aşa ceva numai nevastă-sa ne-ar putea spune. Omul e şofer profesionist, nu mahalagiu!”

„E clar. Despre «Dacia» albă l-ai întrebat?”

„Nu. Nu cred să-mi fi spus să-l întreb!”

„Ai şi tu dreptate, am uitat. Stamian Irina i-a şoptit lui Cărăbuş că Ana Dumitrescu a mai fost văzută şi cu o maşină albă. «Dacia 1300». La volan ar fi fost, din descrierea ei, un oarecare inginer, corpolent, alură de fost sportiv. Semnalmentele duc la Dan Stănescu.”

„Dar ce legătură are cu Mioara Dencean?!”

„Are, sunt sigur de asta. Fetele aveau acelaşi anturaj. Iar cele două evenimente prezintă coincidenţe de timp şi de loc în proporţie de nouăzeci la sută. Este greu de presupus existenţa unei bande care să opereze nestingherită. Apoi am hoinărit şi eu ieri pe acolo, dar nu m-am văzut cu Stamian. Mai mult, uşa de la intrarea din spate era deschisă. Nimeni nu m-a simţit intrând...”

„Poate pentru că era duminică. Mie îmi miroase a mână străină. Ai noştri nu s-ar fi încumetat la aşa ceva.”

„În cazul nostru, aproape că sunt convins de acest lucru, dar încă nu ştim ce să cerem. În cazul Dumitrescu, Cărăbuş a diagnosticat şi nu cred că se-nşală. Miroase a sârmă ghimpată.”

„Deh, psihologia lui licenţiată!”

„Termină, Silvestre! Cartea-i carte. Nimeni nu te-mpiedică să ţi-o desăvârşeşti.”

„Normal, cu trei copii pe cap...”

„Lasă, lasă...”

„O.K., sheriff. Mai am o găselniţă. La acţiunea de sâmbătă am găsit în baie, printre altele, o sticlă de parfum «Shalimar», plină cu spirt. Mi-am adus aminte că aşa ceva primise nevastă-mea cadou de ziua ei, astă-vară. Am reţinut atunci că fusese un eveniment prin magazinele comerţului de stat. Deci am presupus că sticla intrase în dotarea victimei cam în aceeaşi perioadă. Acum, dimineaţă, am trecut pe la laborator şi am găsit o notă lăsată de doctorul Florian. Vă rog s-o citiţi.”

„Dă-o-ncoace... Mulţumesc!” Scrisă mărunt şi ordonat, spre deosebire de studiile medicale, foaia se desfăşura rapid între pupilele lui D.C. „Lacrimă. Singura probă, până acum, ce releva alte amprente decât ale victimei. Trebuie să recunosc că ai avut o idee de milioane şi mai ales noroc. Cum dracu’ de s-a mai păstrat aşa ceva?”

„Cineva acolo sus ne iubeşte!”

„Îmi place cum vorbeşti. Andrei, să faceţi rost de amprentele celor pe care i-am subliniat cu roşu!” Îi întinse foaia plină de grafit matinal,

„O să fie cam greu.”

„Nu ştiu, nu mă interesează. Şi încă ceva. Vrăjeşte fetele de la telefoane şi căutaţi printre abonaţii din provincie numărul şi adresa aceasta”. Îi scrise numărul de telefon şi adresa vizată. „La nevoie îţi dă o mână de ajutor şi Mary. Dar repede! În câteva ore să terminaţi!”

Silvestru se ridică în poziţie bipedă. „Mă scuzaţi câteva minute.”

„Unde te duci?”

„Vin imediat.”

„Este opt şi cinsprezece şi nu avem nimic pus pe hârtie. Ce dracu', haideţi s-o rezolvăm într-un fel!"

O dată cu ultimele cuvinte ieşise şi Silvestru pe uşă. D.C., nervos, se apucă să umple altă foaie. Lucaciu îşi nota conştiincios numele subliniate. Mary profita de discuţiile celor trei ca să-şi aranjeze puţin prin geantă. Exact după patru minute şi cinci secunde, Silvestru reveni în perimetrul de lucru cu o hârtie ruptă dintr-un bloc-notes. I-o întinse lui D.C.

„Ce-i asta?... Ah! Deci nu se ştie cu cine a vorbit şi nici dacă a vorbit. Deoarece nu ne pot da o informaţie precisă, să te interesezi dacă în această perioadă au locuit în hotelul din Atena persoane cu paşaport românesc. Altfel nu avem nici cea mai mică şansă."

„O.K.! cer chiar acum să se facă apelul. Până ieşiţi din mâinile bossului cred că avem şi răspunsul."

„Las-o pentru după-aia, mergem împreună la şef."

„Bine, cum vreţi."

Adună ultima foaie împreună cu cea scrisă de dimineaţă. Îşi introduse pachetul de ţigări în buzunarul de la piept şi, cu un gest curtenitor şi plin de înţeles, îl pofti înainte pe Silvestru. Acesta mai apucase, în ultima clipă, să golească un borcan cu iaurt.

Stăteau amândoi pe două din cele şase scaune dispuse în jurul mesei lungi. Bossul, adică bărbatul cu haină de piele şi pălărie neagră de la orele 22, vineri seara, îi rugă să-l scuze două minute. Scria o rezoluţie într-o problemă fără amânare... Frâna pixului şi apăsarea butonului roşu, ce chema electromagnetic secretara, îi atenţiona de începerea raportului. Intrarea siluetei cu ochelari le prelungi aşteptarea cu câteva clipe, bune pentru a-şi mai rastela gândurile.

„Da. Daţi-i drumu'".

„...În cazul Mioara Dencean am deschis trei rubrici. Prima conţine informaţiile luate de la vecini, colegi, rude, prieteni, însă nu cuprinde nimic interesant. Cu o mică excepţie, sora victimei, Sanda Dencean. Se vizitau, dar nu cine ştie ce. A

indicat câteva repere, vag conturate...” D.C. era convins că se puteau afla nişte amănunte, probabil meschine, dar semnificative. Avea o certitudine: „mână străină”. „...Şi ar mai fi. cineva, Anastase Ştefan, comandantul aeroportului, care a fost indexat ca fiind un flirt mai vechi, dar şi elementul decisiv în plecarea Mioarei Dencean... şi, poate, un anume proprietar al unui elegant «Peugeot 504» albastru, cu număr de înmatriculare din trei cifre. Este posibil ca tocmai acesta să ne ducă la «destinaţie». A doua grupă conţine patru nume: Daniela Prisăcaru, cosmeticiană; plină de aur şi frumuseţe, şi, în proporţie egală, de lucruri din shop. Doctorul Gerald Tomescu, posesor al biletului Tarom 960752 din 2 noiembrie, cumpărat la agenţia din Atena, în dimineaţa zilei de vineri. Acest individ a fost reperat şi de Sanda Dencean în casa Anei. Al treilea nume ar fi cel scris pe fragmentul de şerveţel găsit în buzunarul victimei: Julieta, însoţit de o adresă nelocalizată în Bucureşti. În privinţa posibilei fizionomii sunt convins că este una şi aceeaşi cu a treia fată din fotografie. Ultimul ar fi un oarecare Dan Stănescu. Rămâne de stabilit aportul său. Aceste nume apar şi în cazul Anei Dumitrescu. A treia rubrică este alcătuită din ilustrata trimisă din Marsilia, împreună cu semnatarul ei: Fernando; din medalionul lucrat în formă de trifoi, despre care există indicii că ar fi aparţinut Anei; din cheia galbenă care se potriveşte la o casetă de valori, nemţească, din apartamentul Anei Dumitrescu; din goliciunea locuinţei şi prezenţa icoanei într-un geamantan; din sutele de sub covor; din prezenţa «Opel»-ului din Milano; din valuta găsită asupra victimei şi din verigheta fără nici un nume gravat pe ea, doar marcajul: eternul trifoi. Planta asta, aducătoare de noroc ne sugerează un om cu idei de prin partea locului. Despre el a auzit şi Sanda Dencean, dar nu ştie cum arată. Victima a fost discretă. Băieţii şi-au dat toată silinţa să-i completeze albumul, însă fără rezultate concrete.” Ce părere are Cărăbuş? „Nici una. Am făcut, numai un mic schimb de nume şi de locuri. Se întrezăreşte un «happy-end» comun.” Procuratura cum reacţionează? „Ca de obicei când se

lucrează cu Mardare. Au încredere în noi pân-la ultima picătură, dacă nu-i gustoasă şi-o prepară pe-a lor. Mardare e un cetăţean civilizat!”

Bossul prelungi chiştocul celei de a doua ţigări cu a treia. În scrumieră se înălţase o colină de cenuşă. „Furnalul” colonelului funcţiona cu foc continuu... „Slab lucrat.” Era nedrept. În interior avea convingerea că D.C făcuse totul până în acel moment. Necazul era că pe parcurs, vrei nu vrei, trebuie să mai raportezi şi unor şefi. Şi aceştia îşi formează o părere, care părere... Intimitatea celor peste treizeci de ani de muncă recomanda o mare atenţie. Se prea poate ca o mână străină să fi apăsat pe ultimele clipe ale Mioarei Dencean. Nu dorea să-şi exprime, încă, aprobarea. Îl cunoştea bine pe D.C. Îi plăcea tonul vanitos, coeficientul său redus de modestie. Realiza certitudinea logicii sale, dar mai ştia că, lovind mai mult în „poarta” sa spirituală îi fortifica voinţa. Şeful era stâncos. D.C. nu putea transfoca imaginaţia în monitorul realităţii. El şi băieţii lui nu precupeţiseră nimic în zilele acestea. Colonelul ştia. Ghicea că duminica şi-o petrecuseră în umbra Mioarei Dencean. Simţea şi că D.C. nu-i spusese totul. Maniera lui de lucru era cea a unui samurai. Nu agrea acest mod, dar considera că este potrivit pentru D.C. Dacă l-ar fi obligat să respecte stricteţea regulamentului i-ar fi distrus personalitatea şi ar fi pierdut un om valoros. D.C. îşi iubea meseria... „Colegul nostru, căpitanul Andrei Lesnea, anchetează în prezent două crime de ultimă oră, deosebii de ciudate. Arma folosită pare a fi aceeaşi ca şi în cazul vostru. Am cerut laboratorului să mă informeze personal în legătură cu sinonimia balistică a acestor trei cazuri. Aveţi aici o copie după ultimul raport al lui Andrei. Vă rog să-l citiţi cu atenţie şi să vă contactaţi personal. Întrevăd o schimbare majoră ce va scurta timpul cercetărilor.” Un zâmbet, o mână întinsă şi o privire le aminti de plecare. „Stimaţi colaboratori, v-aştept mâine la orele şaptesprezece. Va fi şi Lesnea. Succes!”

Mary îi întinse receptorul. Nu auzise apelul. Era Cărăbuş.

Îi furniza o veste într-adevăr mare: în frigiderul Anei se găsiseră şi trei sticle cu lapte bătut. Numărul mare de sticle, în comparaţie cu celelalte alimente, i-au atras atenţia. O inspiraţie... şi, în sfârşit, într-una din sticle, cu un conţinut mai redus şi aspect alterat, s-a găsit niscaiva cianură. Bineînţeles, totul fără urme!... Profesionist?... Amator?... Mulţumi pentru informaţia lui Silvestru, cea cu italienii. E un drăguţ! „Ai stat de vorbă cu Jery?" „Cu cine?" „Cu doctorul Tomescu. Parcă s-a întors din Grecia!" „Ah, da! Desigur. Nimic interesant în ceea ce o priveşte pe Ana. O fată singură, melancolică. Nu-i cunoaşte nici un prieten. El, Tomescu, fumează pipă, tutun «Amphora», are creierul plin de celebrităţi: Beethoven, Grieg, Mozart, Villon, Baudelaire, Byron, Michelangelo, Dali." „Se pare că a avut-o ca însoţitoare de bord pe Mioara Dencean." „Şi ce-i cu asta?" „Nimic. Curios mi se pare altceva, în agenda pe care mi-ai arătat-o, numele lui nu este însoţit de nici o adresă sau număr de telefon. Aş zice s-o dai la laborator pentru estimarea datei de intrare în «serviciu»." „Dacă ziceţi «dumneavoastră», aşa o să fac!" „Te rog, am să-ţi rămân «dator»." Cuvintele de politeţe acoperiră tonul. Erau numai el şi Mary în încăpere.

„Fii drăguţă, spune-i lui Silvestru, când revine, să facă rost, urgent, de o fotografie a lui Anastase Ştefan şi de una a lui Gerald Tomescu. Pentru acesta din urmă să i se adreseze lui Licărete. Am uitat să-l rog pe Cărăbuş... Şi încă ceva. Fă te rog numărul acesta. Este coaforul din Secuilor. Întrebi de Daniela Prisăcaru. Eşti o clientă. Dacă e acolo şi vrea să ţi-o dea la telefon spui că nu-i nevoie, te duci mai târziu."

„O.K.!"

„Te-ai molipsit şi tu de la nebunii ăştia?!"

Mary formă numărul, aşteptă, întrebă, mulţumi. „Lucrează după-amiază."

„Mulţumesc. Sunt la căpitanul Lesnea. Dacă vin băieţii şi au nevoie de mine mă găsiţi acolo."

O jumătate de oră vorbi cu Andrei Lesnea. Nu află nimic interesant: Ştefan Opran, cercetător ştiinţific la un institut

de pe şoseaua Olteniţei. Venise din Egipt. Un misogin, fără prieteni, numai colegi. Şi aceştia, evident, nu ştiau nimic. Nu-şi puteau explica o asemenea nenorocire. Nu era ceva obişnuit pentru ei. Cu chiu cu vai se descoperise şi o prietenă: Gina Toader. Fără relaţii intime. Schimbau gânduri şi impresii prin teatre sau cinematografe. Din când în când şi le mai adunau prin vreun restaurant. Mamă nu mai avea iar fratele îi murise la douăzeci de ani, într-un accident de maşină. Miliţia – tot miliţia... – l-a găsit pe Opran duminică, adică ieri dimineaţă. Murise, însă, sâmbătă. Legistul diagnosticase: între orele optsprezece şi nouăsprezece. Celălalt Radu Andreescu, director la un centru de calcul din Drumul Taberei. L-a găsit nevastă-sa. Tot ieri. În garaj, cu creierii desfăşuraţi. Tot sâmbătă murise. Amândoi fuseseră „operaţi” cu acelaşi „bisturiu” de „45”. Logica împingea pe imprimantă acelaşi asasin. Vorba englezului; „may be”. Cele două personaje intraseră în evidenţă. De ce îi spusese colonelul să ia legătura cu Lesnea? Simplu, deoarece Ştefan Opran şi Radu Andreescu au sosit amândoi cu zborul 203. Mioara Dencean le-a împărţit bomboane şi coniac. Asta însemna Că treaba era încurcată rău şi, ca să facă nişte paşi înainte trebuiau să lucreze toţi trei: el, Cărăbuş şi Lesnea. Nu-i făcea plăcere o asemenea alternativă, dar alta nu se ivea la orizont. Se înţelegea bine cu ei, îi erau colegi, însă nu se simţea în largul lui. Orice ipoteză depindea şi de acordul celorlalţi. Îi plăcea să-şi ducă singur crucea şi dacă pierdea, pierdea. Dar era numai el de faţă. Aşa, orice latenţă amesteca şi competenţa. Lesnea nu era un vizionar, însă un bun „botanist”, da. Chiar dacă nu găsea o soluţie, putea prezenta o situaţie bine conservată... D.C. se decise să aştepte de la laborator examenul balistic pentru dosarul Mioara Dencean. Dorea să confrunte probele. Pe Lesnea o să-l anunţe imediat ce primea răspunsul.

În faţa casei se odihnea o maşină albastră. D.C parcă în spatele ei. Abia atunci realiză fantasticul eveniment: era un „Peugeot 504” şi numărul... din trei cifre! Îşi aprinse o ţigară. Memoră numărul. Spionă cu privirea interiorul. Volan

îmbrăcat în blană sintetică, huse tot din blană. În spate, sub geam, două perne voluminoase. Pe bord, o pereche de ochelari şi alta de mănuşi. Părerea i se formă din mers. Încheie nasturii trenciului, mai aspiră două fumuri, aruncă ce mai rămăsese din ţigară, „fotografie” faţada clădirii, după care începu să urce treptele. Se opri în faţa uşii. Ascultă cu atenţie. Nu se distingea nimic care să trădeze vreo prezenţă. Apăsă butonul verde. O dată, lung. Aşteptă aproape un minut, după care repetă gestul. În sfârşit percepu mişcare de cealaltă parte, iar în vizor se roti o pupilă.

„Cine-i?”

„Poşta, aveţi un mandat telegrafic.”

„Imediat.”

Câteva şoapte completară aşteptarea. Mai mult ca sigur, proprietarul „Peugeot-ului” se afla înăuntru. Dorea să dea ochii cu el. Era curios despre ce-ar putea vorbi. Daniela Prisăcaru atrăgea ca un magnet fabricat la Urziceni. Şi la propriu şi la figurat. Se deschise uşa. Acelaşi tipic ca şi cu o zi înainte.

„Asta-i culmea! Tot dumneavoastră! Şi mă rog, de ce sunteţi atât de stereotipic? Mă bănuiţi de ceva? Să ştiţi că nu v-am ascuns nimic, iar ceea ce v-am spus până acum este tot adevărul. Mai mult nu cunosc.”

„Se poate să nu discutăm în uşă?”

„Nu! Dacă aveţi ceva special să-mi aduceţi la cunoştinţă trimiteţi-mi citaţie şi am să mă prezint. Nu vă mai osteniţi să jucaţi teatru în faţa uşii mele.”

Vorbea răstit. Glasul i se modula de la frecvenţe joase, de uimire, la frecvenţe înalte, de iritare. Evident, ascundea ceva, mai bine zis, pe cineva.

„Domnişoară, cred că e mai bine să stăm de vorbă între patru ochi, pentru cea din urmă oară!” Îngroşase voit ultimele cuvinte.

„Nu cred să fie nevoie. Vă repet, v-am mărturisit absolut tot şi nu am nimic de adăugat.”

„Bineee... cum vreţi. Să nu fie prea târziu, şi, vă rog, spuneţi-i persoanei pe care o aveţi în vizită că o aştept jos,

la maşină.” Îşi trase nervos o ţigară din pachet. O aprinse între palmele făcute căuş.

Daniela Prisăcaru trânti uşa, vădit înciudată şi plină de teamă. D.C. nu se desprinse din loc. Aştepta ca uşa să se deschidă din nou. Într-adevăr, nu dură nici un minut şi lanţul zornăi.

„Poftiţi, vreau să vă convingeţi personal că nu este nimeni la mine. Nu înţeleg de ce insinuaţi aşa ceva!”

„Nu insinuez, constat.”

D.C. îşi dădu seama că celălalt îi scăpase, totuşi nu se grăbi. Daniela era în halatul roz şi într-un papuc, în grabă şi-l pierduse pe al doilea. D.C. zâmbi. Realiză şi ea acest lucru. Mască faza, poftindu-l în sufragerie. Găsindu-şi papucul îşi recăpăta şi stăpânirea de sine. Altercaţia verbală nu-i ştirbise din frumuseţe. Ar fi putut spune că dimpotrivă... Ţigara i se aşează firesc între degete. Buzele îi duceau lipsa. Uşa dormitorului era deschisă ostentativ. Deranjul afişat, de data asta era necesar. Desigur, celălalt plecase! Pe unde? Şi de ce?... După câte înţelesese de la Cărăbuş, nici măcar nu fusese depistat. Silvestru aflase că Ana Dumitrescu fusese zărită într-o astfel de maşină, or el căuta relaţii despre Mioara Dencean! Atunci... Descoperi şi o a doua ieşire, prin bucătărie. Daniela Prisăcaru îi urmărea privirea cu prefăcută nepăsare. „Vă rog, domnule, căutaţi pe unde vă pofteşte inima. Nu vreau ca mai târziu să insinuaţi cine ştie ce. Casa vă aparţine!”... Devenise obraznică. Glasul, totuşi, îi tremura puţin. N-ar fi fost nevoie să se uite şi prin cealaltă cameră, ori prin baie, dar o făcuse deoarece dorea ca Daniela Prisăcaru să devină tot mai impertinentă. Aşa putea s-o demaşte mai uşor. Încolţită abil, spunea tot, şi acum era momentul prielnic. Prima dată cedase deliberat, acum... Deschise fereastra fără să ceară voie. După cum se aşteptase, autoturismul albastru decolase... „Vă e cald?!”... Recăpătându-şi siguranţa, Daniela Prisăcaru şarja. Trupul îşi regăsise alonja. Halatul se desfăcuse puţin, în lateral, destul ca să observe între sâni o perlă aninată, discret, de un lanţ fin de aur. Îi ignoră impertinenţa. Închise geamul şi se aşează pe fotoliu, cu carneţelul şi creionul la îndemână.

Ea rămăsese în picioare.

„Hai, domnişoară. Dă-i drumul! Spune tot ce ştii despre Ana Dumitrescu, dacă nu vrei să-ţi petreci următorii ani undeva la răcoare.”

Un rictus fad îi coborî în colţul buzelor. Tremura. Daniela Prisăcaru realiza gravitatea situaţiei. „N-am ştiut că e... vorba de-o crimă!”

Craniul lui D.C. se rabată elastic spre spate. Ochii îi fixară brutal negrul irişilor. „Am spus eu că Mioara Dencean a fost omorâtă!?”

Încheieturile corpului femeii începură să scârţâie. Strivi ţigara într-o scrumieră, îşi răsuci, torsul cu treizeci de grade, şi refuză, pentru câteva minute, să răspundă.

„De unde ştiţi că Mioara Dencean a fost omorâtă?”

„...De unde ştiu, de unde ştiu? Ştiu de la o prietenă comună.”

„Şi cine-i această cunoştinţă comună?”

„N-are importanţă! Este cineva la a cărui discreţie ţin foarte mult şi care nu are nici o legătură cu Mioara.”

„Vă întreb încă o dată, cine este această persoană? Dacă este cea care a fost adineauri aici, nu vă mai feriţi. Am luat deja cunoştinţă de existenţa ei, mai devreme sau mai târziu tot o să stăm de vorbă. Orice timp scurs inutil, ce prejudiciază mersul anchetei, poate atrage consecinţe neprevăzute...”

„Încetaţi! Nu a fost nimeni la mine în această dimineaţă... V-aţi convins doar.”

„M-am convins, mai ales că zăvorul de la uşa din bucătărie nu este tras. Nu vă temeţi de hoţi?!” Era amuzat de falsitatea onestă a tonului.

„Este deschis?!... Probabil, azi dimineaţă, când am aruncat gunoiul la crematoriu am uitat să-l trag.”

„Înţeleg, persoana este foarte preţioasă pentru dumneata. Bănuiesc că majoritatea acestor lucruri fabricate «departe» de la ea provin... La aşa ceva nu se dă cu piciorul cu una cu două. Mă rog, să vedem cum o să le justificaţi celor în drept!”

„Ce să justific? De ce să justific?! N-am furat nimic!... Din

banii mei pot să-mi cumpăr ce vreau. Mai am acest drept. Lucruri din astea se găsesc peste tot...” Dându-şi seama că ţipase, duse brusc palmele la gură ca şi cum ar fi vrut să împingă înapoi cuvintele.

„Desigur, se găsesc peste tot, la bişniţari sau la barosani. Îmi închipui însă că nu poate întreţine o astfel de maşină numai cu două mii de lei pe lună.”

Daniela Prisăcaru trepida din toate încheieturile, dar se ţinea încă tare. Finalul nu era totuşi prea departe.

„Nu ştiu ce aveţi cu mine! De ce v-a căşunat tocmai pe mine? Şi colegul celălalt m-a întrebat o mulţime de lucruri despre Ana, însă nu s-a legat de situaţia mea... Slavă domnului, a văzut ce vedeţi şi dumneavoastră... Ce-aveţi dom’le cu mine? Spuneţi odată, nu mă mai îmbrobodiţi cu parabole... Ceea ce am ştiut despre Mioara, v-am spus. Sunt gata să vă dau o declaraţie scrisă, numai să mă lăsaţi în pace!”

„O să daţi şi aşa ceva, deocamdată să-mi spuneţi tot ce ştiţi despre clienta Mioara Dencean şi vă promit că nu mă mai vedeţi niciodată... Chiar cred că ne-am putea «împrieteni»!” Ochii femeii se făcură mari, iar ovalul feţei se consternă. Era tentată să tragă o înjurătură sănătoasă. D.C. îşi petrecu piciorul stâng peste cel drept şi atacă violent.

„Mi-aţi vorbit de Ana Dumitrescu ca şi când n-aţi fi ştiut că zăcea moartă de câteva zile, deşi cunoşteaţi acest lucru...”

„Se prea poate.”

„Atunci de ce tot teatrul acela?”

Daniela Prisăcaru decupa greoi răspunsurile. Ceea ce scotea pe gură trebuia să fie bine „ambalat”.

„Nu-mi dau seama. Un astfel de eveniment te dezechilibrează.”

„N-aş crede! Nu vă era nici măcar rudă îndepărtată.”

„Dar... o bună prietenă, da. Se mai întâmplă să ţii la prieteni, apoi mă sperie orice legătură cu întâmplarea asta nenorocită.”

Deci, acum fuseseră prietene bune! Curioasă creatură

femeia!.

„Păi spuneaţi că eraţi numai simple cunoştinţe... Aveţi vreun alibi pentru vineri seara?”

„Dumnezeule! Ce tot îndrugaţi?” Îşi lipi palmele de obraji, iar ochii îşi dublară albul.

„Vă întreb încă o dată: unde aţi fost vineri seara, 2 noiembrie, la orele douăzeci şi două?”

Fruntea îi căzu în palme. Părea inertă. Noroc că starea dură doar câteva clipe. Ridică fruntea. Îşi scutură părul lung. Aprinse o ţigară. Trase două fumuri întăritoare, după care o frânse în scrumieră. „Da... înţeleg! Vineri seara am ieşit la unsprezece, după care am venit direct acasă.”

„Singură?”

„Da... nu m-a aşteptai nimeni.”

„De la cine aţi aflat de moartea Mioarei Dencean?”

„...De la... mătuşa Anei, doamna Dumitrescu.”

„Când?”

Aici răspunsul i-u consumat ceva mai mult timp de gândire. Trebuia să fie atentă să n-o încurce. „Duminică, după ce-aţi plecat, am telefonat doamnei Dumitrescu şi dânsa mi-a spus.”

„De ce i-aţi telefonat?”

„Să o mai consolez.”

„Şi ea de la cine aflase?”

„Asta nu am cum să mai ştiu!”

„Bine, o să verificăm. Pe Ana Dumitrescu de când o cunoaşteţi?”

„De mai mulţi ani... nu-mi amintesc precis de când.”

„Proprietarul «Peuget»–ului cine este?”

„Ce tot vorbiţi?! Nu cunosc pe nimeni cu o astfel de maşină.”

Răspunsese fără inerţie, deci Daniela mai rezista. Va avea de furcă cu ea. „Bineee, o să rezolvăm noi şi acest punct!” Nu răspunse la provocare. Aştepta stoică. „Cum aţi spus că se numeşte tânărul care o însoţea pe Mioara la coafor?”

„N-am spus nimic. Vă repet: nu cunosc numele acelei persoane.”

„Dar pe unul Gerald Tomescu, Jery pentru doamne?”

„Nu, nu-l cunosc.”

„Dar acest medalion, la gâtul căreia dintre cele două fete l-aţi observat?” Lucrase mai rapid ca Josefini şi trifoiaşul de aur se rotea între arătător şi degetul mare.

„...Ana îl purta...”

„Sunteţi sigură?!!!”

„Absolut sigură!”

„Pe sora Mioarei o cunoaşteţi?”

„Nu, nu ştiu să fi avut vreo soră!” Nu-şi mai dezvolta răspunsurile. Devenise laconică. Ştia ea ce ştia!

„Aţi luat valută de la Mioara Dencean?”

Era prea de tot! Dar Daniela Prisăcaru nu se demobilizase şi nici nu părea surprinsă de insinuările ostentative.

„Niciodată! Nu-mi bag mâinile acolo unde frige. Ştiu ce vă sugerează lucrurile acestea străine, dar sunt luate pe lei, pur şi simplu pe lei.”

„Purta Mioara Dencean vreo bijuterie mai deosebită?”

„Da, o verighetă. Îi displăcea să fie acostată. Dar asta numai din anul acesta. De altfel, o primise cadou.”

Ca să ţii minte asemenea detalii trebuie să fii un prieten intim, or Daniela Prisăcaru recunoscuse numai relaţii comerciale!

„Dintre cheile acestea remarcaţi vreuna?” D.C scoase brelocul cu chei din buzunarul drept al trenciului.

Daniela Prisăcaru le studie cu atenţie.

„Nu, nici una.”

„Despre Dan Stănescu ce ştiţi?”

Ezită. Întruchipa „Gânditorul” lui Rodin, scormonind prin ungherele prăfuite ale cerebelului. „N-am auzit niciodată pronunţându-se acest nume.”

„Dar de Ştefan Opran, Anastase Ştefan sau Radu Andreescu?”

Răspunsul sări ca o scânteie. „Unde i-aţi mai găsit şi p-ăştia? N-am auzit în viaţa mea de ei!”

„Este singura dată când vă cred.”

„(!)... Este şi normal... doar sunt o mincinoasă notorie, pusă special în calea organelor de miliţie...”

Era toată numai un zâmbet. O amuzase răspunsul. D.C. agăţă creionul de carneţel şi-i închise coperţile. Se ridică. O luă spre uşa de la intrare. Daniela Prisăcaru nu se clintise de pe canapea. Îl urmărea doar cu privirea.

„Aţi terminat?!” Ironia îi difuza prin toţi porii.

„Deocamdată. V-am prevenit! următorul «interviu» o să vi se ia oficial şi pentru acest lucru ar fi mai potrivit un colonel, dar nu-i nimic... Atât s-a putut, asta e!”

Sări, armată de resortul invizibil al nervilor. „Ce «asta e», dom’le! Întreabă-mă tot ce doreşti, nu după aceea... O să vă convingeţi! N-am avut nici o legătură cu cele două...”

Vizita îşi atinsese scopul: apăruse surpriza! dar nu aşa cum crezuse el. Daniela Prisăcaru vorbea încă, dar ce conta!

Îl aşteptau câteva noutăţi. Pe cele scrise le parcurse în patruzeci de secunde. Nu exista decât o singură maşină albastră „Peugeot 504” cu număr de înmatriculare compus din trei cifre. Proprietarul ei, un anume Amăriţei Ion, ocupa o locuinţă pe Dristor. Dedesubt se alinia un şir de cinci cifre însoţite de un nume. În nici un caz nu era Julieta prenumele. Oraşul era Cluj, iar adresa: strada Grigore Alexandrescu şapte, bloc F, scara unu, apartamentul unsprezece, etajul doi... Gerald Tomescu pozase fotografului cu un zâmbet elegant şi studiat. Firesc, doar era fotografia pentru paşaport! Şi încă un paşaport de serviciu! În ziua aceea purtase o haină închisă, o cămaşă în ton şi o cravată asortată. Era un bărbat bine, cu o privire serioasă, ce părea cinstită. Barbişonul îi încadra obrazul într-un mod fericit. Alături, în poziţie de drepţi, Anastase Ştefan, în uniformă, la o primire oficială. Fusese singularizat cu un X. Sub fotografii, patru centimetri pătraţi de hârtie galbenă, grilată cu o mină HB, aminteau că nici la Policlinica Batişte, nici în compania „Tarom”, nu exista o fată aşa de bine garnisită ca prietena celor două. Avusese ea grijă să încurce gândurile lui D.C.

Rezemat de spătarul scaunului, cu ţigara în funcţiune şi cu ochii fixaţi înspre picioarele acceptabile ale lui Mary,

creierul lui D.C. sorta idei. Nu erau dintre acelea care să te entuziasmeze. Una, totuşi, se dovedi mai norocoasă. Puse capăt extazului şi scoase din sertar lista cu pasagerii din zborul 203. Îi găsi pe amândoi aşezaţi unul lângă altul şi-şi aminti că Radu Andreescu fusese „împachetat” pe lângă Dristor. Şi acolo cine locuia? Amicul Amăriţei. Intră Silvestru, cu un covrig de un leu, bine sărat, într-o mână şi cu un ziar în cealaltă.

„Şefu’! am o grenadă măreaţă.”

„Amorseaz-o.”

„La hotelul Acropole a poposit un oarecare Tomescu. A sosit joi dimineaţă, pe douăzeci şi cinci, şi a plecat vineri la prânz, pe doi. Nu a folosit cablul telefonic peste mări şi ţări. Posibil să fi vorbit loco.”

„Foarte bine. Aşteptam o astfel de noutate. A picat la ţanc!”

„Staţi, că mai am! Doamna Julieta, căci este o doamnă, a fost localizată în municipiul Cluj. Pentru o performanţă ca asta ne-ar invidia şi vikingul ăla care i-a suflat America lui Columb.”

„Vezi c-ai să-ţi prăjeşti creierul! prea mult l-ai ţinut în priză. Ăia doi nu-şi trimiteau ilustrate, d-aia n-au aflat unul de altul. Andrei mi-a şi dat un «catadioptru».” D.C. flutură celuloza înnegrită.

„Deci bănuiţi. Nu-i nimic, detaliez. Numărul de telefon marchează vechea locuinţă a Julietei Cristea. Cristea este numele lui «Romeo», căci există unul legitim. Cristea Stelian. Despică anatomii la Spitalul Municipal. Nu era acasă. Mi-a răspuns o femeie în vârstă. Menajera sau aşa ceva. N-am prea înţeles rolul ei: a fost amabilă. Perechea Cristea a avut de curând un dialog de şase sute de grade. Julieta s-a fript, şi-a făcut valiza şi-a plecat. Nu ştia unde. De strada Bizuşa nu auzise nimic. Am rugat-o, când vine doctorul Cristea să ne dea un telefon. Ceva nu este în regulă. Doctorul Cristea n-a dormit aseară acasă. Spunea că nu prea obişnuieşte aşa ceva şi era tare îngrijorată.”

„Ai luat legătura cu Inspectoratul clujean?”

„I-am pasat lui Andrei ştafeta. Avem de învăţat alfabetul

grec. Până una-alta, care dintre noi merge la cimitir?”

„Mă duc eu. Tot vreau să stau de vorbă cu Sanda Dencean şi... nu mi-ar strica s-o văd pe maică-sa.”

Străuleşti II face parte din împrejurimile cernite ce s-au inaugurat după cutremurul din ’77. Mergând spre Mogoşoaia, faci la dreapta după linia de centură şi-l găseşti după câteva sute de metri, pustiu şi izolat. Nu are încă paznic şi nici material de-ajuns pentru toţi „pensionarii”. Aleile nu sunt pavate cu pietricele albe, ca la Belu, iar marmura lipseşte cu desăvârşire. Te strecori printre nume şi, la plecare, ai impresia c-ai răsfoit o carte de telefon. Cimentul nu este încă preponderent. Predomină pământul brun închis... În ziua aceea era jilav... Peste tot, cruci de toate mărimile... Un strănut eliberat între doi paşi făcu să apară o batistă albastră, uşor decoloratã. Erau vreo patru, cinci grupuri de suflete îndurerate, mai toate înspre capătul cimitirului. Transfocă ochii şi obţinu un prim-plan cu Sanda Dencean: negru din cap până-n picioare. Sprijinea o bătrână, uşor cocârjată... Cu două ţigări, treizeci şi cinci de minute şi o bancă, sensibil decrepită de frontul atmosferic, D.C. îşi hrăni aşteptarea. În sfârşit! Preotul terminase. Groparii coborâră paralelipipedul de lemn cu rămăşiţele Mioarei Dencean. Fusese o fată frumoasă, dar practică nu. Îşi bătuse joc de tinereţea ei. Acum trebuia ca el, D.C., să-i găsească asasinul. Îl va găsi! Tribunalul îl va condamna. Şi ce rezolva cu asta? Mioara Dencean, tot sub doi metri cubi de răsad de flori rămânea. Într-un fel scăpase de griji cam prea devreme!... Asistenţa începuse să se împrăştie... Ajunse lângă cele două femei. Bătrâna nu-şi ridica ochii din pământ. Sanda Dencean tresări. Bătrâna îi acceptă sprijinul. Spuse că e cu maşina. Şi taxiul poate fi considerat în momente prielnice un autoturism proprietate personală! D-abia au putut s-o desprindă pe bătrână de poarta cimitirului. Dacă ar fi fost după ea, ar fi „locuit” acolo până la obştescul sfârşit. Care nu era prea departe!

Rulau încet prin albul umflat al ceţii ce strivea asfaltul. Mergeau spre Berceni. În spate stătea bătrâna, încadrată

de Sanda şi de mătuşa acesteia. Pe bancheta din faţă stătea el. Şoferul acţiona destul de des ştergătoarele. Trecuseră de pasarela de la Otopeni şi se îndreptau spre oraş. Până la Casa Scânteii nimeni nu a scos un cuvânt. Femeile plângeau într-un murmur necontenit. După Arcul de Triumf D.C. aruncă câteva vorbe. Ţineau loc de condoleanţe. După Piaţa Victoriei îmbărbăta bătrâna. Mai avea o fată, o fată bună doar. Ruda spuse câteva cuvinte, într-un fel mulţumea pentru amabilitate. Sanda Dencean privea la întâmplare. D.C. trăgea cu coada ochiului la ea... Două fete frumoase, o mamă bătrână şi un destin idiot Eşapamentul lăsa pe străzi un siaj albicios... Trecuseră de Piaţa Sudului şi se aflau pe bulevardul Metalurgiei când Sanda îi indică unde să oprească. Cu două roţi pe bordură şi o frână se puse capăt ţăcănitului enervant al ceasului de taxat. În timp ce D.C. achita, femeile părăseau habitaclul maşinii. Şoferului i se dădu cale liberă şi un mic bacşiş. D.C. îi spuse Sandei că dorea să schimbe câteva cuvinte. Fu poftit sus. Mulţumi.

Apartamentul: două camere, vestiar, baie, bucătărie, era proprietatea mătuşii. Interior de pensionar. I se repartiză un scaun. Mulţumi politicos. O rugă pe bătrână să-l asculte doar câteva minute. Aceasta încuviinţă. Sanda Dencean n-o slăbea din ochi. I se putea face rău oricând. D.C. îi arătă cele două fotografii. Bătrâna îl remarcă pe Anastase Ştefan, după o îndelungă ezitare şi clipiri de pleoape, ca fiind cel cu care venise Mioara la Pătârlagele. Nu reţinuse nimic despre el. Mai mult nu avea ce să-i spună. Nici Sanda Dencean nu avea nimic de adăugat. Trăgându-şi ochelarii mai pe vârful nasului, bătrâna nu l-a putut repera pe Gerald Tomescu în nici o ipostază. Sanda îşi extinse razele vizuale pe sub genele lungi. Întrebată discret dacă îl recunoaşte pe Jery, îi răspunse evaziv. Vocea însă, o trăda. Fusese surprinsă. Bătrâna îi reaminti ce-i mai destăinuise şi Sanda. Mioara stătuse în gazdă, înainte de a se muta, la Ana. Le trimitea scrisori, dar după aceea, nu prea. Numai ilustrate: „sărutări şi pe curând!” De Fernando nu auzise niciodată. Adresa gazdei n-o ţinea minte, dar o să i-o trimită. Nu a vizitat-o

nicicând în Bucureşti, iar când Sanda a venit şi ea, Mioara se mutase deja în strada Andrei Mureşanu. Cu cheile, însă, repurta un succes. Află de la Sanda că proprietara „cheiţei de aur” ar fi fost Ana. Avea o casetă de lemn. O văzuse umblând în ea atunci când o vizitase, Scosese câteva sute. Nu le dăduse nimănui, sau cel puţin în prezenţa ei nu le-a dat nimănui dintre cei de faţă. Vocea o trăda pentru a doua oară. Minţea nevinovat! Părea să „estompeze” pe cineva. Dar pe cine? Pe Mioara sau pe Jery? Dacă era vorba de el ar fi fost simplu de ghicit, dar nodul se strângea vârtos. La cimitir nu prea văzuse bărbaţi. Cunoscuţi, desigur!... Mulţumi încă o dată şi o rugă pe bătrână să nu-l uite cu adresa promisă. Sanda se oferi să i-o aducă chiar ea. Pleca acasă s-o ducă pe maică-sa şi se reîntorcea peste două zile.

La ora cinci, Silvestru îl aştepta la el în cămăruţă. Dezlega cuvinte încrucişate. Nu-şi dezlipi privirea de pe careurile alb-negru nici când intră D.C.

„Şefu’, un minut şi-am terminat. Al dracului de greu careul ăsta! Auziţi şi dumneavoastră temă: geniile secolului nouăsprezece. Îţi trebuie carte, nu glumă!”

D.C. se aşează la birou cu trenciul pe el. Degetele îl ajutară să aprindă o ţigară, apoi traseră de sertar şi remorcară dosarul Mioarei Dencean. Desfăcu coperţile şi începu să bată hârtiile, uşor, cu palma stângă. Maculatura promitea să crească degeaba! Totul era confuz şi nefiresc. Trecuseră trei zile şi nu rezolvaseră nimic. Alergau toţi care încotro. Martori se mai găsiseră, amănunte, parcă, dar ce trebuia, nu. Rezistenţa scoarţei cerebrale se apropia de limita de rupere. Cu cât secundele se îngrămădeau unele peste altele, cu atât creştea şi numărul de operaţii pe secundă. Se aşează mai comod. Profita de minutul lui Silvestru pentru a face abstracţie de prezent. Tocmai când primele imagini începură să-i apară în minte, Silvestru îşi anunţă, cu un strigăt sugrumat de emoţie, victoria la limită. Se aşează călare pe un scaun în faţa biroului, desfăcându-şi nodul de la cravată.

„Şefu’, suntem de şaptezeci şi două de ore în funcţiune şi

nimic. În concluzie, ce facem în continuare?”

D.C, îl privi atent, îşi săltă buza inferioară peste cealaltă şi răspunse sec. „Recapitulăm”.

Pe Silvestru îl imobiliză mirarea. Intuia un dezechilibru logistic. „O luăm de la-nceput?!”

„Da, dar ia un creion şi o hârtie. Vreau să compunem o oglindă clară.”

D.C. balansa scaunul. Datele problemei, cădeau coapte şi le culegea Silvestru pe o imprimantă de calculator.

„... Vineri, doi noiembrie, orele douăzeci şi două şi treizeci de minute, victima, Mioara Dencean, este găsită împuşcată în toaleta bărbaţilor din holul aeroportului Otopeni. Cadavrul l-a descoperit vameşul Gavrileţeanu Tudor. La procedura legală, medicul legist a confirmat moartea violentă. Calibrul armei folosite: patruzeci şi cinci... Observaţie: pielea victimei nu prezintă urme de lovire, deci intrase de bunăvoie în toaletă. După ea şi asasin se pare că nu a mai intrat nimeni în următoarele minute...”

„Dar dacă au intrat amândoi într-o cabină şi s-au blocat înăuntru? Arma avea amortizor şi atunci decibelii împrăştiaţi nu sunt mai mari decât la deschiderea unei umbrele. Deci ar mai fi putut fi cineva în vreo altă cabină!”

„Oricum nu am mai putea afla. Doar n-o să dăm un anunţ la mica publicitate: cine a folosit o cabină de closet în seara de joi. doi noiembrie, orele douăzeci şi două şi douăzeci şi trei, la aeroportul Otopeni, este rugat să...”

„N-ar fi ceva şocant, cel mult inedit.”

„...Obiectele găsite asupra victimei, precum şi sărăcia în mobilă a garsonierei par a avea o anumită semnificaţie. Să le luăm pe rând...”

„O.K.!”

„...Dolarii...”

„Total general: o mie cinci sute.”

„...Făcând abstracţie de faptul că, de când zboară prin vestul sălbatic, misia strânsă nu i-ar fi ajuns să adune un astfel de tezaur, să căutăm destinaţia probabilă...”

„Adică?”

„Adică banii nu trebuiau cheltuiţi la noi.”

„Aici, în ţară?”

„Exact. Este posibil să-i fi fost daţi de Fernando. Cele şase cifre magice le-au înlesnit poate legătura...”

„Dar v-am spus, sunt ale hotelului Acropole din Atena...”

„Şi acolo a tras şi doctorul Tomescu. Jery pentru doamne.”

„Sută la sută exact!”

„Urmează cheile. Acum şi-a găsit broasca şi cea de-a treia. Sanda Dencean ne-a indicat caseta de valori a Anei Dumitrescu.”

„Şi cum putem fi siguri?”

„Mă ocup eu de asta.”

„O.K.! Cu fotografia ce e?”

„Nu mă priveşte, tu te ocupi. Clujul să-ţi confirme sau viceversa...”

„Cu verigheta şi medalionul ce facem?”

Scrumiera se umplea, în schimb scădea vizibilitatea.

„Mă ocup tot eu.”

„Sunt pe acelaşi şnur cu caseta?”

„Vezi c-ai ghicit?”

„A mai rămas adresa.”

„Aşa-i. Ce-ar fi să-i întrebi tot pe colegii de la Cluj?”

„Napoca, altfel se supără!”

„Înainte de-a merge mai departe, să nu uit, vreau urgent situaţia amprentelor de pe sticluţa aceea.”

„Se ştie. Ultimul termen: mâine dimineaţă.”

„Mai stăm zece minute şi plecăm în Dristor.”

„Cred că s-a plictisit aşteptându-ne. Mai prost e că nevastă-mea a luat bilete la film şi zicea ceva de soacră-mea, dacă nu mă prezint...”

„Constat pe zi ce trece că cerebelul tău o să iasă curând din perioada de garanţie!... Şi cum spuneam, ce-am găsit în Andrei Mureşanu?”

„Mai bine zis, n-am găsit... Cu puţin efort ar fi ceva...”

„Ce consideri tu acel ceva?”

„Păi, în primul rând, baia...”

„Baia?!... De ce?”

„Are o pardoseală superbă şi miroase...”

„De-ţi vine să muşti din faianţă. Cred că ţi-ai şi imaginat-o pe fată goală, uscându-şi părul, cu ochii proiectaţi în oglindă...”

„Şi având în picioare saboţi cu tocuri imense.”

„Am impresia că ai cam răsfoit reviste în ultima vreme.”

„...Altceva am vrut să spun. Baia aceasta frumoasă sugerează o fată cu pretenţii, cu gusturi rafinate şi... O astfel de dependinţă cere şi o cameră aranjată... ori... asta-i, camera este cam «dezbrăcată»...”

„S-ar lega cu geamantanul.”

„În mod sigur!”

„O fi avut dor de ducă, fata!”

„Vă gândiţi la...”

„Numai presupun... încă nu mergem la sigur.”

„Totuşi, pentru că există un totuşi, ce caută acolo ilustrata cu Fernando?”

„Un «petit» cadou de-al lui Moş Crăciun. Restul au sublimat... Mergem pe mâna ta şi pe flerul Irinei Stamian... De vândut din mobilă sunt sigur că a vândut.”

„Şefu’, nu te mai frământa, icoana spune tot. Nu cred s-o fi ascuns de hoţi. Doar şi «acolo» răsare soarele, ş-apoi fata e creştină.”

„Icoana are sigur un rol... Vreau certificatul specialiştilor. Tot Andrei se ocupă şi de asta?”

„Şefu’, nu vă dezminţiţi nici acum intuiţia!”

„Să punem punct. Mioara trebuia să se mărite. Ne-a sugerat-o Sanda Dencean. Cu cine?... Cu vreun străin bănuiesc, cu toate că din comportamentul ei nu se pot trage astfel de concluzii. Totuşi, acasă, câteva parcări ale unui «Opel Ascona» şi zgomotele în limbi străine ale unor cheflii par să evidenţieze relaţii peninsulare. Ilustrata, însă, ne trimite în Franţa... Mă nedumeresc şi banii găsiţi sub covor. Îi ascundea? De cine?... Sau trebuiau săltaţi de cel care venea să ridice valiza?...”

„Şefu’, nu stă în picioare. Fata s-a-ntors.”

„Ne oprim aici. Lăsăm ceva şi pentru mai târziu. Băiatul acela ne-aşteaptă, să fim politicoşi!”

Cinci minute mai târziu părăseau „fortăreaţa”.

Strada Dristor face legătura între Theodor Speranţia şi Mihai Bravu, fiind o cale de acces mult uzitată către Balta Albă. Este o stradă veche, al cărei pavaj a ieşit demult din perioada de funcţionare. Casele seamănă între ele şi cenuşiul zidurilor le înfrăţeşte. Toate au garduri şi pământ de flori pe care patrulează vreo javră fără pedigree. „Grămada de moloz” sub care locuia Amăriţei Ion prezenta două geamuri mici şi o uşă la care ajungeai căţărându-te pe patru trepte. Toate la intrare. Curtea părea să aibă profunzime şi câteva sârme expuneau nişte ţoale la uscat. D.C. se proptise cu arătătorul în butonul numelui de deasupra. Repetă manevra după un minut, fără rezultat. Trecu în revistă lacătul de la uşile unui şopron, care mai mult ca sigur avea rang de garaj. Foiala celor doi aprinse lumina la una din ferestre şi, după mai puţin de un minut, o femeie cu părul argintiu deschise uşa. Era partajul de la parter.

„Pe cine căutaţi?”.

„Pe domnul Amăriţei; nu ştiţi dacă este acasă?”

„Nu este acasă, maică. De vineri nu l-am mai văzut. Nu ştim ce-i cu dânsul... Dar... Dumneata cine eşti?... Nu te-am mai văzut!”

„Sunt un prieteni din provincie. Am sosit astăzi în Bucureşti, nu am avut cum să-l anunţ.”

Peste umărul femeii se zărea o scară. Era cea de acces la camerele lui Amăriţei.

„O fi dormind la prietena lui?”

„La domnişoara Daniela? O cunoaşteţi?” Mirarea îi întineri ţesuturile cu douăzeci de ani.

Interveni D.C...”Cum să nu, doar numai o dată au venit împreună la mine?!”

„Drăguţă fată, îmi place tare mult. Poate o da domnul şi s-or lua... Ştiţi unde stă?”

„Da, dar nu vrem să-l deranjăm. Trecem mâine pe la serviciu. Dacă sunteţi amabilă, ne puteţi spune pe unde vine?”

„Apoi, maică... nu ştiu prea bine cum să vă spun... E un magazin micuţ... lângă piaţă...”

„Ce fel de magazin? Lângă care piaţă?”

„La Naţiunii, pe strada aceea de coboară de la Sfânta Vineri. Lângă magazin e o cofetărie... Îl găsiţi uşor, maică... Poate vine între timp, puteţi să-l aşteptaţi. Vă fac şi o cafea.”

Peste tot dialogul, vacarmul circulaţiei se lipea ca ceara de parchet.

„Mulţumim, dar dacă nu a venit de atâta timp, credeţi că o să vină acum, în câteva clipe?!... Obişnuieşte des să nu treacă mai multe zile pe acasă?”

„Să spui drept, parcă până acum n-a lipsit atâta... doar, dacă n-o fi plecat din Bucureşti. Nu ştia că veniţi?”

„Nu v-am spus? nu am avut cum să-l anunţăm.”

Amândoi palpară eşecul expediţiei, aşa că se înţeleseră din priviri s-o lase în pace pe bătrână, nu de alta, dar părea foarte dispusă la un dialog matern de lungă durată.

„Ne scuzaţi de deranj. O să trecem pe la magazin, mâine dimineaţă.”

„Treceţi, maică, treceţi... Dacă nu-l găsiţi, sunaţi aici. Poate vine p-acasă.”

Ambele feţe se deformară ca la o operaţie estetică. D.C. mai sprinten, îşi reveni primul. „...Dacă sunteţi amabilă, nu am agenda la mine... să-mi notez încă o dată numărul...”

„Cu plăcere, maică.” D.C. pregătise carneţelul. „Scrie, maică: 22.37.48... La mine e cuplajul... cu 56...”

Pe Silvestru îl copleşise emoţia. Cum dracu’ de nu se gândise?!

„Cine să spun că l-a căutat?”

„Andrei şi Victor, doamnă.”

Două nume fictive, ca atunci când tragi la motelurile americane. Îşi luară rămas bun de la babetă şi ieşiră în calea troleibuzului. Şi tot amândoi deodată îşi vârâră între buze câte o ţigară.

Se despărţiră la Universitate, nu înainte de a desface capacele la două sticle cu Pepsi şi de a-şi cumpăra noi pachete cu ţigări. Silvestru o luă spre „sala lui Lumiere”, iar D.C. sări într-un „82”, ce se oprise la stop; direcţia: aeroportul Otopeni.

Întâlnirea o stabiliseră de dimineaţă pentru ora cinci. Lampa de birou emitea o lumină ce difracta violent pe grosimea cristalului. Se ridică să-i scuture cinci degete într-un gest de amiciţie. Îl pofti să ia loc şi-i împinse „Kent”-ul şi bricheta în aria de folosire. Se aşeză şi el pe un scaun, vizavi. Era un sentiment de intimitate din partea sa de a-şi asculta interlocutorul de cealaltă parte a biroului masiv. Fiecare amănunt din încăpere trăda personalitatea lui Anastase Ştefan, de la fotoliul cafeniu din spatele biroului, până la calendarul companiei „Panam”, agăţat pe dosul uşii de la fişetul metalic: douăsprezece luni, douăsprezece nuduri. În mod normal, fişetul stă închis. Pe peretele lateral, oficial, calendarul „Tarom”: Rombac în diferite peisaje de zbor. Bănuia şi câteva sticle etichetate în limba lui Shakespeare; pentru protocol! Scaunele erau confortabile, păreau anume îmbinate pentru a-ţi transmite bună dispoziţie... Îl abordă pe interlocutorul său direct, cu privirea împlântată în retina-i decolorată. Îl rugă să nu nege. Pierdeau timp, iar ei cunoşteau, de acum, întreaga poveste. Nu era nici o nenorocire. Octava inimii este încă necunoscută, chiar dacă etica impune o anumită rezervă. Nu se pot călca în picioare sensibilităţile hemoglobinei. Ar fi putut discuta oficial, o declaraţie semnată în Calea Victoriei economisea secundele, dar D.C. îi respecta funcţia şi dorea să rămână între ei, numai să fie totul! O iubise?... Nu, fusese un flirt... Îi plăcu răspunsul, resemnat şi sincer. Cine trâmbiţase? N-avea importanţă. Oricât de discretă se vrea o aventură, sfârşeşte prin a fi pe buzele tuturor..: îi plăcuseră prospeţimea şi snobismul celor douăzeci de ani. Fusese un pachet de dinamită pentru cei cincizeci şi doi ai săi. Pieptul superb, talia fină, picioarele lungi, un covergirl ce putea fi lipit cu succes pe orice revistă. Toate companiile aeriene ar fi angajat-o. Privind în ochii ei negri, pasagerii, în loc să simtă un gol în stomac, îl simţeau în inimă... O descria cu admiraţie. Copleşit şi ruşinat că nu spusese de la început, îi fusese teamă... De ce?... Pentru că... îi facilitase să plece în cursă. Mestecase minciuna fără să-i privească ambalajul.

Era firesc!... Chipul îi era gânditor şi melancolic, iar trupul i se chircise în lemnăria scaunului... Nu-şi iubea nevasta. Aveau doi copii. Băiatul, aproape de bacalaureat. Simţea în D.C. un duhovnic. Amândoi purtau uniformă şi cunoşteau vicisitudinile unei vieţi neregulate. A durat aproape un an. Ar mai fi continuat, dar se ferea să nu afle nevastă-sa. Nu era un bărbat discret. Se putea compromite oricând. Nu este o femeie rea, dar proastă, da. S-ar fi plâns părinţilor şi aceştia, deşi pensionari... ar mai fi putut „pune o vorbă bună”. Are o răspundere pentru cele două odrasle, pe care le iubeşte mai mult decât orice pe lume. Suprimaseră intimităţile, afecţiunea, nu. Şi atunci... normal, când i-a telefonat... Părea emoţionată. I-a îndrugat o istorioară. O crezuse. Nu abuzase de el, poate... Fusese singura favoare. Nu avea manifestări exuberante. Era doar plină de viaţă. Că toate umblă să se căpătuiască, asta e altceva. Cele mai multe fac pasiuni pentru piloţi. Când sunt tineri, talentul şi riscul meseriei se împletesc de minune cu idealul lor de frumuseţe. Apoi curg divorţuri, se refac sentimente sau, pur şi simplu, se risipeşte energie. O ajutase ca pe o prietenă. N-avea obligaţii. Ştia care era situaţia lui... Tic-tac-ul neînduplecat al cocsului îi estropia vigoarea masculină... Nu-i cunoştea nici un prieten. Era gelos. Mioara îi menaja această meteahnă. Dacă îi povestea câte ceva era numai despre situaţia ei financiară. Ei da!... O mai „ajuta” din când în când... cu sume modeste. Era foarte corectă. Chiar dacă întârzia, îi achita până la ultimul leu... Cum explică prezenţa dolarilor şi a sutelor sub covor?... Nicicum. De Ana Dumitrescu nu auzise. În perioada aceea, Mioara nu locuia în strada Andrei Mureşanu, ci lângă Gara de Nord. Nu ţine minte numele străzii, doar că, venind din Dinicu Golescu, o lua pe Witting, apoi prima la dreapta. O casă cu un etaj şi o poartă dublă, din fier forjat verde, ce astupa o intrare boltită. Toată casa aparţine unei familii. Bătrânul se ocupa cu reparaţii de amortizoare. N-a înnoptat niciodată acolo. Plecau la Poiana Ţapului. Nu la hotel. Adresa? Era chiar nevoie de această adresă? Nu-l credea?... Dacă trebuie verificat... bine: Strada Gloria, paisprezece, dar... să fie

discret. Se mai duce şi acum... Pozitivele lui Ştefan Opran şi Radu Andreescu îl lăsară indiferent, în schimb fotografia color îi aduse pe buze un nume: Julieta. Era din Cluj. Nu-i cunoştea numele de familie şi nici alte date. O aşteptase de câteva ori pe Mioara. Păreau prietene bune. Îi plăcuse, dar n-o cunoştea îndeaproape... Dacă colecţiona valori artistice? Tablouri? Icoane?... Nu. Singurele manifestări impresioniste ce-i propteau pereţii îi rămăseseră de la părinţi. Agrează artiştii plastici şi actorii, însă îndatoririle de serviciu nu-i permit un contact frecvent... Făcuse cadou vreo bijuterie? de pildă, un medalion de aur, paisprezece carate, fasonat cu un trifoi cu patru foi?... Nu, niciodată nu-i făcuse cadouri consistente şi nici nu remarcase medalionul la gâtul ei... În ultima vreme?... Nu, nu putea fi sigur... Când a văzut-o ultima dată?... Luni, da, luni. Venise din cursă; tocmai pleca în oraş. I-a făcut semn şi a dus-o până la Romană. Mergea la croitoreasă. Aşa i-a spus... Dacă i-a destăinuit ceva... Nimic. Mai degrabă el... I-a propus să-şi petreacă o după-amiază împreună.

În faţa subalternilor, Anastase Ştefan emana prin toţi porii forţă şi competenţă. Se voia un model. Acum era un biet manechin. D.C. îl înţelegea. A fi imperfect înseamnă a fi om, sau cum i-ar spune Iago lui Othello; „Men should be what they seem."

D.C. venise în „uniformă" şi pleca în „sutană", nu înainte de a-i cere o cutie de chibrituri.

Încăperea nu avea mai mult de cinci pe patru. De tavan atârna o lustră din fier forjat. Camera era şi de zi şi de noapte. Garsonieră confort unu. Un studio, un fotoliu, o lustră, o servantă şi un scaun. Toate te-ncurcă când vrei să ajungi în bucătărie sau în balcon. Se poartă. Mai mult decât confortabil pentru cele câteva mii de secunde petrecute acolo... Îi era frig şi se simţea epuizat după „intimităţile" avut cu ITB-ul. Puse în mişcare uşa de la frigider şi scoase ceva de mâncare... Aduse două ouă în stare de omletă, adăugă sifonul catalizator indicat de Sanda Marin. Ar fi murit de invidie nea Cristache, bucătarul-şef de la Capşa.

Tăie mărunt o salată, basculă sticla, de ulei şi se născu un preparat plin de clorofilă. Câteodată chiar credea că are vocaţie. De-aia se înghesuie fetele să ocupe un loc în cartea lui de imobil. Între două drumuri până la baie introduse curent şi în integratele televizorului. Foamea o ştersese pe Mioara de pe monitor. Abia când începu să-şi umple organismul cu proteine îi apăru din nou... „Mioara Dencean, brunetă şi impenetrabilă. Avea ochii mari, împrejmuiţi de cearcăne. Îmbrăcată în negru cerea răzbunare”... În lumina acidă a televizorului, dâra lăsată de ţigara aprinsă scânteia verzui. Uneori răzbea în volute, întocmai ca acidul dezoxiribonucleic, altădată dispersa în front, ca o perdea de tifon ce opreşte înaintarea ţânţarilor. Pe ecran, imaginea unei săli de concerte, străbătută de fiorul lui Beethoven. Iosif Conta dirija orchestra Radiodifuziunii... Mioara Dencean nu făcea parte din categoria acelor femei pe care, după un emoţionant şi galeş „da”, le întâlneşti la ora mesei, faci dragoste cu ele, le duci duminica la cinema, faci economii ca să cumperi bilete pentru mare, faci un efort să-i asiguri o naştere uşoară, şi sfârşeşti fericit cu un carnet de împrumut la Casa Pensionarilor. Până-n patruzeci are buze proaspete, ochi languroşi, carnea tare. După patruzeci e o fată drăguţă, dar insignifiantă, are riduri pe faţă şi pete pe albul umerilor. Până-n patruzeci, când o ridici în braţe nu e grea; după patruzeci nu-ţi mai reuşeşte figura. Nu, hotărât nu. Mioara Dencean frecventase „Clubul T”! Frumoasă şi fără pic de materie cenuşie! Phidias şi-ar fi dat cinci ani din viaţă să o aibă drept model. Vie avusese sexappeal cât să convingă, un pluton de execuţie... Publicul părăsise demult sala de concert. Peste obrajii tumefiaţi de melancolie trecuse şi telejurnalul... Baia îl aştepta... Ce se întâmplase cu Mioara?! Precis îl cunoscuse pe cel cu „ jucăria” cu surdină... Şi lucrurile Anei ce căutau la ea?! Sunt valori pe care le obţii în zile tipărite cu roşu în calendarul personal şi în etape, nu aşa, peste noapte, sau... poate... la o despărţire cu emanaţii umede în colţurile ochilor... O amintire?... Asta-i, o despărţire!... Această Mioara nu filase bine aşii. Povestea ei

era prea încurcată. Chiar de la prima filă dai buzna peste Cosânzeana. Când constaţi c-ai făcut o pasiune, apare prietena ei, care o aştepta de două zile şi nu ştia nimeni. Surpriză! Intri într-o garsonieră şi... e goală, te duci la o cosmeticiană şi... dai peste un barosan, discuţi cu comandantul aeroportului şi... afli că-i un flirt vechi, treci în revistă numele pasagerilor şi şeful te anunţă că doi „camarazi" de scaune au fost omorâţi, plimbi lupa şi... descoperi un coleg de facultate rătăcit printre centurile de siguranţă, întrebi în stânga şi-n dreapta, iei probe din stradă şi... nimeni nu ştie nimic. Şi, după toate astea, laptele se brânzeşte!... Sforăituri ritmice imprimară corpului o oscilaţie armonică, aliniind braţele peste muchia patului. Falangele mâinii stângi eliberară, în cădere liberă spre mochetă, trei chei îngemănată într-un breloc...

7. MARŢI

„Ce facem?"

„Nu ştiu."

Iarăşi dimineaţă. A patra zi. Nimic nou în cazul Mioara Dencean. Silvestru citea „Sportul", D.C. fuma absent, Mary linia o hârtie, iar Andrei se-nvârtea prin Piaţa Unirii. Cu cincisprezece minute mai înainte, exact la ora opt, primiseră primul telefon. Era de la laborator. Mioara Dencean, Ştefan Opran şi Radu Andreescu fuseseră omorâţi cu aceeaşi armă. Examenul balistic redusese la zero posibilitatea unei coincidenţe. Afacerea se complica. Cu cinci minute în urmă, exact la ora opt şi zece, primiseră al doilea telefon. Era de la Cluj, Julieta Cristea trecuse şi ea în lumea celor drepţi. Se „operase" cu ceva original într-o cameră închiriată în aleea Bizuşa, patru. Bloc nou, zece etaje. A descoperit-o o vecină. Se interesase de ea legitimul şi o rugase s-o cheme la aparat. Titulara apartamentului nu era înmatriculată în lista abonaţilor locali. Două camere decomandate. Găsise uşa deschisă. Cercetările erau în plin avânt. Îndată ce vor afla detalii le vor comunica la

Bucureşti. Ancheta Dan Aldea, maior la Inspectoratul clujean. Treizeci şi doi de ani, păr creţ, ten măsliniu, un metru nouăzeci deasupra nivelului mării. Calităţi: seriozitate, inteligenţă, competenţă şi... nas fin de copoi.

„Nu ne-ajungeau două, trebuia acum şi a treia să le ţină isonul?!”

„Puteam să pariez că aşa o să se-ntâmple dacă nu intervenim la timp. Ţi-aduci aminte când spuneam că fetele astea au fost prea strâns legate? De atunci aveam temeri.”

„Mi-aduc minte. Trebuie să fi fost băgate până-n gât.”

„Dar ce amestec au ceilalţi?... Lesnea n-a aflat nimic. Datele noastre nu i-au folosit. Nici o probă care să ateste cât de cât vreo legătură. Se pare că n-au avut relaţii cu fetele.”

„Atunci, ce dracu’ caută-n viaţa noastră?!”

„Poate... poate că n-au făcut-o din proprie iniţiativă...”

Un minut de legătură şi o exclamaţie produse o explozie întârziată în coardele vocale marca „Silvestru Lucian”. „Şefu’, eşti un geniu! Cred că ar trebui să-i comunicaţi lui Lesnea să nu se mai obosească. Mai mult ca sigur nu va găsi nimic!”

„...În clipa în care am aflat că Julieta este una şi aceeaşi cu madam Cristea, mi-am dat seama că ne poate ieşi un iepuraş în cale... Ţii legătura cu Clujul şi afli toate amănuntele. Mă interesează în mod special condicuţa doctorului Cristea în aceste zile... Află dacă nu posedă armă de vânătoare...”

„(!)”

„Ştii, Julieta Cristea pare să fi fost o căprioară şi, când alergi după mistreţ, te-mpiedici de ele, obligatoriu. Sunt atât de blânde şi de naive!”

„Şefu’, smintitul ăsta ne-a îmbogăţit fişa tehnică. O ţeavă, un pistol de 45 şi o armă de 80. Sunt lucruri ce nu se prea potrivesc. Mai e şi altceva, cum de şi-a găsit aşa de repede personajele de care avea nevoie pentru a-şi pune în scenă hecatomba?!”

D.C. verifică ceasul: 8,36. Se uita pieziş la cuierul de lemn. Era ca după o doză de LSD, dar el era construit din

oţel de tanc! Mary îl privea şters, să nu-l deranjeze. Drăguţ din partea ei!... Îşi adună braţele şi-şi înfipse privirea în tăblia biroului. Avea senzaţia unui salt în gol. Ezita să tragă de manşă. Silvestru dezlega, iarăşi, un careu. Nu avea argumente şi nici iniţiativă. Excogitaţia lui D.C. consuma milioane de biţi... „Pentru ce acest stoc de răposaţi şi răposate?”... Pentru a-i produce lui un scurt-circuit în sistemul nervos central. Cineva avea nevoie să creeze derută, da, bine zis, derută... Tresări, îi făcu un semn lui Silvestru să se apropie.

„Încerc un reviriment! Trebuie lucrat alert. Acest cineva vine din altă parte. Un «patruzeci şi cinci» cu surdină n-a putut rămâne aici din patruzeci... şi pentru a lucra cu el e nevoie de antrenament. Nea Anghel e în stare să jure că e un „Smith and Wesson” de dată recentă. Asta-i o jucărie pentru răfuieli rapide şi scurte. Pensionarii noştri ar fi lucrat mai artizanal...”

„Şefu’, merg pe mâna lui nea Anghel. Kojak l-ar plăti regeşte să-l aibă în locul lui Stavros. Nu-i prima oară când ghiceşte culoarea ochilor plecând de la o fărâmă de plumb.”

D.C. scoase o coală virgină din sertar şi o jumătate de creion chinezesc din buzunar. Începu să scrie. După un moment îşi băgă creionul în gură. Stimula imaginaţia.

Intră Lucaciu. Era congestionat la faţă. „Şefu’, n-am făcut nimic. Magazinul este în inventar. Se află la parterul unui bloc vechi. Uşa din spate dă în curtea interioară. Pe acolo se introduce marfa. În curte stau doi pensionari. Îl cunosc bine pe Amăriţei. Îşi parchează maşina în curte. Are două vânzătoare. Altceva nimic...” Totuşi, nu se observă o activitate de inventariere, ori în astfel de cazuri... M-am grăbit să raportez. Spre prânz trec din nou pe acolo. Recitase lecţia pe nerăsuflate, o învăţase pe dinafară.

„Ba te-ntorci imediat! Ai făcut o mare greşeală. Puteai să-mi dai un telefon, nu era nevoie să vii. Dacă individul trece între timp pe-acolo şi află de la bătrâni c-a fost căutat, spală putina.” Vorbise răstit şi iritat. Ochii docili ai lui Lucaciu rămăseseră imobili ca într-o zugrăveală de

Goya. Mestecă şocul şi făcu stânga-mprejur. Cuvintele erau de prisos. D.C. lansă încă un imperativ. „Stai acolo până vine! Suntem cu toţii băgaţi până-n gât în porcăria asta...”

Uşa scoase din cadru pardesiul lui Lucaciu. Pe buzele lui Silvestru plutea o schimă de dojană. Fusese aspru cu Andrei, dar nervii sunt pentru oameni.

D.C. execută o răsucire în întâmpinarea telefonului. „Ce număr ne-a dat babeta?”

„Imediat.” Silvestru ateriza peste cover-coat şi începu să-l buzunărească. Scoase o hârtiuţă. „22.37.48.”

D.C. roti discul cu vârful creionului, care se rupse la cifra şapte. Continuă cu indexul. După un gol fonic de câteva secunde, percepu semnalul de atenţionare. Două minute, corelate cu o aşteptare imaginativă, lipiră urechea stângă de ebonită netedă a aparatului lui Bell. „E limpede, băiatu’ a şters-o!”

Era 8,45 când telefonul emitea apeluri pentru a treia oară în dimineaţa aceea. O surpriză plăcută. Anastase Ştefan îşi amintise de un tip bine, cu barbă î la Ludovic Spiess şi de o «Dacie» portocalie... O aşteptase pe Mioara la aeroport... Când a fost? ...cu două, trei luni în urmă. Ploua, şi a zărit-o în clipa în care se urca în maşină. Curiozitatea l-a forţat să meargă mai încet, i-a lăsat să-l depăşească şi aşa a luat cunoştinţă de existenţa celuilalt... Îi mulţumi. Luă în braţe volumul biroului, şi cu o grafie demnă de Muzeul Literaturii Române marcă un nou punct: de conectat doctorul Tomescu... O idee îi străpunse orizontal ţeasta... şi Dan Stănescu, căci deşi bărbile au revenit pe asfalt, spre disperarea frizerilor, ele se mai pot şi lipi!...

„Amicul Anastase a zărit o «Dacie» portocalie şi un barbişon!”

„Şefu’, am impresia că ne-am apucat de enigmistică.”

„De la tine mi se trage, şi nu-i bine?!”

„În cazul nostim, nu. Dacă află bossul, am rupt-o în fericire!”

„O să afle, dar numai happyend-ul.”

„Eh, lăsaţi, după aceea îi spuneţi dumneavoastră tot, că nu prea-i ascundeţi nimic.”

Asta cam aşa era. Ştia că şeful preţuieşte munca, iar lui nu-i era ruşine de felul cum lucra. Desigur, se destăinuia la sfârşit, când totul era împachetat pentru arhivă, la o ceaşcă de cafea şi un coniac bun; într-un fel îşi făcea reclamă. Nu era un detectiv dintr-aceia întruchipaţi de Franco Nero sau Charles Bronson, nu spărgea virginitatea fetelor cu pupile albastre sau muşchi de hamal. Nu era cerebral ca Hercule Poirot, sau atât de calm ca Maigret. Era un lucrător judiciar, îndrăgostit de meseria sa. Nu se bătea, nu trăgea cu pistolul şi n-avea nici măcar alura lui Piedone. Un metru şaptezeci şi cinci, şaptezeci de kilograme în fişa personală, un calificativ maxim la trageri şi o centură de karate.

Ora 9,00. Venea la rând al patrulea telefon. Răspunse Irinei Stamian. Îi aducea la cunoştinţă o sclipire de zile mari a Mariei Eger. Bătrâna afirmase că-şi amintea de un tânăr care întrebase de ambele fete. Îi gratifică iniţiativa şi-i dădu un rendez-vous după-amiază, când se va deplasa să vorbească personal cu octogenara locatară... Nu remarcase ochelari. În orice caz, chipeş.

Dacă bătrâna avea dreptate, întrezărea un petic de paradis. Cu o privire exaltată îl ferici pe Silvestru, care stătea ca pe ghimpi.

„Se pare c-a apărut şi omul nostru!”

„Gestionarul?”

„Nu el. Creatura aceea vetustă, Eger Maria, şi-a descoperit o reminiscenţă de aducere-aminte... Zilele trecute, nu ştia când, un flăcăiaş a întrebat, aşa într-o doară, de micuţele noastre... Înţelegi? De amândouă!...”

„Şi?”

„Voi efectua un transport propriu de persoană pentru o discuţie tête-à-tête cu Eger Maria.”

Ora 9,13. De data aceasta Silvestru era cel căutat. Cei de la muzeu îi aduceau la cunoştinţă că icoana era o imitaţie. Fusese executată cu vreun an în urmă. Era din acelea ce se vând prin shopuri. Străinii se omoară după astfel de imitaţii. Puteau să-i dea şi numele artistului plastic... Îi interesa?... Da?!... Nicolae Anton... Adresa n-o ştiau, dar presupuneau că pentru ei nu era o problemă...

D.C. află conţinutul convorbirii şi-i căuta, intrigat, un punct de sprijin în eşafodajul labil pe care-l ridicase, „Shop, au zis?... S-ar putea s-avem o zi mare!... Şi cum ziceau că-l cheamă?”

„Anton Nicolae.”

„Aha, cred că trebuie să facem un schimb de impresii cu iconarul Anton Nicolae... şi să căutăm un posibil izomorfism al amprentelor de pe «Shalimar» cu cele ale băieţilor ăştia doi.”

„Adică cine?”

„Adică Tomescu şi Stănescu.”

„Păi de Dan Stănescu n-a fost vorba pân-acum!”

„Nu-i nimic, e de-acum încolo.”

Pe Silvestru, debandada din capul şefului nu-l deranja: fiecare idee e un pas înainte. Telefoanele îl stimulaseră. Îl simţea mai liniştit şi ăsta era lucrul principal.

„Scoate de la Mardare o autorizaţie. Până atunci eu mă reped în Batişte.”

„Pentru ce?!”

„Pentru o consultaţie la doctorul Tomescu. Am o durere de masele...”

„Şi dacă nu-i acolo? Să-i dăm un telefon acasă.”

„Încă nu. De vorbit o să am eu cu cine.”

„Cum credeţi... Tot nu mi-aţi dat priorităţile...”

„Ar mai fi de aflat ultimele noutăţi de la Cluj şi o întrunire cu Lesnea şi Cărăbuş... Apropo, Mary, fii drăguţă, spune-le băieţilor să fie aici pe la trei. Până atunci ajungem înapoi şi eu şi Silvestru.”

Ţârâia telefonul pentru a cincia oară, dar cei doi plecaseră. Mary ridică cu delicateţe receptorul şi răs-punse...

Policlinica Batişte funcţionează pe strada Dionisie Lupu, vizavi de Ambasada Americană. Lume multă, maşini cu numere speciale şi înghesuială la ghişeul unde se distribuie bonurile. Stomatologia este plasată la etajul doi. Numele doctorilor sunt afişate pe uşi. Pe o astfel de etichetă figura şi doctorul Gerald Tomescu, medic primar. Ori avusese pile, ori era, cu adevărat, un bun profesionist. Când asistenta,

bondoacă şi cu boneta boţită de strigătele pacienţilor, ieşi cu o trusă de instrumente, D.C. o opri, îi arătă legitimaţia şi o întrebă de cel căutat. Asistenta, puţin speriată, îi spuse că doctorul avea program după-amiază. Într-adevăr, pe uşă figura un orar post-meridian.

„A... Atunci aş dori să vorbesc cu Alina Caragea. Se poate?”

„Cu doamna Alina? sigur... O chem numaidecât... Dar... n-aţi dori să mergeţi la domnul director?...”

„Nu, mulţumesc... În astfel de cazuri e bine să fim cât mai discreţi...”

Complicitatea profesională pe care i-o solicita, o umplu, pe fosta elevă a liceelor sanitare, de plăcere, rotunjindu-i trăsăturile feţei. „Am înţeles! Lăsaţi pe mine, nici musca n-o să afle! V-am întrebat, deoarece colegul care a venit pentru domnişoara Ana a stat de vorbă cu noi, în cabinetul directorului...”

„Tocmai asta e, eu nu vreau să-l deranjez, numai câteva vorbe şi atât... Aţi cunoscut-o bine pe domnişoara Ana?”

„Cum să nu, chiar foarte bine.” Răspunse cu dăruire şi plină de importanţă.

„Spuneţi-mi, avea o prietenă Mioara?... Mioara Dencean... înaltă, brunetă...”

Chipul i se destinse de bucurie. În sfârşit, era băgată-n seamă! „Cum să nu... cine n-o cunoaşte pe duduia Mioara... ce fată bună... Eh, din când în când ne mai alegeam şi noi de la dânsa cu nimicuri... un parfum, un deodorant, câteva pachete de ţigări...”

Îi făcea confidenţe, parcă se cunoşteau de când lumea. Mai era puţin şi se tutuiau. „Puteţi să-mi relataţi câte ceva despre cunoştinţele, prietenii... vreau să spun... adică, avea un prieten?”

Femeia se hlizi cu subînţeles. După mutra pe care o arbora, lăsă să se înţeleagă că realizase ce dorea D.C. „Apoi... cum să vă spun? bărbaţii o curtau... ceva concret nu ne spunea...”

„Nici chiar despre doctorul Tomescu?”

Ochii i se tulburară şi două semne exclamative îi apărură

în pupile. „Nu înţeleg ce vreţi să spuneţi!... Cu doctorul Tomescu a fost colegă... sunt prieteni buni şi e normal... ţineau unul la altul...” Folosirea timpului prezent îi declanşase un sughiţ.

„Numai ca foşti colegi?”

Făcu un pas înapoi, probabil de emoţie, şi spuse că se duce să o cheme pe doamna Caragea.

Alina Caragea, roşcată, ridată, de înălţime medie şi deficitară la gramaj, se îndrepta spre D.C. Călca pe ace deşi, de departe, faţa îi iriza afabilă. Cu «buturile» nu stătea prea bine, iar de aproape puteai să exersezi tabla înmulţirii numărându-i pistruii.„Pe mine mă căutaţi?”

O interogaţie dulceagă şi plină de solicitudine. Pe unul din degete strălucea o verighetă de modă veche. Se încadra în timp, căci finuţa asistentă trecuse de patru verste.

„Da, doamnă. V-aş ruga să fiţi atât de amabilă şi să-mi răspundeţi la câteva întrebări.”

Îl privi speriată. „Desigur, dar în legătură cu ce?”

D.C. recepţionă rozul obrajilor, aşa încât se grăbi să o liniştească. „Nu vă impacientaţi, nu este în legătură cu dumneavoastră... Colegul meu, care se ocupă de cazul doctoriţei Dumitrescu, v-a recomandat ca pe un observator critic.”

„Ştiţi, eu nu mai ţin minte ce m-a întrebat dânsul, dar dacă credeţi că vă pot fi de folos, vă stau la dispoziţie... Să intrăm în cabinetul de radiologie, nu e nimeni acolo şi putem sta de vorbă fără să fim deranjaţi.”

Se dorea o interlocutoare ospitalieră, deşi emoţia din glas îi trăda mersul metabolismului. D.C. se lăsă condus spre camera cu vădite calităţi de laborator foto. Alina Caragea trase perdelele şi lumina naturală relevă instantaneu aparatura medicală de specialitate.

„Vă rog să mă scuzaţi o clipă, mă întorc imediat!”

Părăsi încăperea, stingherită. Poate se ducea la toaletă. La unii, angoasa excită vezica... Greşise, Alina Caragea se întorcea cu două ceşti. Ness şi apă fierbinte... La alţii, angoasa excită amabilitatea.

„Sunteţi foarte drăguţă, nu trebuia să vă deranjaţi!”

„Dar nu este nici un deranj... cunosc munca dumneavoastră... într-un fel se aseamănă cu a noastră. Ştiţi, eu lucrez la fizioterapie... avem mult de-a face cu publicul, or dacă nu mă-nşel, tot cu publicul lucraţi...”

În timp ce emana cumsecădenie, îl servi pe D.C. cu un „Kent”. D.C. completă mişcarea cu un băţ de chibrit; se aprinsese din prima... Porni discuţia. „Doamnă, v-aş ruga, confidenţial, adică... dacă vreţi să-mi răspundeţi... Tot ceea ce vă voi întreba este, într-un fel, oficial; s-ar putea să ne daţi, realmente, o mână de ajutor...”

„Vă ascult.”

„Cazul Ana Dumitrescu se dovedeşte, până acum, deosebit de încurcat...”

„Dar este ceva monstruos; pe mine m-a umplut de groază... E adevărat, citesc romane poliţiste, dar nu mi-am închipuit niciodată că o să se întâmple aşa ceva chiar lângă mine...”

Atmosfera se încălzise, tulburarea se limpezise şi fata căpătase chef de vorbă.

„Vă voi fi recunoscător până la adânci bătrâneţi dacă aţi putea să-mi spuneţi ceva despre relaţiile dintre victimă şi doctorul Tomescu...”

D.C. lansase propunerea, de clevetire pe un ton uşor frivol. Alina Caragea rămăsese cu ceaşca la doi milimetri de buze. Pupilele i se curbară, ca la maicile din filmul cu Sarita Montiel în scena violului.

„Nu înţeleg eu sau e vorba de o mică bârfă?!”

Pusese întrebarea complice. Se părea că-i face plăcere...

„Nu e bârfă, pur şi simplu un schimb de păreri. Cam batem pasul pe loc. Ana Dumitrescu şi-a găsit un loc, dar asasinul încă nu.”

Primi colaborarea şi începu să turuie. „...Cum să vă spun?... Între ei a fost o poveste mai veche. S-au iubit din facultate. Accidentul acesta l-a afectat mult pe domnul doctor... A ţinut la ea şi... sunteţi un om deştept, dragostea nu se poate ascunde!”

„Înţeleg că relaţiile erau puternic conturate, dar...

doctorul Tomescu nu e căsătorit?”

„Ce-are-a face! dragostea dintâi nu se uită niciodată, mai ales că erau tot timpul împreună...”

„Şi în afara serviciului?”

Aici, Alina Caragea se oprise să filtreze puţin răspunsul. Morţii nu trebuie ponegriţi, iar cei vii, protejaţi, doar cu ei se lucrează în continuare. „N-aş putea să vă spun prea multe... din când în când, domnul doctor o conducea cu maşina acasă... când plecau seara, târziu... Nu-i plăcea să meargă singură pe stradă. Nu era dată să nu fie acostată...”

„Avea şi de ce.”

Zâmbise satiric. Abia acum îi zărise dantura. Alb a la Sammy Davies, jr., dar cimentat în acril. O lucrare frumoasă. „Apropo, tot «Dacia» aceea portocalie o mai are?”

„Da, tot aceea”. Limba îi strivise cuvintele de palatin cu nedisimulată nedumerire.

„Am întrebat, fiindcă a fost văzut într-o «Dacie» gri.”

Nedumerirea dispărând dintre buze, reapăru lucrarea aceea frumoasă, într-un zâmbet satisfăcut. „Ah, nu, aceea e maşina domnului Sărăţeanu, tehnicianul nostru.”

„Daaa!... n-am ştiut... Şi acest Sărăţeanu unde poate fi găsit?”

Întrebarea o indispuse, probabil pentru că ea nu-i mai era de ajuns. „Îl găsiţi la subsol, acolo lucrează. Sunt prieteni buni şi-şi mai împrumută câteodată unul altuia maşinile.” Răspunsese prompt şi la obiect.

„Despre Mioara Dencean ce ştiţi?”

Alina Caragea se holbă la D.C. Făcea un efort intelectual, încercând să dibuiască esenţa. „Cum aţi spus?... Mioara?...”

„Da, Mioara Dencean. Suntem informaţi că era prietenă bună cu doctoriţa Dumitrescu...”

Faţada îi strălucea ca luminată de artificii. „Da, bineînţeles că ştiu, este stewardesă, nu?”

„Exact.”

„Frumoasă fată, dar ce este cu ea?”

„I s-a-ntâmplat ceva grav şi... nefiresc. A fost asasinată vineri seara pe aeroportul Otopeni.”

Numai vestea c-o lasă bărbatul o mai putea emoţiona în aşa hal. Trăsăturile oglindeau o expresie de stupefacţie tâmpă. Pistruii i se transformaseră în pete, sprâncenele i se arcuiseră mult spre frunte, iar buzele îi tremurau. Putea izbucni în orice moment în plâns. Numai că peste femeia aceasta trecuseră ceva evenimente în viaţă de era în stare să se abţină în faţa unei întâmplări atât de cumplite.

„E de necrezut!... Este imposibil să realizez ceea ce spuneţi... Păi, fata asta a fost aici, ultima dată, luni... ne-a ghicit în cafea...”

„Cunoaşteţi motivul pentru care venise?”

„Da, da... O aştepta pe domnişoara Ana... Parcă zicea că au o întâlnire...”

„Cu un bărbat?”

Stupoarea dispăruse, fiind înlocuită de regrete. „Nu-mi aduc aminte... nu cred să fi spus... Ba, nu, mi-am amintit. Spunea că le aşteaptă la Trocadero o prietenă. Chiar era nerăbdătoare s-o vadă...”

„Nu era vorba de o fată Julieta, din Cluj?”

„Ba da. Aveţi dreptate. Spunea că le aşteaptă Julieta la Trocadero, la ora opt.”

D.C. simţea un fior de bucurie traversându-i mădularele. Îşi luă avânt, încurajat de un al doilea „Kent” oferit cu tandreţe şi dărnicie de Alina Caragea. „Printre relaţiile doctoriţei aţi remarcat cumva o anume Daniela Prisăcaru?”

„Fireşte. Este cosmeticiana casei. Toate mergem la ea. Înainte, când lucra la Piaţa Dorobanţi, era mai comod. Acum, în Berceni, e cam departe... Mergem ceva mai rar, dar tot la ea apelăm...”

Deci, asta era. Daniela Prisăcaru lucrase în Piaţa Dorobanţi! „Numele de Dan Stănescu vă spune ceva?”

Se linişti şi răspunse cu multă aferenţă. „Da, domnul inginer este şi dânsul unul de-al nostru... Cred că o plăcea mult pe domnişoara Ana... O sorbea din ochi.”

„Şi ea?”

„Eh, ea avea capul în altă parte! dar domnul inginer este un drăguţ. Îi aducea flori, ciocolată, chiar şi nouă... o mai lua cu maşina...”

„Are maşină?!”

„Desigur, are o «Dacia» albă.”

Sunt clipe în meseria sa în care D.C. se întreabă de ce surâde Mona Lisa, dar asta numai pentru că femeile l-au zăpăcit întotdeauna. Au fost şi vor rămâne surpriza vieţii lui. „Nici nu ştiu cum să vă mulţumesc. Aţi fost o adevărată enciclopedie pentru mine... totuşi ar mai fi ceva. Acest inginer Dan Stănescu o cunoştea de mult pe doctoriţa Dumitrescu?”

Alina Caragea elaboră un răspuns elegant. „Dacă nu mă-nşel, prima dată când a fost aici a venit cu domnişoara Daniela... Parcă acum vre-un an sau doi, nu mai ştiu... În orice caz, domnişoara Daniela l-a adus.”

„Aţi remarcat, Ana Dumitrescu purta un medalion de aur în formă de trifoi?”

„Cum să nu, era o amintire din facultate. Doctorul Tomescu i l-a făcut cadou. Pe vremea aceea erau convinşi că se vor căsători, dar viaţa...”

Da, chiar aşa, dar viaţa...

„Inele purta?”

Recepţionă întrebarea cu un zâmbet maliţios. „Toate purtăm. Asemenea ornamente apar la noi din fragedă pruncie... Ţin minte, când eram mică mama îmi cumpăra tot felul de tinichele... Nu, domnişoara doctor nu purta nici o astfel de bijuterie, chiar m-am mirat... Odată am întrebat-o şi mi-a răspuns că nu ar suporta decât verigheta.”

„Povestea despre casa ei?... Aţi vizitat-o vreodată?”

„Nu, niciodată. Despre casă ne mai vorbea... Când şi-a luat perdele, când îşi cumpăra diferite lucruri mai speciale... În general banalităţi. Am auzit că moştenise casa de la părinţi. Ştiu de la Anuţa, ea se mai ducea, din când în când, să-i facă curat...”

„Unde aş putea-o găsi pe Anuţa?”

„La noi, e femeia noastră de serviciu. Vine pe la două, tocmai de la Bragadiru.”

Nessul se terminase de mult, picăturile se uscaseră pe pereţii ceştilor, în scrumieră rămăseseră patru chiştoace, dintre care două cu urme de ruj...

„Spuneţi-mi, suferea de ulcer?”

„Da, de unde ştiţi?!... Bea mult lapte.”

Alina Caragea îl fermecase. Bine că dă domnul de mai găseşti şi fete din astea, cărora nimic nu le scapă, „Printre pacienţi aţi remarcat un domn cam la treizeci şi, cu un început de burtă... un oarecare Ştefan Opran?”

„Nu vă pot da un răspuns ferm, s-ar fi putut; avea o clientelă numeroasă, era căutată.”

„Avea şi clienţi mai simandicoşi? Pe unul dintre ei, Radu Andreescu, director, nu l-aţi reţinut?”

Alina Caragea repetă, cu o ridicare din umeri, răspunsul dinainte. D.C. se sculă, îi sărută mâna şi o întrebă ce carte bună mai citeşte.

„Ah, e una superbă: *Darul lui Humboldt* de Saul Bellow. E o carte la care îmi iau notiţe.”

Fu răsplătit cu un al treilea „Kent”. Lansă ultima întrebare. „Venea pe aici un tip cu o maşină albastră, un «Peugeot» cu număr de înmatriculare din trei cifre?”

Cu mâna perfect întinsă după ceşti, consumă un minut de gândire pe care-l finaliză cu o dilatare a ridurilor. „La policlinică n-am văzut-o urcându-se într-o astfel de maşină, cum ziceţi, dar... odată... trecând prin Amzei am zărit-o într-o maşină, nu-mi aduc aminte dacă era albastră, în orice caz luxoasă. Un moment am crezut că nu este domnişoara doctor, dar au trecut pe lângă mine şi am recunoscut-o. Bărbatul nu părea deosebit.”

„Puteţi să vă amintiţi când a fost asta?”

„Cred că astă-vară, în perioada concediului... Noi o credeam la mare...”

„Părea o maşină străină?”

Dezorientarea îi fleşcăise muşchii faciali. „Nu-mi pot da seama, însă nu era genul să se afişeze cu străini.”

Pe faţa lui D.C. era iarăşi lumină, după patru zile de întuneric astenic. Se felicită pentru intuiţia de-a o cunoaşte personal pe Alina Caragea. Fusese fermecătoare, îndatoritoare, şi nespus de amabilă. Îi oferise câteva certitudini acolo unde înainte colcăiau îndoieli.

Din nou în Dristor. Un bunel, tovarăş de viaţă al amabilei vecine, strângea bulendrele de la uscat. Nu dădu atenţie maşinii ce se oprise în dreptul porţii. Abia când Silvestru răcni a bineţe se întoarse spre asistenţă. Vânzoleala din curte scoase la vedere şi femeia. Silvestru se legitimă şi îi prezentă pe băieţi, împreună cu bucata de hârtie executorie. Femeii, îngrijorarea îi pigmentase zbârciturile feţei şi o făcuse să se bâlbâie. Gestionarul nu dăduse pe-acasă, în schimb telefonul a sunat intens. L-a auzit toată noaptea şi chiar dimineaţa. Nu realiza de ce se făcuse vinovat Amăriţei. Îi explică. Degeaba, nu înţelegea. Urcară la etaj şi aşteptară patruzeci de secunde până când deblocară broasca. Cu D.C. nu se mai întâlniseră. Nu dăduse nici un telefon. Îi lăsase doar vorbă lui Mary unde-l găseşte. Silvestru fuma cu prestanţă şi dirija operaţiunea cu distincţia lui Karajan. Băieţii îşi făceau conştiincios meseria, montând la loc tot ce inventariau. Banalitatea interiorului îi produse lui Silvestru dureri de cap. Se aşteptase la ceva formidabil: aur, valută, arme, portrete de-ale lui Bălcescu în albastru de Voroneţ, fotografii, şi... mai nimic din toate astea! Nici măcar o mobilă de comandă. Cea existentă dobândise o filogenie acută. Covoarele însă, persane noi; o groază de bani, însă justificabili. Erau şi două casetofoane, un magnetofon: Akai stereo. Le deschise pe toate. Amăriţei Ion avea înregistrate ultimele topuri. Surpriză: o bibliotecă bine garnisită. Foarte multe cărţi. Mai noi, mai vechi, dar... colecţii princeps, ediţii speciale, unele chiar cu autografe... Răsfoi câteva. Adunară toate benzile şi casetele pe care le găsiră. Trebuiau cercetate la laborator. Nu aflară nici un album de familie, însă într-un sertar dibuiră un plic cu fotografii la minut, făcute pe stradă. Câteva stop-cadre împreună cu prieteni, pe Calea Victoriei. Pe Daniela Prisăcaru o recunoscu imediat. Victimele absentau. Mai apăreau o fată şi doi masculi. Bărbaţi bine. Dezgropară un furou, o cămăşuţă de noapte „made in France”, o duzină de ciorapi, „slip en tippen versterkte”, treizeci de cartoane de „Kent”, un maldăr de brichete: „made in West Germany”, să faci fericit un batalion de

cunoscuţi, deodorante, săpunuri, vreo cinci sticle cu Eau de Cologne: „Irish Moss 4711”. Încheiară procesul verbal, semnară şi bătrânii, aplicară sigiliul pe uşă şi coborâră scările. Cel indicat de bătrână a fi Amăriţei Ion nu era cel mai prezentabil dintre bărbaţii din fotografie. În curte, Silvestru făcu semn expertului să desfacă şi garajul. Nu se ştie niciodată!... Uşile se dădură în lături într-un minut şi jumătate, iar Silvestru rămase cu gura căscată şi ochii cât cepele. În garaj trona, în toată splendoarea, un „Peugeot” 504, albastru, 6–B–503. În rest: scule, un cauciuc, bidoane cu vopsele şi gruant şi o baterie de 70 Ah. Mâzga nu se uscase încă pe cauciucuri, semn că maşina stătea acolo de cel mult douăzeci şi patru de ore. Silvestru o chemă pe bătrână.

„Spuneaţi că lipseşte de câteva zile, ori praful de pe maşină indică cel mult o zi de când staţionează aici...”

Femeia, dezorientată, în realitate foarte lucidă, căuta un răspuns care s-o lămurească şi pe ea. „...Păi... o fi cu cealaltă...”

Silvestru catapultă intrigat o întrebare: „Care cealaltă?”

„Păi, cu cea albă... a adus-o acum o săptămână... Spunea că e a unui prieten care a plecat în provincie...”

„Dacă nu l-aţi observat, înseamnă că a venit noaptea şi le-a schimbat!”

Răsuci cheia în contact. Motorul puternic scuturâ caroseria şi începu să toarcă ritmic. Scoase turismul afară. Deci nu era vorba de vreo defecţiune. Frâna funcţiona, semnalizarea la fel, farurile băteau ca la balamuc.

Spuse bătrânei că duc maşina la Miliţia Capitalei. Când s-o întoarce proprietarul ei să vină să şi-o ia de acolo. O puse să-i noteze numele şi numărul de telefon. Făcuse o descoperire de milioane!

Anuţa Afanase venise la slujbă mai devreme. Apucase să lustruiască douăzeci de metri pătraţi de linoleum, când D.C. o găsi cu o găleată plină într-o mână şi cu o cârpă în cealaltă. Îi spusese Alina Caragea despre ce era vorba. Lăsă obiectele şi începu să răspundă la chestionar.

„Am auzit că mergeaţi la doctoriţa Dumitrescu...”

„Dereticam... cam o dată la zece zile. Mă anunţa dânsa când avea nevoie de mine...”

„Aţi remarcat prin casă ceva deosebit?”

„...Nu prea ştiu ce să vă spun... în afară de tablouri, nu mi s-a părut ceva neobişnuit... mobila...”

„Îşi ţinea banii într-un loc anume?”

Anuţa făcea eforturi să se exprime corect. „Avea o cutie de lemn în care-şi ţinea banii şi bijuteriile, că deh, i-au lăsat ai ei o mulţime... Dumnezeu să-i ierte... o mulţime de lucruşoare... Toată lumea era ofticoasă pe dânsa, până şi vecinii...”

„(!)”

„...îi făceau mizerii... Doamna doctor era tânără... Mai făcea şi ea sindrofii... Au reclamat-o şi la dumneavoastră.

Hopa, asta era ceva interesant!

„Aş dori să facem o vizită împreună la domiciliu, poate remarcaţi ceva... ceva ce ar putea lipsi...”

„Bine, dacă doreşti dumneata, dar te rog să-l anunţi pe domnul Mănescu de la administrativ...”

„Bine, bine, vorbesc cu el chiar acum.”

Anuţa încuie „sculele” într-un oficiu şi se duse să se schimbe. D.C. făcu o vizită şefului serviciului administrativ, îşi arătă legitimaţia, îi explică situaţia şi obţinu instantaneu acordul lui. Dădu un telefon după Cărăbuş. Nu-l găsi. Cărăbuş lucra la a doua reconstituire în strada Andrei Mureşanu.

Un taxi îi depuse în spatele unui „Aro” albastru, decorat cu însemnele procuraturii. Stamian Irina se foia prin curte. Evident, curiozitatea îi stârnise simţurile.

„Bună ziua, aţi venit şi dumneavoastră?!” Surâsul binevoitor îi întindea ţesuturile.

D.C. trecu mai departe, prin faţa responsabilei cu cartea de imobil. Prezenţa civică a femeii de serviciu îi provocase acesteia o ebuliţie.

„Dânsa este...”

„O martoră.” Nu avea chef de cuvinte inutile. În mod

cert, Stamian Irina dorise să spună că o cunoştea pe Anuţa Afanase. „Am o rugăminte, când o să vă chem, veniţi sus. Poate o să fie nevoie şi de dumneavoastră.”

Percepând cât de utilă devenise, se înmuie ca o femeie de cincizeci căreia îi spui că o iei de nevastă, deşi ştiai că e domnişoară bătrână. „Cum să nu!”

D.C. urcă la etajul unu, unde se auzeau zgomote, semn că băieţii lucrau de zor. Licărete îl zărise primul şi-l salută, apoi strigă către Cărăbuş „Uitaţi-vă cine a venit!”

„Dacă nu greşesc, Anuţa Afanase.” Cărăbuş interveni cu ţâfnă. „Şi mă rog, de ce ai transportat-o pân-aici? Nu ai avut încredere în mine?”

„Îţi explic îndată. M-am gândit că n-ar fi rău să dea o tură prin casă... Poate...”

„Bănuieşti că ne-a scăpat ceva?”

Procurorul Asache interveni împăciuitor. „Stai, omule, s-ar putea să aibă dreptate. Dacă martora ştie ceva trebuie să aflăm şi noi...”

„Nu ştiu nimic. Făceam curat şi atât.” Anuţa Afanase reacţionase prompt, mirând asistenţa cu îndrăzneala ei umilă.

„Ai auzit? nu ştie nimic! Şi la policlinică mi-a spus acelaşi lucru. Se pare c-ai uitat un amănunt: din iunie n-a mai chemat-o, iar de atunci sunt atâtea luni, ori pe noi ne interesează ultimele zile... Apoi, nu văd ce legătură ar avea cu Mioara Dencean!”

„Constat că te-am lovit în amorul propriu atât de tare încât o să mă urăşti toată viaţa, mai ceva decât un elefant indian.”

„Mâi Petre, să vedem ce iese.”

D.C. îi mulţumi din ochi lui Asache pentru sprijin. O îndemnă pe Anuţa să se uite cu atenţie peste tot. „V-aş ruga să nu vă grăbiţi.”

Anuţa Afanase îşi începu rondul cu o nemulţumire la adresa dezordinii afişate. În timp ce mătura cu privirea praful de pe mobilă, D.C. o întrebă. „Era o fire neglijentă? Vedeţi cum am găsit!”

„Nu... era foarte ordonată.” Începu să plângă. „Vă spun

drept, domnule ofiţer, am o durere în suflet... parcă mi-ar fi murit cineva apropiat...” Şi ca să-şi certifice sinceritatea, scoase o batistă creponată şi-şi şterse ochii. Dădu cu ea şi pe la nas. O femeie care nu smiorcăie nu-i femeie. Pipăi lenjeria cu gesturi docile, vântură uşile şifonierului, se uită după mileuri, într-un cuvânt, inspectă totul ca o gospodină. Trecu şi prin bucătărie.

D.C. observă că nu se uitase sub pat, sub saltea sau prin unghiuri bine ascunse. Sub covor băieţii lui Cărăbuş nu găsiseră nimic. Acesta o urmărea ironic şi abia aştepta să se termine comedia. Îi inspira un câine poliţist adus să adulmece urme. Văzând că nici o remarcă nu stimulase corzile vocale ale Anuţei, D.C. se hotărî s-o ajute. „De nişa aceasta aveaţi cunoştinţă?” Focaliză subiectul dând la o parte peisajul marin.

Anuţa Afanase veni lângă el şi răspunse afirmativ. „Aici îşi ţinea cutia de lemn.”

Cărăbuş izbucni. „Ce cutie? Care cutie?”

„Ce mai întrebi? doar ştii. Sanda Dencean ne-a semnalat-o.”

„Tu nu mi-ai spus nimic!”

„N-am avut. când... Acum vezi de ce am rugat-o să vină până aici? Te-am sunat şi la judiciar înainte de a mă hotărî şi am aflat că eşti aici...”

„Băieţi, am impresia că sunteţi pe drumul cel bun, nu?”

Asache intervenise din nou. Asistenţa urmărea şi aştepta noi ordine, doar Licărete părea dus în altă lume. Petre Cărăbuş aprecia iniţiativa colegului său, dar avea şi el orgoliul lui. Anuţa Afanase nu dădea atenţie hârâielilor celor doi, inspecta mai departe, numai că se cam oprise la tabloul cu cele două fete la pian. D.C. îi surprinse încreţiturile pielii în jurul ochilor şi labila nedumerire ce i se lipise de frunte. Îşi deplasă bănuitor privirea între pictură şi femeie. Şi Cărăbuş prinsese statica clipei.

„Remarcaţi ceva la acest tablou?” Cărăbuş îi venise în întâmpinare înaintea lui D.C.

„...Nu ştiu ce să vă spun... Tabloul ăsta mi-a plăcut cel mai mult...” Întotdeauna, după ce termina de dereticat, mai

întârzia câteva minute să-l admire. „...Vedeţi... rama este foarte mare... Domnişoara doctor spune că-l are de la bunici...”

„Sergent Trăznea, dă tabloul jos!”

Un tânăr se desprinse dintre ceilalţi şi execută ordinul. Aşează cu grijă pânza pe masă. Albul peretelui, înconjurat de praf, legitima prezenţa îndelungată a tabloului. Totuşi se puteau sesiza nuanţe diferite, semn că se umblase la tablou. Se formă un cerc în jurul mesei din sufragerie. Procurorul Asache, care fumează pipă din ziua examenului de drept roman, era impresionat de jocul cromatic al uleiului întins pe pânză. Plutea în aer o descoperire de ediţie specială. La toţi le fremătau nările şi li se-nnodau cele mai năstruşnice ipoteze. Numai Anuţa Afanase privea consternată lemnul ondulat al ramei. Ultima dată fusese aici în vară, înfloriseră lăcrămioarele. Avea domnişoara Ana un bucheţel într-o glastră... parcă colţul din stânga sus era rupt şi „fata... se rezema cu cotul de pian...” Da, asta era!... „rochia avea buline.”

„...vreau să vă spun că...” Se împotmolise. O lăsară să reia singură. Nu trebuia întreruptă. Fiind o femeie simplă, prima idee conta, „...rama avea colţul rupt... uitaţi... aici...” Puse degetul mare pe colţul incriminat.

Lipitura era fină, dar vizibilă.

„...şi fetele astea... erau altfel colorate... Cea de lângă scaun avea o rochie cu buline, şi acum... nu le mai văd...”

D.C. şi Cărăbuş îşi sudară privirile. Două zâmbete caustice le alterară buzele. D.C. nu se mai stăpâni şi interveni precipitat. „Deci... credeţi că tabloul nu ar fi tocmai cel pe care-l ştiţi dumneavoastră?”

„Dacă-i aşa, se schimbă treaba.” Cărăbuş mastica noutatea cu o savoare de detectiv particular.

„Sunteţi absolut sigură? V-aş ruga să vă uitaţi cu atenţie şi la celelalte tablouri.”

„...Sunt eu sigură... da’ nu chiar aşa. Poate greşesc şi am arătări... N-am mai fost de mult p-aci. Te pomeneşti că mă puneţi să dau declaraţiune... Nu, eu nu am nici un amestec... Dereticam şi-atâta tot. M-ajuta şi domnişoara...”

Anuţa Afanase se speriase şi „anticorpii” reacţionau.

„Nu vă faceţi probleme, n-o să daţi nici o declaraţie. Dacă iese ceva, bine, dacă nu, nu. Nimeni n-o să vă atribuie vreo vină.”

„Lăsaţi că ştiu eu... O vecină s-a dus martoră, c-altfel o amendaţi, ş-a intrat în bucluc cu...”

„Nu ne interesează vecina dumitale. Repet, nu vei da nici o declaraţie. În fond ai fost foarte amabilă şi noi îţi mulţumim pentru asta.”

Anuţa Afanase se făcu că se uită şi la celelalte tablouri, dar în realitate ardea de nerăbdare să părăsească cadrul „muzeal” cât mai repede. „...Dacă credeţi c-am terminat, aş putea să mă-ntorc la lucru?”

„Aşteptaţi, vă ducem noi cu maşina.” D.C. răspunsese cu deferenţă. Femeia aceasta le elevase „obloanele”.

„Lăsaţi, sunteţi foarte amabil. Plec eu singură, pe jos.”

Nervozitatea martorei le stârni condescendenţă. Evident, nu-i plăceau anchetele. Nici măcar cele de belle-arte.

„Cum doriţi. Noi vă mulţumim. Ne-aţi ajutat foarte mult. Nu ştiu ce ne făceam fără dumneata!”

Deşi flatată, părăsi imobilul cu o grabă vădită. Rămaşi între ei, se aşezară fiecare pe ce apucară. Fumau şi se uitau unul la altul. Procurorul Asache întrerupse briza diastolică ce le adia prin ţeste cu o diatribă firească.

„Da’ bine, fraţilor, pe cine aşteptaţi să vă evalueze tablourile astea? Trebuia să vină o muiere să vă scoată din amorţeală?!” Şi, în timp ce le biciuia orgoliile, îşi aprinse onctuos pipa. „În orice caz, D.C. merită congratulaţii pentru iniţiativa asta. Aici miroase a Interpol, or zilele astea pierdute cred că au şters urmele adulmecate de voi. Tipii cu costume albe, cămăşi negre şi garoafe la butonieră lucrează repede şi pe nesimţite.”

„Bine... am greşit, recunosc!... În fond, cele două crime sunt întrepătrunse, iar D.C. a avut pe tavă toate concluziile mele...”

D.C. se simţi dator să intervină. Asache uitase că erau de faţă şi subofiţerii. Aceştia însă, decenţi, se retrăseseră şi fumau în dreptul intrării.

„Petre are dreptate, în fond şi eu am pierdut aceleaşi zile ambalându-mă după Daniela Prisăcaru.”

„Te cred, merita să alergi după ea!”

Două râsete robuste reînnodară colaborarea celor doi.

„Eu am să plec. Rămâne Corneţeanu să pună sigiliul.”

„Îţi mulţumim şi sper să ne revedem în maximum douăzeci şi patru de ore la o cafea, să-ţi proiectăm filmul evenimentelor.”

Scuturându-şi câteva particule de tutun carbonizat de pe reverul pardesiului, procurorul strânse mâinile celor doi, schimbă ultimele cuvinte cu colaboratorul său şi se disipă în puţul scării.

„Aici s-au încurcat socotelile; vrei să facem un bilanţ?” D.C. rostise cuvintele împăciuitor.

„De acord.”

„Mai rămânem zece minute sau mergem la noi?”

„Parcă-i mai bine la noi. Stăm de vorbă şi cu Lesnea, trecem în revistă evenimentele, apoi ne prezentăm la şefu’. Poate ne dă şi el o idee. În stadiul în care suntem ne-ar cam trebui.”

„Eu cred că ne-ar trebui un pumn de calmante şi o săptămână liberă.”

Orele 14,20. Petre Cărăbuş, Andrei Lesnea şi D.C. începuseră analiza. Erau poziţionaţi în camera 302, sanctuarul de lucru al primului. Acesta, gazdă primitoare, o trimisese pe Ancuţa la bufet pentru sandvişuri şi o sticlă de citronadă. Fumau toţi, mai rău ca turcii. Începuseră cu începutul, adică cu Fana Dumitrescu, mătuşa Anei, joi 1 noiembrie 1979; continuară cu întâmplarea de la aeroport; apoi cu casa din Andrei Mureşanu şi plecarea intempestivă în cursă a Mioarei Dencean; în final, îşi prezentară fiecare probele adunate, numele celor chestionaţi, declaraţiile date şi susceptibilităţile probabile. Se opriră asupra medalionului, a ilustratei, a sticlelor cu lapte şi, în mod special, comentară revelaţia de ultimă oră. Tablourile fuseseră deja trimise la expertiză. Ajungând la domiciliul celor doi, îl analizară vreme de zece minute, în care Lesnea,

invitat să ia cuvântul, prezentase fişele la zi ale directorului Radu Andreescu şi cercetătorului Ştefan Opran. Nimic încurajator. Arma uzitată fusese aceeaşi. În rest, nici un indiciu că ar fi existat o legătură între cei doi. După aceea îşi mutară deferenţa asupra Julietei Cristea, mai ales că D.C. găsise pe masa de lucru un raport amănunţit al celor din Cluj, aşezat pe hârtie de mâna caligrafică a lui Mary. D.C. avea cuvântul.

„Doctorul Cristea, soţul încă legitim, a telefonat luni dimineaţa la vecina soţiei, rugând-o s-o cheme la aparat. Vecina declară că nu o mai deranjase până atunci. Aşa a descoperit cadavrul. Doctorul Cristea a mărturisit că rupseseră relaţiile, deoarece soţia sa începuse să aibă un comportament imoral. Se încurcase cu un italian... Cum aflase?... Pe vremea când încă mai domiciliau împreună i-a venit nota de telefon cu câteva convorbiri internaţionale. I-a cerut explicaţii şi aşa au ajuns la soluţia radicală. Duminică noaptea a dormit la o prietenă... Glontele provine de la o armă de vânătoare. La ora asta, cei din Cluj verifică intens... Doctorul Cristea nu are permis”. La citirea acestui amănunt, expresia facială a lui D.C. suferi o alterare de moment. „Cam astea sunt aspectele primite de la Cluj.”

„Înţeleg că Julieta Cristea este cel de-al treilea portret din fotografia ta”, interveni Cărăbuş.

„Exact.”

„Atunci, notarea în fugă pe un banal şerveţel explică o convorbire recentă între cele două.”

„Din nou, exact.” D.C. înhăţă un sandviş şi îşi înfipse dinţii în el. „Ar fi interesant să aflăm cine a pus cianura în lapte şi cum a făcut rost de ea!”

Lesnea aprobă amendamentul lui D.C. Cărăbuş contracară.

„Adică vreţi să spuneţi că nu am fost în stare să dezleg misterul? Am făcut toate interogatoriile posibile şi imposibile, am strâns un maldăr de declaraţii, dar nimeni n-a putut, fi agăţat cu ceva.” Se ridică şi-şi manevră picioarele. Împrăştia fum, dar de calitate Kent. „Închipuiţi-vă, aproape o săptămână de alergături şi n-am scos

nimic!... De altfel, am o teorie...”

„S-o auzim.”

D.C. şi Lesnea îşi suprapuseră dorinţele.

„Ana Dumitrescu a fost curăţată pentru că deţinea ceva de valoare. Treaba cu tabloul pare să-mi confirme ipoteza... O să aflăm repede ce se ascunde aici... Curios este faptul că acel cineva care a «lucrat-o» este în mod cert din ţară. Stilul crimei pledează pentru asta. Din păcate nu se situează printre cei cunoscuţi de mine. Ieri am trimis în toate judeţele fişa mecanică a asasinului. Aştept răspuns. Chiar am şi primit câteva, însă negative. Până mâine, cel târziu, sper să-l dibuiesc. De asta m-am întâlnit azi cu Asache, să mai verific o dată ipotezele.”

„Dar descrierea Mariei Eger nu-ţi sugerează nimic?”

„Ce, aia a fost descriere? Un bărbat cu ochelari de soare şi un pardesiu, a cărui culoare n-a memorat-o, îl poţi întâlni oriunde. Singurul lucru într-adevăr folositor ar fi faptul că cineva a întrebat de cele două fete.”

„Mai este ceva. Ana Dumitrescu a împrumutat bani de la Eger Maria, şi dacă ar fi după cum ne-a spus, ar însemna că asta s-a întâmplat pe la începutul săptămâni.”

Cărăbuş îşi plimba corpul mătăhălos prin încăpere.

„Captivant ar fi să aflăm de ce... Nu te-ar ajuta faptul că cele trei siameze au avut o întâlnire la Trocadero?”

„Nu-mi dau seama în ce fel. Toate trei au certificate de deces, ce mi-ar putea spune!?”

Lesnea le reaminti că el era cel mai în impas. Din datele adunate de echipa sa nu se putea închega decât aspectul că amândoi bărbaţii fuseseră omorâţi sâmbătă, cu aceeaşi armă.

„În privinţa asta eu am o altă teorie. Cei doi au păţit-o numai pentru că s-au aflat unul lângă altul în acelaşi avion cu Mioara Dencean. Pur şi simplu au fost aleşi la întâmplare.”

„Explică-te!” Cărăbuş i se adresase imperativ.

„Simplu. Dacă ar fi fost lichidaţi deoarece o cunoşteau pe Mioara, aceeaşi soartă ar fi împărtăşit-o Tomescu. Doar şi el s-a numărat printre pasagerii acestui zbor. Dacă gestul a

fost făcut ca să compromită pe cineva, nu avea rost să dispară şi Mioara Dencean...”

„Şi dacă ar fi aşa?” Cărăbuş se dovedea susceptibil. „Memorează bine: Ana Dumitrescu n-a fost ucisă de aceeaşi persoană.”

„Bravo! Asta este şi părerea mea. Persoana vizată de mine are o legătură cu tabloul.”

„Ce vrei să spui?!” De data asta întrebase Lesnea.

„Ce caut eu vine de «dincolo»... Ar fi, mai mult, o chestiune de timp, căci s-ar putea să mai fie în ţară.”

„De Interpol nu vom scăpa.”

„În mod cert!”

„Siguranţa ta îmi lărgeşte apetitul.” Îşi termină propoziţia cu un sandviş între palatin şi limbă.

Lesnea îşi împinse dorinţa de elucidare în faţă.

„Spune-mi, eşti atât de sigur că este un cetăţean străin? Şefului n-o să-i placă aspectul ăsta.”

În cameră intră Licărete. Ochii îi străluceau ca ai abatelui Faria la Chateau d’If: „Parchetul ne-a dezvăluit trei amprente. Două mari, bărbăteşti, şi una mai mică, produsă de un pantof de damă.”

„Dumnezeule! În sfârşit mi-ai dat un semn.”

Misticismul exploziv al lui Cărăbuş stârni zâmbetele celor din jur. Ancuţa, speriată de tonul alto, îşi basculă privirea de pe jurnalul de modă.

„Spune mai departe! Sunt numai, ochi şi urechi.”

„Amprentele bărbăteşti provin de la o încălţăminte sport, Adidas, sau ceva similar. Cei de la laborator ne vor indica tipul precis. Ele au fost găsite după perdeaua din vestibul, iar cele de damă în faţa frigiderului...”

„Uraaa!... Deci la frigider a umblat o femeie!” Căpitanul Petre Cărăbuş este o fire spontană. În rest e un tip victorian, şi al naibii de persistent, ca să refacă a treia oară releveul parchetului. „...Iar celălalt a aşteptat s-o şteargă nevăzut...”

„Petre, eu aş zice să trimiţi amprentele damei la Cluj. Poate găseşti acolo talpa Cenuşăresei.”

Cărăbuş se întoarse spre Licărete. „Ai auzit, repede la

Cluj!”

„Se-nţelege, dar nu-i mai bine s-aşteptăm rezultatul final al expertizei?”

„Nu, pân-atunci te-ai şi-ntors!”

„Nu mai fi atât de speriat, merg şi eu cu tine.” D.C. se hotărâse. „Doresc să vorbesc personal cu doctorul Cristea.”

„Atunci să mergem, cu toţii, dacă-i bal, bal să fie!”

Orele 16,30. Şeful îi chemase mai devreme. Pleca la general. Povestea degenerase şi intervenţia acestuia devenise inevitabilă. Se irosiseră zile preţioase şi nu primise nimic viabil de la ei. Stătea cu mâinile la spate în faţa ferestrei mari, fixând cenuşiul clădirilor. Ascundea sub stern o răbufnire surdă. Era de neconceput latenţa acestui caz cu mai multe focoase. Devenise o hidră ce se cerea grabnic strivită. Cu o seară înainte vorbise la telefon cu generalul. Prezentase situaţia critic, fără nici o circumstanţă atenuantă. Nu-şi blamase oamenii, dimpotrivă, îi descrisese în lumina reală a împrejurărilor. Oricum, şi generalul îi cunoştea foarte bine. Optica sa era de mult formată şi nu se încovoia la insuccese efemere, oricât de deranjante păreau... Îl rugase să-i întocmească un raport amănunţit... Intrară toţi trei deodată şi tot deodată salutară.

„Să trăiţi!”

„Luaţi loc... Generalul se interesează de mersul anchetei. Ce ziceţi, putem raporta ceva concret?”

Stăteau cu capul în pământ ca nişte şcolari. Cam jenant momentul. Când te afli într-o asemenea postură nu-ţi mai rămâne decât să-ţi doreşti covorul fermecat al lui Sindbad... Primul care înlătură ataraxia clipei fu Cărăbuş.

„Eu cred că la ora asta avem, dacă nu un punct de vedere, cel puţin trei ipoteze, dintre care va cristaliza cea corectă... Să ştiţi că n-am stat cu mâinile-n sân şi nici nu ne-am purtat cu mănuşi, dar concentraţia de cadavre a depăşit aşteptările...”

Era rândul lui Lesnea să intervină:

„...Petre are dreptate. Aspectul anchetei este revoltător de anost. Până acum n-am obţinut decât prea puţine

indicaţii. E adevărat, unele de efect, dar în ce priveşte forma, nu fondul, care, credem noi, ne interesează mai mult... Dumneavoastră ne cunoaşteţi foarte bine, nu suntem lipsiţi de tact şi nici cei cu care lucrăm...”

Colonelul zâmbi, doar el fusese acela care formase Biroul 3. el investise încredere în tinereţea lor, în cunoştinţele lor de ultimă oră.

„Bine. vă ascult pe fiecare. După aceea luăm o hotărâre.”

„Pot să încep eu?”

„Te rog.”

Ipoteza lui D.C. „Mioara Dencean, dintr-un motiv oarecare, solicită comandantului să plece în cursa de Atena, joi după-amiază, ca fiind rezervă şi titulara absentând. Titulara însă renunţase la rugăminţile victimei. La Atena, Mioara Dencean se întâlneşte cu doctorul Tomescu. Îi comunică ceva, un lucru pe care acesta trebuia să-l afle înainte de-a ajunge în ţară. Se întorc împreună cu acelaşi avion. La coborâre se despart, nu trebuia sesizat că se cunosc. Declaraţia personalului de bord confirmă acest lucru. În aeroport era aşteptată de acel cineva care o introduce în toaleta bărbaţilor şi o suprimă. Nu am certitudinea că i-a sustras ceva. Apoi, pentru, a dezorganiza mersul anchetei, alege doi pasageri la întâmplare, care au ocupat fotolii alăturate, şi îi lichidează în aceeaşi manieră. Tot el este cel care le-a căutat pe fete miercuri. Poate că suspectul este venit de peste graniţă. Legătura cu cazul Anei Dumitrescu nu o văd încă.”

Ipoteza căpitanului Petre Cărăbuş: „Ana Dumitrescu deţinea obiecte vechi, de valoare, tablouri şi bijuterii. Valorifica din când în când din ele. Cunoaşte, prin intermediul Mioarei Dencean, câţiva străini, pe care îi invită de câteva ori acasă. Se pare că o parte din lucruri le-ar fi vândut acestora. Foarte probabil pe valută. Deci, deţinea valută. Cineva, într-un mod oarecare, află de acest amănunt şi-i violează apartamentul. Este surprins în toiul acţiunii. Se ascunde după perdeaua din vestibul, dar Ana Dumitrescu venea probabil de la cumpărături, căci umblă la frigider, care se află şi el după perdea. Descoperit, intrusul

o loveşte în cap cu o ţeavă de zinc, devenind asasinul ei. Victima se prăbuşeşte. Vrând să-i smulgă medalionul de la gât îi produce echimoze. Nu se ştie cum, medalionul ajunge la Mioara Dencean. În mod sigur, asasinul a semnat, cândva, condicuţa la câteva penitenciare. A subtilizat ceva, deşi la prima vedere nu s-ar zice. Bănuiesc că valuta. Pe ce mă bazez? Pe faptul că apartamentul a fost «răsfoit» pe toate feţele. Asasinul a căutat ceva anume. Nu este aceeaşi persoană cu cea implicată în cazul Mioara Dencean şi nici nu cred să fi lucrat mână-n mână, adică să se cunoască. Nu cred nici că celălalt ar veni din afară."

Ipoteza căpitanului Andrei Lesnea: „Directorul Radu Andreescu şi cercetătorul Ştefan Opran s-au întors cu acelaşi avion. Primul venea de la un congres din Egipt, celălalt fusese trimis să acorde asistenţă la punerea în funcţiune a unei instalaţii la obiectivul industrial construit de ţara noastră la Mahalla, tot în Egipt. Ambii şi-au întrerupt traseul la Atena pentru o zi şi se întorceau cu zborul de Atena. N-a existat nici o legătură între cei doi, nici măcar profesional n-au avut vreodată tangenţă. Am anchetat toate rudele posibile, toţi vecinii, toţi colegii, dar nimic. Nu cred ca cei doi să fi avut ceva de împărţit. După trei zile de anchetă încă nu deţin nici o probă care să mă pună pe urmele asasinului. Subscriu la părerea lui D.C.; cei doi au fost omorâţi pentru mai puţin decât nimic."

În noiembrie, ziua intră în cochilie ceva mai devreme. Lampioanele străzilor începură să pâlpâie, iar un condens se împrăştia printre case, irizând ferestrele. Colonelul Sireteanu ascultase calm relatările celor trei. Fiecare îşi prezentase propria teorie, fără înfloriturişi fără corelări cu celelalte cazuri. Rezolvarea devenise comună. Dar ce era de făcut?... La prima vedere multe, le trebuia însă o rezolvare rapidă şi spectaculoasă. Cam ceva de genul Nadiei Comăneci: „Tzukahara cu dublu salt mortal"... Ce o să-i raporteze generalului?! Nu prea era nimic de raportat, încă... „La cele spuse de voi aş avea câteva obiecţii... De ce a trebuit să plece Mioara Dencean? De ce a venit Julieta Cristea în Bucureşti? Nu aţi pomenit nici unul de importanţa

laptelui infestat şi cine, dintre cei bănuiţi, ar fi putut s-o facă. Din felul cum aţi descris voi cazurile rezultă un al treilea asasin, ceea ce indică o premeditare a întregii afaceri. Mioara Dencean trebuie să-l fi cunoscut pe asasinul Anei Dumitrescu, altfel nu avea cum să intre în posesia medalionului acesteia... Julieta Cristea nu ar fi fost lichidată dacă nu ar fi ştiut ceva legat de prietenele ei, şi atunci s-ar explica de ce au fost ucişi cei doi bărbaţi, fără un motiv anume...”

După expunerea obiecţiilor, rămăseseră toţi într-o tăcere meditativă. Câteva minute şi răspunsurile începură să curgă.

Răspunsul căpitanului Petre Cărăbuş: „Necunoscutul s-a întâlnit cu Mioara miercuri. La ora aceea, Ana Dumitrescu era deja plecată în lumea celor drepţi. Probabil să fi fost acela care a întrebat de ele înainte. Nu se poate pune mare temei pe mărturia bătrânei Eger. Este însă tot atât de posibil să se fi întâlnit cu fetele luni, la Trocadero. Până nu avem expertiza tabloului nu putem trage nici o concluzie. De aceea am evitat deliberat amănuntul laptelui îmbogăţit cu cianură.”

Răspunsul lui D.C.: „Dacă acel cineva s-ar fi întâlnit luni seara cu cele trei fete, nu s-ar mai fi interesat miercuri de ele, ar fi fost aşteptat. Întrebând de amândouă a comis o greşeală, pe care eu o consider regizată. Lichidându-i pe cei doi a întârziat riscul de a fi descoperit, deci mai avea ceva de rezolvat şi acest ceva pare să fi fost Julieta Cristea. Se prea poate să fi dorit s-o elimine pe Ana Dumitrescu într-un mod mai puţin zgomotos, cu cianură... Însă cianura nu s-ar potrivi cu mentalitatea unui pistolar. În privinţa medalionului aş avea o completare de ultim moment. Uşa de la apartament a fost găsită deschisă de către mătuşa victimei. Deci se putea ca, trecând pe acolo, s-o fi găsit în aceeaşi ipostază şi Mioara. Întrând, dă peste cadavru, zăreşte medalionul şi-l desface de la gâtul victimei. Nervoasă, mai mult îl smulge... Aş zice ca Petre să nu mai facă un drum până la Cluj, cum i-am sugerat anterior, şi-ar putea încerca norocul şi aici... Cu tabloul am putea avea

surpriza serii... Şi ar mai fi ceva. Ana Dumitrescu nu s-a prezentat marţi la policlinică şi nici nu a anunţat pe nimeni că absentează."

Căpitanul Lesnea nu a mai intervenit. Nu avea de ce.

Colonelul clătină din cap sceptic. Notase atent toate. Era tare încurcată afacerea. Dacă asasinul Mioarei Dencean venise, într-adevăr, de peste graniţă, era dificil să mai fie prins, când de la ultima ispravă trecuseră deja patruzeci şi opt de ore.

„Băieţi, am să prezint generalului situaţia aşa cum este, fără angajamente emfazice, dar voi trebuie să descoperiţi acul în carul cu fân, dacă nu vreţi să fiţi trecuţi în rezervă."

Glumă, glumă, dar bossul avea dreptate. Niciodată nu-şi deschidea gura de pomană. Deşi purta costumaţie civilă, haină de piele şi pălărie, şi-şi completa manierele cu ţigări Carpaţi, era un adevărat obelisc buri de implantat în pieţe publice şi scuaruri.

„Sunt locotenentul major Silvestru Lucian de la Inspectoratul Bucureşti, vă rog să-mi permiteţi percheziţionarea dulapului Danielei Prisăcaru." Completă cuvintele cu legitimaţia şi autorizaţia procuraturii.

„Da' ce s-a-ntâmplat? Aş vrea să ştiu şi eu."

Şeful unităţii, pe bună dreptate, cerea explicaţii Nu de alta, dar era oră de vârf şi clientela în exclusivitate feminină. Silvestru îl trase de-o parte şi-i explică ceva sumar. Nu aminti de crime. Prisăcaru tremura toată. Nu putea să articuleze un cuvinţel. Îşi lăsase clienta cu faţa îngropată-n creme şi cu picioarele acoperite cu ceară fierbinte.

„Dânşii sunt de la miliţie şi doresc să vă controleze fişetul..."

„Au autorizaţie?"

Glasul femeii se sparse peste urechile celor din jur. Colegele începură să şuşotească.

„Au. Vă rog să le daţi cheile!"

Silvestru aştepta tăcut şi calm. Presimţea că o să dea lovitura. Daniela Prisăcaru îşi scotocea, cu minutele

tremurânde, buzunăraşul halatului. Scoase cheile cu o sforţare demnă de Sisif, o separă pe cea bună şi o introduse în broască. Silvestru o opri să deschidă uşa şi o pofti să se dea la o parte pentru a executa el manevra. Docilă, impersonală, femeia se dădu doi paşi înapoi, şi, încet, fără s-o observe nimeni, se topi în anarhia străzii. Când uşa a fost rabatată, pe rafturi au apărut o mulţime de firme, care mai de care mai celebre în lumea largă: Kent, Sony, Panasonic, Marlboro, Helen Rubinstein, Pall Mall... Toate colegele lăsaseră lucrul şi căscau ochii la spectacol. Şefului nu-i venea să creadă. Schimbă semne de nedumerire concertate cu Silvestru. Când se întoarseră după Daniela, ia-o de unde nu-i!

„Unde este Daniela Prisăcaru?... Andrei, caut-o! Ar fi de pomană şi păgubitor pentru timpul nostru drămuit.”

În ultima clipă o zăriră prin geamurile mari, alergând pe stradă spre staţia de autobuz. Părul despletit şi halatul desfăcut ca o paraşută o singularizau printre pietoni.

„Vă rog s-aşteptaţi liniştit. Este o simplă verificare de acte. Suntem nevoiţi să vă mai reţinem câteva minute...”

„De ce să mă reţineţi?... N-am omorât pe nimeni. Să ştiţi că o să mă plâng, ştiu eu unde... Îl cunoaşteţi pe căpitanul Condoiu?... Nu lucraţi cu dânsul în Udrişte?!... Este vărul meu!”

„Poate să vă fie şi frate. Verificăm actele tuturor şi chiar vă rog să reclamaţi acolo unde ştiţi dumneavoastră, însă fiţi atent cum vorbiţi! S-ar putea s-aveţi necazuri...”

„Mă ameninţi! Asta e abuz, da, abuz!... Vă bateţi joc de bieţii oameni. Golanii umplu străzile, iar dumneavoastră... când e vorba să daţi amenzi...”

„Vă rog să vă liniştiţi. Vă atrag iarăşi atenţia...”

În spatele celor două maşini, o «Dacie» albă şi o alta de la batalionul de circulaţie, jumătate albă, jumătate albastră, opri un Aro bleumarin de la judiciar. Din el coborî D.C. îşi aprinse o ţigară în căuşul palmei, apoi se îndreptă spre plutonier şi spre celălalt, pe care, în sfârşit, îl vedea la chip. Arăta întocmai cum îl descrisese Oprea Anton, vânzătorul de la sifonăria de pe strada Andrei Mureşanu. Tâmplele îi

erau decolorate şi parţial acoperite cu o şapcă în carouri. Era îmbrăcat sport, dar burta îi încăleca cureaua Jeans a nădragilor. Să fi avut peste cincizeci de ani.

„Bine c-aţi venit. Am fost într-o situaţie cam neplăcută. Tipu-i arogant şi din cale-afară de nervos, dar ce-a făcut?”

Dialogul se schimba la cinci metri de Amăriţei, care aştepta iritat. D.C. primi din mâna plutonierului actele şi se apropie de el.

„Vă rog să mă scuzaţi că v-am făcut să aşteptaţi, domnule Amăriţei Ion.” Accentuase voit numele.

„Şi mă rog, de ce-a trebuit?”

„Pentru că sunteţi suspectat de complicitate la omor cu premeditare.”

„Ceee?” Strigătul se împrăştie pe o rază de un kilometru împrejur. „Omor?!... Eu?! Cred că glumiţi!... Vă daţi seama de ceea ce spuneţi?...”

„Şi încă foarte bine. Dacă ar fi fost numai atât, încă era bine, dar sunteţi învinuit de deţinere de valută şi alte bunuri, cu valori care depăşesc cu mult veniturile dumneavoastră normale...”

„Domnule căpitan, n-am nici o vină... doamne fereşte, nu sunt eu... trebuie să fie o greşeală...” Amăriţei se frământa. Îşi frângea degetele şi dăduse în bâlbâială. „Pe... pe...cine... se bănuieşte c-aş fi omorât?...”

„O să aflaţi la Inspectorat. Vă rog să mă însoţiţi. Prietena dumneavoastră, Daniela Prisăcaru, a dat o declaraţie completă...”

„Ce?... Ce declaraţie?... E nebună!... Scorneli, domnule căpitan...”

D.C. zâmbea, îl amuza jocul de-a şoarecele şi pisica pe care-l juca cu gestionarul. Nu-l mai jucase din copilărie.

„Nu ştiu nimic... n-am nimic... Maşina este a unui prieten, mi-a lăsat-o pentru două săptămâni... a plecat în provincie...”

„Am zis eu ceva de maşină?!”

„...Păi... m-am gândit că v-a spus Daniela!”

„Dar de Ana Dumitrescu, ce ziceţi?”

„...Pe Ana... n-am omorât-o eu. Cum dracu să fi făcut aşa

ceva!...”

„Daţi-mi, vă rog, cheile. Maşina va fi dusă la inspectorat. Dumneavoastră mergeţi cu mine.”

„Protestez!”

„Vă rog să vă liniştiţi şi să faceţi întocmai cum vă spun. Este spre binele dumneavoastră...”

„Aveţi mandat?... Nu mă mişc de aici. Puteţi să mă păziţi până mâine, eu nu mă mişc de-aici.”

„Cred c-am vorbit destul de clar! Dacă vă opuneţi o să suportaţi rigorile legii!”

Burta îi tremura ca o piftie. Se observa pe faţa lui cât era de speriat. Încerca să găsească o soluţie. Văzând că D.C. se urcase în Aro, se urni şovăitor, lăsă cheile în palma sergentului major Romescu şi îngreună maşina cu cele peste o sută de kilograme ale sale. Vorbi resemnat. „Să ştiţi că n-am nici o legătură cu moartea Anei... O să vă convingeţi.”

„Am spus eu aşa ceva?!... De fapt este vorba despre Mioara Dencean.”

Orele 17. Daniela Prisăcaru, cosmeticiană la complexul din strada Secuilor, înaltă, brunetă, păr lung, ochi negri, o siluetă studiată, aşeza fraze pe o coală velină, format normal. Într-o compunere intitulată declaraţie. Rămăsese cu halatul pe ea. Pe dedesubt n-avea cine ştie ce. Asorta scrisul cu scâncete şi, din când în când, îşi întrerupea activitatea îngropându-şi obrajii în mâinile ei frumoase. Silvestru o supraveghea de lângă tocul uşii, iar Mary, înduioşată, îi făcuse o cafea. Şeful era plecat după gestionar. Primise un apel de la patrula mobilă ce-l oprise la Mogoşoaia. Zburase peste linia de centură, stârnind curiozitatea unui echipaj staţionat lângă un stejar, îi spusese la telefon despre comoara dosită în Secuilor. În curând avea să apară şi el la sediu, şi atunci să vezi distracţie!

„Nu uitaţi să scrieţi şi despre Mioara Dencean... Pe Ana Dumitrescu, înţeleg că n-o s-o omiteţi!... Şi, poate, amintiţi ceva şi despre Julieta Cristea...”

Orele 18. Din nou în Calea Victoriei. De o parte D.C., de cealaltă Amăriţei Ion. Dobândise o stare de prostraţie şi-şi bulbuca globurile oculare, mirându-se mereu cu maximă seriozitate.

„S-o luăm cu începutul. Care a fost programul dumneavoastră marţi, 30 octombrie?”

„...Cine mai ştie ce-am făcut eu marţi!...”

„Aşa, cu aproximaţie.”

„Asta înseamnă că mă bănuiţi de moartea Anei!...”

„Chiar aşa, cum aţi aflat că a fost omorâtă şi când?” Stătea cătrănit, cu mâinile în poală şi cu şapca prinsă între degete. „...Ce mai, am aflat de la Daniela.”

„I-auzi! ceva nou.”

„Da, pe Daniela a căutat-o un căpitan de la dumneavoastră... Aşa am aflat şi eu...”

„Totuşi, marţea trecută ce-aţi făcut?”

Realiza un adevărat tur de forţă răscolindu-şi memoria. „Cred că... aşa a fost, am rămas până seara târziu cu colega mea Georgeta Stamate, să întocmim situaţia imprimeurilor de pânză... după aceea m-am dus s-o iau pe Daniela de la coafor...”

„Înţeleg, şi aţi cinat împreună. Buuun, dar vineri? de la orele 22 în sus?”

„Vineri... vineri... da, şi aici cred că vă pot spune ceva, dormeam.”

„La ce adresă?”

Insinuarea îi decalibră chipul. Găsi resurse să răspundă, dar un răspuns ironic. „Închipuiţi-vă, la mine acasă!”

Desigur, se poate şi aşa!

„De când o cunoaşteţi pe doctoriţa Ana Dumitrescu?

„De patru ani. Am cunoscut-o la policlinică. Urmam un tratament pentru paradentoză. Sufăr cumplit. Acum că a murit nu ştiu ce-o să mă fac!... Să vă spun drept, mi-a cam plăcut. Am invitat-o pe la localuri...”

„Şi s-a legat ceva?”

„Nimic din ceea ce bănuiţi. Nu eram genul ei, păcat.” Părerea de rău îi voalase glasul.

„Ce afaceri aţi făcut împreună?” O întrebare directă şi brutală.

„Nu văd sensul întrebării. De ce naiba vreţi să mă mai acuzaţi?!”

„De puţintel trafic de valută. V-am spus că Daniela Prisăcaru a călcat pe-aici înaintea dumneavoastră... Încă mai aşteaptă dincolo. Doriţi o confruntare?”

Pe frunte i se nituiră broboane de sudoare. În încăpere pătrunsese Cărăbuş. Mary bătea silenţios la maşină tot ce-i auzeau urechile. Cărăbuş îşi trase un scaun şi se aşeză lângă D.C. Amăriţei îşi muta pe rând privirea de la unul la altul. D.C. se încruntase şi mormăia, atent la fiecare cuvânt ce-i ieşea martorului din gură. „...Valuta luată nu o traficam. Îmi înlesnea posibilitatea să cumpăr lucruri din shop... Sunt şi eu om şi-mi plac anumite mărunţişuri...”

„Inclusiv o maşină luxoasă.”

„Nu-i vorba de lux, dar maşinile sunt damblaua mea. Ara tras din greu s-o am, am avut şi motocicletă, şi «Trabant» şi «Dacie»...” începu să depene amintiri din copilărie.

„Şi de unde avea Ana Dumitrescu aşa un tezaur?... După suma pe care am găsit-o la coafor, de altfel frumos dosită de concubina dumitale...”

„Permiteţi să-mi aprind o ţigară?”

„Poftiţi”. D.C. îi întinse pachetul, convins că avea prin buzunare un pachet de Kent.

Amăriţei nu refuză. Aspiră două fumuri şi continuă. „În primul rând nu-i concubina mea... Suntem doi prieteni bun. Nu neg, câteodată...”

D.C. îi făcu semn să treacă peste astfel de amănunte neesenţiale şi de la sine înţelese.

„...Este o sumă pe care o strâng de câţiva ani buni...”

„Pentru zile negre sau pentru... «dincolo»?”

„Nu înţeleg ce doriţi să insinuaţi... N-am avut niciodată intenţia să părăsesc ţara şi nici pe viitor...”

„Bine. bine, m-aţi convins, dar v-aş ruga să răspundeţi la ceea ce v-am întrebat.”

„Da, am să vă răspund. Probabil că la ora aceasta ştiţi şi de la Daniela... Ana a moştenit de la părinţi o casă ca-n

poveşti... După cum aţi aflat, părinţii ei au decedat într-un accident. Anei îi plăcea luxul. Câştiga destul de bine ca dentistă, însă o atrăgeau, ca un magnet, lucrurile foarte scumpe. Nu-i plăcea să poarte ceva ce mai avea şi altul...”

„Pricep, dar cum procura valuta?”

„Mai vindea străinilor din lucruri. V-am spus doar, avea obiecte de valoare.”

„Vă referiţi la tablouri, desigur!”

Pentru o clipă Amăriţei îşi matriţă un efect de ne-dumerire. „Da, astea în primul rând... Cred că a vândut vreo două bucăţi până acum. Avea şi nişte bijuterii foarte vechi, cum astăzi nu se mai găsesc în Occident; unele le-a dat şi pe lei... şi lua destul...”

„Şi clientela cine i-o procura? Mioara Dencean?”

Ajungând aici ar fi fost cazul să-şi precizeze opinia, care după toate aparenţele se despărţea de punctul său de vedere.

„Nu ştiu.”

„Cineva ne-a sesizat că un tablou, cel cu fetele la pian, cred că-l ştiţi foarte bine, ar fi fost înlocuit. Cunoaşteţi motivul?”

„În casă n-am urcat decât o singură dată. V-am spus că nu m-a plăcut... Tabloul de care pomeniţi nu l-am re-marcat...”

„Dar din moment ce făceaţi afaceri împreună!... Ea v-a schimbat vreodată valută?”

„Cum dracu’, eu m-am milogit! Aflasem de la Daniela. Erau prietene bune, la ea am cunoscut-o. Era doar clienta ei...”

„Parcă spuneaţi că aţi cunoscut-o la policlinică! molarul... Am înţeles, domnişoara Daniela era un veritabil misit. Descurcăreaţă fată!”

Cărăbuş înregistra totul cu un aer protocolar, consumând nicotină, de ajuns să-şi asigure o intrare triumfală la Ghencea militar.

„Aş dori să ne oprim puţin asupra Mioarei Dencean. Daniela Prisăcaru v-a informat, desigur, că a fost găsită moartă vineri seara în incinta aeroportului Otopeni.”

Nu avea de ce să se mai mire. „Da, mi-a spus. Nici acum nu înţeleg ce s-a întâmplat!”

„Asta vrem şi noi să aflăm, ce s-a întâmplat”.

Rânji, râs de lup transformat în blană lângă lada patului. „Nu văd cum aş putea să vă ajut dacă nu am fost acolo, iar pe Mioara o cunosc foarte puţin. O mai găseam pe la Daniela, îi aducea diferite cosmetice străine... Nu-i cunosc nici o relaţie.”

„Nu-i vorba de-asta, mă gândeam că poate ne spuneţi cum de a aflat Daniela Prisăcaru de «divertismentul» cu praf de puşcă de la aeroport?”

Socoti şi, în cele din urmă, ajunse la concluzia că era la ora confidenţelor. „A aflat de la sora Mioarei.”

„I-auzi! altă noutate... Pe doctorul Tomescu îl cunoaşteţi?”

„Nu, cine este?”

„Acum nu mai contează... Mi-am adus aminte, de ce v-aţi topit vineri seara de-acasă? Vă temeaţi de ceva sau... de cineva?”

Oricât de mult îl loviseră în imaginaţie dispariţiile celor două, trebuia să emită ceva palpabil.

Recunoscu prostia pe care o făcuse. „Am vrut să evit o întâlnire cu miliţia. Nu mi-a făcut niciodată plăcere.”

Maliţios, dar adevărat. Ar fi putut contabiliza în continuare la umbra bunăvoinţei financiare a responsabililor de resort, dacă...

„Dar cu «Dacia» ce este?”

„Nu este nimic. E aşa cum v-am spus, aparţine unui prieten. A plecat în provincie şi m-a rugat s-o parchez la mine în curte. Nu dorea s-o lase în stradă...”

„I-auzi! altă noutate. Şi cum se numeşte prietenul?”

Trase de timp o cursă completă a secundarului şi mărturisi. „Dan Stănescu.”

„Chiar inginerul Stănescu? Şi când a plecat în provincie?”

„Săptămâna trecută, marţi.”

Cărăbuş, care până atunci ascultase notându-şi câte ceva din cele declarate, interveni enervat: „Cu inginerul Stănescu am stat de vorbă sâmbătă dimineaţa şi nu are

autoturism proprietate personală!”

Întâi speriat de intervenţia lui Cărăbuş, apoi maliţios, Amăriţei adăugă duplicitar. „El nu are, dar tatăl său vitreg...”

Cărăbuş şi D.C. îşi cositoriră privirile. Era culmea! Doar verificaseră.

„...Omul e cardiac şi se foloseşte Dan de maşină. Despre plecarea în provincie aşa mi-a spus, aşa v-am spus. Marţea trecută a venit la mine. Puteţi să-i întrebaţi pe vecinii mei. Nu le scapă nimic... Iar eu, unul, de marţi nu l-am mai văzut.”

„Cum l-aţi cunoscut pe inginerul Stănescu?”

Se foi puţin jenat, n-ar fi dorit să răspundă, dar miza era serioasă. „E un fost prieten de-al Danielei. La ea l-am cunoscut.”

„Îl cunoaşteţi pe tatăl său?... Puteţi să ne spuneţi unde locuieşte?”

„Nu, nu-l cunosc. Nu l-am văzut niciodată... Parcă spunea că stă prin Militari, adresa n-o ştiu.”

D.C. căuta noi conexiuni. „Dan Stănescu şi Mioara Dencean se cunoşteau?!”

„Da, cred c-o şi plăcea. Nu v-aş putea spune în ce relaţii erau în ultima vreme, Daniela nu mi-a spus nimic...”

„V-aş ruga să vă uitaţi la aceste fotografii şi să-mi spuneţi dacă recunoaşteţi pe vreunul din ei.” D.C alinie portretele lui Ştefan Opran şi Radu Andreescu. După monotonia cu care-şi machiase chipul Amăriţei înţelese că nu-i traversaseră nicicând strada.

„Nu-l cunosc pe nici unul. Nu cred să-i fi întâlnit vreodată.”

Două, trei minute de linişte decantatoare stopară discuţia. Amăriţei Ion aştepta finalul, aruncând în jur priviri furişe. Cărăbuş se ridică şi ieşi. Îi făcu un semn discret lui D.C. că o să revină mai târziu. D.C. o rugă pe Mary să-i dea procesul-verbal la semnat.

„...cu mine ce-o să se-ntâmple?” întrebase umil şi aproape în şoaptă.

„Păi... ce să se întâmple... Deţinerea de valută constituie

o infracţiune penală, dar, din păcate, fără legătură în cazul nostru. Te sfătuiesc să nu încerci să te dai la fund. Oricum, caută-ţi un avocat bun. Bună seara.”

Nu-l întrebase nimic despre Julieta. Considerase că nu mai era nevoie. „Bossul” nu i-ar fi iertat această manevră. Se apucase să parcurgă pentru a doua oară declaraţia Danielei. Căuta ceva care îi scăpase până atunci. Iniţiativa lui Silvestru nu fusese o noutate pentru el. Nu era prima dată când colaboratorul său apropiat excela prin temperamentul meridional. Avea şi faţă de macaronar.

DECLARAŢIE:

„Subsemnata Prisăcaru Daniela Alexandra, sunt cosmeticiană la cooperativa Igiena, unitatea 102, Berceni. Vineri, 2 noiembrie 1978, am intrat în tură la ora două şi jumătate după-amiază şi am ieşit la unsprezece şi un sfert, grăbindu-mă să ajung acasă, deoarece eram foarte obosită. Am fost interogată de organele de miliţie în legătură cu dispariţia Anei Dumitrescu şi a Mioarei Dencean. În legătură cu cea dintâi am fost întrebată prima dată joi, 1 noiembrie. S-a prezentat la unitatea unde lucrez un căpitan, care mi-a adus la cunoştinţă moartea Anei. Fiind rugată să spun tot ce ştiu despre această persoană, am arătat că susnumita Ana Dumitrescu mi-a fost clientă şi că am cunoscut-o la unitatea din Piaţa Dorobanţi, unde am lucrat înainte. Am fost vizitată şi acasă de acelaşi căpitan, în cursul dimineţii de vineri. Nu ştiu nimic despre viaţa intimă a Anei Dumitrescu şi nici nu am întreţinut relaţii prea strânse cu aceasta. Ştiu doar că avea o situaţie excelentă, moştenită de la părinţi. De asemenea, am aflat că deţinea valută. Mi-a mărturisit odată că dorea să ofere dolari la schimb, spunându-mi că avea dreptul să deţină valută, deoarece primise o moştenire din străinătate. O cunoştinţă, Amăriţei Ion, care locuieşte pe strada Dristor, numărul nu-l ştiu, aflând de acest lucru m-a rugat să-i înlesnesc achiziţionarea unor dolari. Pe Amăriţei l-am cunoscut tot la unitatea din Piaţa Dorobanţi. Îmi făcea curte şi recunosc că nu i-am refuzat câteva mici atenţii. Aşa am devenit prieteni. Acum câteva luni m-a rugat să-i ascund la serviciu câteva obiecte de valoare şi suma de trei mii de dolari, deoarece se temea să nu fie prădat. Am acceptat acest lucru. Declar că tot ceea ce s-a găsit în dulapul meu aparţine lui Amăriţei Ion. În ceea ce o priveşte pe Mioara

Dencean, şi pe dânsa am cunoscut-o tot la unitatea din Piaţa Dorobanţi. Fiind stewardesă îmi aducea, uneori, cosmetice străine, de care am nevoie în meseria mea. Mioara Dencean a cunoscut-o pe Ana Dumitrescu la coafor, fiind amândouă cliente. Despre Mioara Dencean am aflat de la Fana Dumitrescu, mătuşa Anei, când i-am telefonat duminică, 4 noiembrie. Subliniez că telefonul l-am dat în scopul de-a o mai consola în durerea pricinuită de moartea nepoatei. Cu privire la Julieta Cristea nu am nimic special de declarat, doar că era o prietenă a Mioarei Dencean, din Cluj, şi că apela la serviciile mele ori de câte ori trecea prin Bucureşti.

Declar cele de mai sus pe propria-mi răspundere, ca fiind adevărate şi conforme cu realitatea."

Ca să întocmeşti un asemenea extemporal nu-ţi trebuie nici măcar liceul. Daniela Prisăcaru se pare că trecuse prin el doar cunoscându-şi profesorii. La seral, desigur... D.C. terminase de citit şi-şi relaxa gândurile pentru câteva momente. Uşa se deschise şi Silvestru intră în cameră.

„Ce părere aveţi şefu'? recoltă bogată... Cum găsiţi declaraţia?"

„Dă-i-o înapoi şi spune-i s-o completeze cu tot ce ştie despre Dan Stănescu şi doctorul Tomescu..."

„Am să-i transmit întocmai."

„Altceva nou?"

„Nu nou, extraordinar! Vă aşteaptă legiunea de onoare!"

„Bine, bine dă-i drumu'!"

„În timp ce vorbeaţi cu Amăriţei – apropo, a ieşit de aici de parcă l-aţi trimis direct pe scaunul electric – cum ziceam, am primit veşti Agerpres..."

„Haide, spune-odată!"

„Unu: pe sticla de parfum s-au găsit amprentele doctorului Tomescu..."

„Eram sigur! Altceva."

„Doi: Nicolae Anton, cel care zugrăveşte icoane în manieră bizantină, mi-a mărturisit, de bună voie şi nesilit de nimeni, că Mioara Dencean i-a înlesnit să-şi vândă câteva unor străini. Nu pe valută, ci pe lei."

„Spune mai departe!"

„Acum urmează partea a treia. Ni s-a comunicat de la laborator că în reverul stâng al jachetei Mioarei Dencean s-au găsit urme de praf de cianură. Băieţii nu s-au lăsat până ce nu i-au răzuit întreaga costumaţie.”

Pentru câteva minute D.C. avu o ţinută de paradă militară. Din respect pentru solemnitatea momentului? Silvestru îşi strangulase debitul.

„Încep să-nţeleg de ce e garsoniera goală... Mai ai ceva?... Dacă nu, hai să-l vizităm pe doctorul Tomescu, i-a venit vremea!”

„Nu, astea au fost noutăţile. N-ajung?!”

„Oarecum. Hai să mergem, vreau să mai facem şi o altă vizită.” D.C. se cocoţă pe picioare şi-şi îmbrăcă trenciul. „Cine a mai rămas pe-aici?”

„Toţi. Numai Mary a plecat. M-a rugat să vă spun că are bilete la film. Prietenul ei nu ne prea înghite... Cred că nu vă supăraţi dacă i-am spus să se ducă...”

„Nu. În fond nici nu avem nevoie de ea acum. Lucaciu e şi el?”

„Nu v-am spus, toţi sunt. Şi el, şi Romescu. Am impresia că şi Cărăbuş. Ce mai, suntem în schimbul doi. Mai lipseşte «bossul»!”

„Să nu-l stârnim, încă nu e momentul. Dar... e pe-aproape... Lasă-l pe Romescu cu Daniela Prisăcaru, s-o reţină până ne-ntoarcem noi. Are tot timpul să-şi completeze declaraţia şi să-i dea o formă literară... Trimite-l la mine pe Lucaciu. Ne întâlnim jos peste cinci minute.”

„Înţeles, să trăiţi!” Părăsi camera umbrit de statura şefului.

Peste un minut intră Lucaciu. „Ordonaţi!”

„Vreau să ştiu care e situaţia cu pasagerii.”

„Încă n-am terminat, mai lucrăm la ea. Am reuşit să contactăm douăzeci. Ştiţi c-am fost pe teren tot timpul.”

„Vezi că plec la Cluj, mâine dimineaţă. Până mă-ntorc să fiţi gata.”

„Mâine terminăm. Credeţi c-o să ne ajute la ceva?”

„Acest lucru îl stabilesc eu!”

„’nţeles!”

„Acum plec cu Silvestru la doctorul Tomescu. Ne întoarcem peste-o oră, poate două. Să ne aşteptaţi. S-ar putea s-avem o noapte albă.”

„’nţeles!”

„Poate până atunci dai şi un telefon la Cluj. E posibil să capeţi noutăţi.”

D.C. crăpă uşa. Îl zări pe Cărăbuş aşezat la masa de lucru. Se hotărî să intre. „Petrică, eu mă reped cu Lucian până la doctorul Tomescu. Vii şi tu?”

„De ce vă mai duceţi? ţi-am spus c-am vorbit cu el la policlinică. N-am scos nimic interesant. Crezi c-o să scoţi tu?”

„Dacă m-asculţi un minut cred c-ai să mă-nsoţeşti. Adineauri am preluat de la Lucian o «încărcătură» de o sută de kilotone. În reverul stâng al uniformei Mioarei s-au depistat urme de cianură...”

„Adică?!!!” Cărăbuş îşi dădu sprâncenele peste cap.

„Fata asta S-a jucat cu focul. Aşa se explică existenţa medalionului şi motivul pentru care e goală garsoniera...”

„(!)”

„Era pregătită s-o şteargă peste graniţă.”

„Dar nu explică moartea Anei. Băieţii au stabilit indubitabil că numai un bărbat putea s-o asasineze...”

„Dar laptele? Ce zici? poate urmărea s-o elimine! La structura ei fină a lucrat fin, dar s-a băgat altcineva pe fir şi a luat acţiunea pe cont propriu.”

„Bun, dar de ce s-a mai întors?!”

„Asta o s-o stabilim pe drum. Eu zic să te-mbraci şi să mergi cu noi.”

Licărete strecura autoturismul prin forfota străzii. „Spune-mi, ce-ai discutat cu Dan Stănescu?” D.C. îi adresă întrebarea, gândindu-se că trebuia să se întâlnească şi el cu inginerul.

„Ce să discut?... Am luat agenda în mână şi am dat ochii cu toţi. Mi-a spus că o cunoaşte pe Ana Dumitrescu de la policlinică, îi plăcuse, o curtase, chiar voise s-o ia de

nevastă.”

„Vezi, nu-i adevărat! Dan Stănescu a cunoscut-o pe Ana Dumitrescu prin Daniela Prisăcaru, al cărui prieten intim a fost, sau, poate, chiar mai este, dacă nu-l deranjează gelozia uscată a lui Amăriţei.”

„Am citit şi eu declaraţia şi amănuntul nu mi se pare cine ştie ce important.” Cărăbuş ripostase nedumerit.

„Ba da, căci dacă lucrurile stau astfel pariez că şi acest inginer e implicat.”

„Şi?!”

„Şi s-ar putea ca tocmai el să fie omul pe care-l urmăreşti.”

Asemenea întrebări strivesc intelectul. Cărăbuş încercă o replică, dar se mulţumi să contemple aglomeraţia de pe stradă. Familia Tomescu locuia într-un apartament de lângă Parcul Tineretului.

„Ţi-a spus că pleacă în provincie?”

„Nu-mi amintesc să fi pomenit de aşa ceva.”

„Atunci trecem şi pe la el.”

„În regulă. Cu tabloul ce se-aude?”

„Până acum nimic.”

„Presupun că trebuie să ne aşteptăm la un peşte mare, altfel terminăm repede!”

„Aşa zic şi eu. Să vedem ce-o ieşi. Până atunci să purtăm o discuţie cu Tomeştii.”

Bâjbâiră puţin printre blocuri până să le depisteze adresa.

Nu era o oră potrivită pentru vizită. Deschise uşa soţia, Maria Tomescu, fata ministrului. Era, ceea ce se spune, o femeie distinsă. N-avea frumuseţea vulgară a Mioarei sau tenul blond, de Ursula Andress, al Anei. La corp corespundea măsurilor standard. Fruntea lată semnaliza inteligenţă. Intrară numai D.C. şi Cărăbuş, ceilalţi doi rămăseseră să-i aştepte. Deşi nedumerită de o asemenea vizită, gazda îi pofti în sufragerie şi, amabilă, le pregăti câte un whisky. Băieţii nu refuzară, aşa ceva nu degustau în fiecare zi. Îşi scuză bărbatul, era în baie. Până venea el, ea

le stătea la dispoziţie. Apartamentul, aranjat cu gust, echipat cu plante exotice, asortat cu draperii şi mobilă de comandă, era ascuns de privirile curioase ale vecinilor cu câştiguri obişnuite. Maria Tomescu, într-un capot pluşat, se aşează binevoitoare în faţa celor doi.

„Doamnă, până vine soţul dumneavoastră, am vrea să vă punem câteva întrebări.” D.C. vorbise prezidenţial.

„Dar, vă rog! Vă stau la dispoziţie.”

„Soţul dumneavoastră şi doctoriţa Ana Dumitrescu au fost colegi de facultate; după ce v-aţi căsătorit, aţi păstrat relaţii?”

Chipul femeii se acoperi de o perdea fină de tristeţe. Coborî pleoapele şi încercă să înjghebeze un răspuns. „Soţul meu şi... Ana au fost buni prieteni, în facultate s-au iubit, dar... Ne-am cunoscut când el termină ultimul an... Mi-a plăcut de Ana, a fost într-adevăr o fată frumoasă.”

„De la cine aţi aflat că a fost omorâtă?”

Maria Tomescu se crispă, alungind cu greu o cuta dintre sprâncene. „Mi-a spus Jery... A venit de la policlinică cu vestea aceasta groaznică. Cineva de la dumneavoastră l-a chestionat sâmbătă, când a venit din străinătate, despre Ana...”

„Da, eu am fost.” Cărăbuş îşi prezentase autoritatea. „Ana Dumitrescu vă vizita?”

„Nu.” Răspunse hotărâtă, dornică să curme o supoziţie supărătoare. „Ne mai întâlneam întâmplător, la diferite ocazii... Dar spuneţi-mi, de ce-l căutaţi pe soţul meu?”

„Doamnă, au fost ucişi cinci oameni şi...”

În ochii femeii se aprinseseră toate lampioanele Parisului.

„Nu se poate. Aşa ceva este îngrozitor!... Şi-l bănuiţi şi pe soţul meu?!...” Rămăsese cu întrebarea pe buze şi cu degetele încleştate pe mânerele scaunului.

„Nici vorbă. Ne interesează unele relaţii, dacă le-am afla mâine s-ar putea să nu ne mai folosească... Aveţi o căsnicie de invidiat şi este inoportună o asemenea supoziţie...”

„Dar... ce-aţi dori să vă spună?... Cine sunt celelalte persoane?”

„Mioara Dencean, o vecină a Anei, doi bărbaţi, Radu

Andreescu şi Ştefan Opran, şi o anume Julieta Cristea, din Cluj. Vreunul din aceste nume vă spune ceva?”

Tresărise la numele Mioarei.

„Vă răspund eu, soţia mea nu a auzit niciodată de nici un astfel de personaj.”

În fine, apăruse Gerald Tomescu. Purta îmbrăcăminte lejeră, pantaloni de catifea şi haină de casă din mătase, cu motive chinezeşti. „Bună seara.” Se îndreptă spre Cărăbuş, doar îl cunoştea. Îi întinse mâna, apoi repetă gestul cu D.C.. „Bănuiesc că un coleg de breaslă, nu?”

D.C. recepţionă afrontul, dar Cărăbuş interveni împăciuitor, confecţionând o prezentare de complezenţă. „Colegul meu anchetează cazul Mioarei Dencean. Am venit împreună deoarece doreşte să vă pună câteva întrebări...”

„Dar nu cunosc nici o persoană cu un astfel de nume!” Gerald Tomescu se îndreptă spre măsuţa cu băuturi. Turnă bitter într-o sondă şi se aşeză pe un scaun, alături de soţie şi în faţa celor doi. „Vă ascult, domnilor!”... Pe cel înalt îl cunoscuse sâmbătă. De-abia venise din Grecia şi-l şi înhăţase. Totuşi, părea un tip agreabil. Îl întrebase, în particular, îi răspunsese, în general. Celălalt, cu trenci alb şi carneţel albastru, ce-o mai fi vrând? Şi la ora asta! Nu avea înfăţişare de miliţian, mai degrabă de procuror. Aflase de Mioara? Nu avea cum, doar dacă...

„Nu vă reţin mult. După cum v-a spus colegul meu, anchetez cazul de omucidere al unei anume Mioara Dencean şi, întrucât am aflat că o cunoaşteţi, v-aş ruga să mă ajutaţi cu câteva amănunte...”

„Vă repet, n-o cunosc pe această Mioara... şi mai cum?”

„Sunteţi sigur?... Noi am fost informaţi că dimpotrivă...”

„Cine v-a spus o asemenea tâmpenie?!”

„Noi suntem cei care punem întrebări, iar dumneavoastră trebuie să faceţi numai efortul de-a răspunde... Aş dori să păstrăm convenţia.”

„Bine, cum vreţi, dar să ştiţi că n-am ce să vă spun despre această femeie.”

„N-aş crede, doar era prietena Anei Dumitrescu...”

„Ce legătură are?!... Apoi... cu Ana am fost coleg de

facultate...”

„Cu atât mai mult, aţi putea să ne spuneţi, măcar, ce culoare aveau ochii ei... Observ că purtaţi o verighetă deosebită. Sunteţi amabil s-o scoateţi de pe deget ca să mă uit puţin la ea?”

„Dacă doriţi, poftim.”

Gerald Tomescu îşi scoase cu greu verigheta. Maria Tomescu urmărea scena fascinată.

D.C. îşi orientă torsul spre ea. „Doamnă, aveţi în casă o lupă?”

Era atât de înţepenită de neprevăzutul situaţiei încât sări în picioare catapultată. „Da, avem. V-o aduc imediat.”

„Ad-o, dragă, pe cea mare. Se pare că domnul e «filatelist».”

D.C. nu ridică mănuşa. Aştepta obiectul cerut. Maria Tomescu părăsi încăperea.

„Acum că suntem numai între noi, în ultima vreme aţi mai făcut cadouri Anei Dumitrescu?”

„Vă rog, nu sunt dispus să suport aluziile acestea. Spuneţi deschis, ce vreţi de la mine?”

„În apartamentul Anei s-a găsit o sticlă de parfum cu amprentele dumneavoastră...”

„Mă mir, aşa ceva îi luam prin facultate, iar după aceea... m-am însurat!.., Şi, mă rog, de unde aveţi amprentele mele?”

„Deci, după facultate... aţi păstrat relaţii intime?”

„Nu. În facultate am fost logodiţi.”

Ciudată comportare avea şi doctorul Tomescu!

„Poftiţi lupa. Este de ceasornicar, pe cealaltă n-o găsesc. Cred că vă poate fi de folos.”

D.C. introduse carneţelul în buzunar şi începu să plimbe sticla optică peste reţeaua cristalină a metalului. Nu scria nimic. Tresări. Lângă marcajul de rigoare înflorea primăvăratec trifoiul cu patru foi. Până şi orfevrăria era aceeaşi! „Voi reţine acest obiect pentru...”

„Cum?!... N-aveţi dreptul! De ce să-l reţineţi?... E un obiect personal şi nu văd ce legătură ar avea cu colega mea!...”

„Într-adevăr, cu colega dumneavoastră nu are nici o legătură, dar cu Mioara Dencean da... Doamnă, sunteţi amabilă să mi-o daţi şi pe a dumneavoastră?”

Maria Tomescu, deşi avea mâinile încărcate de inele, care mai de care mai reprezentative pentru distincţia ei nativă, nu poseda tocmai simbolul împlinirii feminine, indispensabil unei căsătorii fericite. Se lăsă o mică tăcere, după care rosti fără convingerea că înţelegea ceea ce spunea. „Eu nu o mai am. Am pierdut-o astă vară, la mare.”

Stupoare, dar nu pentru D.C. care era pregătit şi pentru o asemenea surpriză. „La mare?... În apă?”

„Nu tocmai. Întotdeauna când intru în apă îmi scot bijuteriile şi le bag în sacoşă. Aşa am făcut, dar verigheta n-am mai găsit-o.”

„Ar putea fi aceasta?”

D.C. execută un număr de prestidigitaţie, ce s-ar fi aplaudat frenetic la Friedrichstadtpalast. Asistenţa rămăsese înmărmurită, chiar şi Cărăbuş, care cunoştea şmecheria. Maria Tomescu întinse tremurând mâna spre torul auriu. Îl pipăi, îl întoarse pe toate feţele şi-şi declară paternitatea, după felul original de a nu fi nimic scris pe el şi după trifoiul aducător de noroc.

„Nu înţeleg cum de a ajuns la dumneata!... Unde aţi găsit-o?!”

„Pe unul din degetele victimei Mioara Dencean.”

Gerald Tomescu devenise rigid. Culoarea îi curse din obraji, ochii îi emiteau pe frecvenţa micronilor. S-ar fi zis că se chinuia din răsputeri să topească afurisitul de inel. Asista pe viu la ruina familiei sale, mai bine zis a relaţiilor sale.

„Domnule, vă rog să-mi explicaţi... Nu pricep, ce se întâmplă?” În colţurile ochilor îi apăruseră lacrimi.

Femeia aceasta se căsătorise din dragoste şi acum avea momentul adevărului.

„Ce să-ţi spună, dragă? Ai în faţa ochilor o coincidenţă de zile mari. Nu credeţi, domnilor?” îi epata, sperând să dilueze neverosimilul situaţiei.

„Aşa am zis şi noi, numai că... trifoiul acesta.”

„Deci, asta era! Aveţi dreptate. Acest semn este o

sensibilitate de-a soţului meu din tinereţe. L-am gravat pe verighete ca să ne poarte noroc, însă...”

D.C. nu mai scoase carneţelul din buzunarul trenciului. Se ridică în picioare, ceru o foiţă, pe care Maria Tomescu i-o aduse imediat, înveli verigheta doctorului şi-l pofti să se îmbrace pentru a-l însoţi până la sediu.

„Aş putea trece mâine dimineaţă. Cred că acum este o oră nepotrivită, nu găsiţi?”

Cărăbuş se ridică şi el.

„Vă solicităm acum, deoarece ancheta urmează o procedură de urgenţă şi mai aveţi multe să ne spuneţi. De la dumneavoastră aşteptăm o colaborare...”

„Am impresia că mă învinuiţi de ceva nereal.” Strigă, cu peste o sută de decibeli. „Dar nu se poate, la ora aceea eram în drum spre casă.” Inima îi tatuase faţa cu întreaga hemoglobină a organismului.

„Nu vă acuză nimeni de nimic, dorim doar să clarificăm câteva pete negre. În privinţa aceasta puteţi fi liniştit... Haideţi să mergem, vă rog, mai avem treabă în seara aceasta.”

Maria Tomescu îi fixa cu o expresie de umilinţă sfâşietoare.

8. MIERCURI

„Bine aţi venit la bordul acestui avion, de tip «Antonov» 24, ce leagă Bucureştiul de Cluj-Napoca...” Cuvintele stewardesei îi pătrundeau în urechi, preluând din depresiunea înălţimii la care se ridicase avionul. Intraseră într-un strat lăptos de nori. Plafonul era jos şi foarte gros. Ceaţa matinală le întârziase plecarea cu aproape o oră. Fuselajul era plin. Majoritatea delegaţi. Mai toţi se întorceau cu avionul de seară... Cam muieratic acest Gerald Tomescu, Jery pentru cunoscuţi... Recunoscuse intimitatea cu Mioara. Fireşte, şi-a amintit şi de Sanda. Ora crimei o aflase de la colegi. Trecuse Silvestru pe acolo. Oferise ceva plauzibil. Poanta cu tabloul se declanşase în vară. O iubise mult pe

Ana şi, pe furiş, când Mioara era plecată în cursă – şi era mai tot timpul – mai înnopta cu ea. Hotărâse cu Mioara să «lucreze» fin. Ana era o fată sensibilă, şi mai avea şi acel mic tezaur. Nu trebuia supărată. În ultima vreme, însă, începuse să cultive relaţii cu străini. Mioara îi racola, cu toate că trecea drept o fată liniştită printre colegi! Nordicii erau morţi după ea. Ana îl cunoscuse pe Sandro. Nu era din Scandinavia, dar tot dintr-o peninsulă. Astă-vară fuseseră la mare. Venise şi Julieta cu un prieten. Nu-şi amintea numele. Oricum, nume de broscar. Fernando? Fernando era prietenul lor. Pe el îl cunoscuse mai întâi Mioara, dar el era topit după Sanda. Deci Sanda Dencean nu era chiar aşa de leşinată după carte, după cum se confesase!... A fost şi Mioara câteva zile. Da, fotografia a fost făcută atunci... Ce relaţii existau între Julieta şi soţul ei?... Trăiau fiecare pe contul său. Auzise că soţul Julietei nu prea avea bani, cam sprijinea cârciumile. Moştenise şi un copil din prima căsătorie. Ea era ahtiată după lux şi după străini. Mereu era cuplată cu vreunul... Fernando a fost cu ideea. I-a băgat în cap Anei că tabloul părea o copie excelentă a unuia celebru. Corot sau Renoir. Se întâmplase în primăvară. Mioara îl cunoscuse ca amator de icoane vechi. A făcut fotografii după tablou, apoi, în mai, a venit Sandro. A cunoscut-o pe Ana şi i-a spus c-or să facă o afacere extraordinară. El, Jery, o învăţase să fie deşteaptă, dolari nu prostii. Ana a cerut treizeci de mii, Sandro a oferit zece şi au bătut palma la douăzeci. În vară Sandro a venit cu prietenul acela. L-a prezentat drept expert. Au adus o altă copie, să nu se prindă nimeni de modificarea „scenografiei”. Acum, în toamnă, trebuia să-i mai aducă cinci mii. Ana chiar popularizase măritişul ei cu Sandro... „Serviţi ceva?” Zâmbetul maroniu al stewardesei şi privirea-i rimelată i-au amintit de Mioara. „Nu, mulţumesc”. Medalionul îl făcuse cadou Anei în anul doi. Se logodiseră. Nu înţelegea de ce fusese găsit la gâtul Mioarei, şi nici de ce conţinea laptele cianură. Ana consuma mult lapte. Suferea de ulcer... Fuseseră prietene bune. Nu se putea concepe un astfel de gest din partea Mioarei!... Dacă îi

ceruse lui cianură? În mod sigur nu. Nici n-ar fi avut de unde să-i procure... Găsiseră o mie cinci sute de dolari asupra victimei?... Puteau fi din misie. Era o fată strângătoare... De ce-i notase Mioara telefonul de la Atena?... Simplu, ştia că e acolo şi dorea să-l vadă. Meseria îi permitea! S-au întâlnit, s-au plimbat, au făcut dragoste, şi-au cumpărat nimicuri – îi făcuse cadou un batic imprimat cu imagini de pe Acropole – iar seara au cinat într-un restaurant popular,.. Când D.C. l-a readus la realitate, făcându-l să înţeleagă adevărul, recunoscuse că o aşteptase. Aveau nevoie de o mică romanţă. În ţară îi stânjenea „zgripţuroaica”... D.C. insinuă că-şi puseseră în gând s-o şteargă, făcându-l să creadă că ştia de la Sanda. Înainte de plecare, Mioara îi mărturisise... Toponimia doctorului Tomescu devenise model pentru studenţii de la belle-arte. Avea aceleaşi gesturi ca şi Benjamin Franklin când şi-a experimentat paratrăznetul... „Stimaţi pasageri, peste câteva minute vom ateriza pe aeroportul din Cluj-Napoca. În vederea aterizării vă rugăm să cuplaţi centurile de siguranţă şi să nu părăsiţi locurile până la oprirea completă a motoarelor. Comandantul şi echipajul său...” Aterizau. Şocul impactului şi timbrul unduios al vocii însoţitoarei de bord îl readuseră pe pământ.

Era acasă. Apăruse în prag în pijama şi cu ochii curbaţi de un somn abundent. Îl recunoscu pe Cărăbuş. Mai avuseseră o întâlnire. Tocmai îşi pregătise cafeaua. „Doriţi şi dumneavoastră?”

„Nu, mulţumesc.”

„Poate vrea colegul.” Se adresase lui Silvestru.

„Mulţumesc, eu nu vă refuz: una mică.”

„Cum de nu vă aflaţi pe şantier la ora asta?”

Îşi privi ceasul, ridicându-şi mâneca pijamalei şi răspunse blazat. „Am lucrat până seara târziu. Trebuie să predăm obiectivul cu două luni mai devreme. Ştiţi, angajamentul... Îi servi cafeaua lui Silvestru într-o ceaşcă mică, iar lui îşi turnă într-un pahar.

„Auzisem c-aţi fi în provincie!”

Inginerul privi derutat la Cărăbuş, apoi îşi aruncă încă o dată privirea peste cadranul lipit de faţa anterioară a antebraţului.

„Să stăm puţin de vorbă despre doctoriţa Dumitrescu.”

„Eu v-am spus tot ce ştiam despre ea.”

„Ei da, nu chiar tot, dar ceva, ceva... Acum a mai apărut şi Mioara Dencean.”

„Mioara! dar ce s-a-ntâmplat cu ea?” îşi zugrăvi faţa cu o mirare reală.

„Aş zice să vă descărcaţi sufletul, altfel... suntem obligaţi să vă reţinem până clarificăm cazul. Când şi cum aţi cunoscut-o pe Mioara Dencean?”

„Acum doi ani, pe cursa de Baia Mare. Tocmai îşi începuse meseria. Mi-a plăcut, m-a plăcut şi aşa a început.”

Într-adevăr, un moment poetic!

„Eraţi încă în relaţii cu Daniela Prisăcaru?”

„Nu ştiu, zău, dar aveţi un fel de-a mă întreba... Parcă era vorba de Mioara?!” Dar Stănescu colectase o paloare ciudată. „Nu ştiu ce ştiţi, dar vă anunţ că am întrerupt de mult relaţiile cu Daniela, de când...”

„V-a înlocuit Nelu... Trebuie să recunoaşteţi, e mai înzestrat financiar decât dumneavoastră.”

Fuma non-stop, aprinzând ţigările una după alta cu degetele cuprinse de frisoane. „Aţi nimerit-o! Nu mi-a plăcut niciodată tipul ăsta.” Finaliză repulsia îndreptându-şi bluza pijamalei.

„Şi cum aţi aflat de Mioara?” Petre se dori mai şiret ca Solomon.

Inginerul îşi aprinse o nouă ţigară cu degetele lui groase de camionagiu. Cărăbuş le şi fotografiase. „După vizita pe care aţi făcut-o Danielei. Am sunat-o eu, voiam să-i trimit o colegă la cabinet.” Schimbase macazul.

„Înţeleg... Cu Ana cum a fost?... Dacă ar fi după Amăriţei s-ar spune că pe toate le-aţi avut.”

„Pe Ana am iubit-o din prima clipă...”

„Ceea ce nu puteţi afirma în cazul Mioarei...”

„Este cu totul altceva.”

Prezentul şoca prin incorectitudine.

„Aţi devenit amantul ei după ce v-a prezentat-o Daniela?”

„Nu, nu am avut astfel de relaţii. Numai prietenie. O prietenie pură şi...”

„Aţi stat două zile la munte numai ca să vă împărtăşiţi o minunată şi castă amiciţie?”

„Nu înţeleg ce vreţi, totuşi n-am omorât-o nici pe una, nici pe cealaltă.”

„Adevărat, pe prima aş băga mâna-n foc că nu, dar...”

„Adică pe cine?”

„Vedeţi, canotajul dezvoltă muşchii...”

Ridică tonul şi-şi arătă palmele. Era dispus să i se ia toate amprentele, şi de la mâini, şi de la picioare, şi de la dinţi, să fie supus la toate testele. Cărăbuş nu mai ştia dacă inginerul îşi exterioriza protestul pentru a-şi ascunde nervozitatea sau dacă atitudinea lui izvora dintr-un altruism pe care într-adevăr nu-l înţelegea.

„Dacă vreţi, vă rog să căutaţi peste tot; aveţi totul la dispoziţie.”

„Lăsaţi... o să căutăm noi când trebuie.”

„Dar de ce nu acum?!” Depăşise presiunea sonoră admisibilă, difuzată de programul Naţiunilor Unite pentru mediul înconjurător.

„Îl cunoaşteţi pe Sandro?”

„Pe cine?!”

„Pe Sandro, prieten intim al Anei. E neam cu Romulus.”

„Personal nu, dar am auzit de el. Mi-a povestit că dorea să se căsătorească cu el.”

„Ana vorbea despre obiectele din casa ei? Ştiaţi că erau căutate de turişti străini?... Spuneţi-ne ceva despre tabloul cu două fete la pian.”

„Ce să vă spun! N-am vizitat-o de prea multe ori, dar ştiu că poseda câteva tablouri de valoare. Cel de care pomeniţi mi-l amintesc, dar nu ştiu nimic despre el...”

„Luaţi valută de la ea?”

„Ce să fac?!” Strigase ca şi când ar fi încăput pe mâna canibalilor. „De prea multe mă acuzaţi, astăzi. Asta-i culmea! Câştig destul de bine şi nu văd de ce m-aş fi băgat

în aşa ceva...”

„Scuzaţi-mă, nu-mi permit să vă menajez.”

„V-aş sugera că cel mai în temă cu aranjamentele Anei ar fi Jery Tomescu. Au fost prieteni buni. S-au iubit. Din cauza lui n-am avut şanse în faţa ei.”

„Dar v-a rugat s-o duceţi la munte!”

„Da, şi am cerut-o pentru ultima dată de nevastă.”

„Despre Julieta Cristea ce ne-aţi putea spune?”

„Nimic.” Sorbise cu zgomot ultima suspensie de cafea, nefiind surprins de întrebare.

„Totuşi, o cunoaşteţi?”

„Da, corespunde genului. Cred că aş putea oricând să mă culc cu ea, dar...”

„N-aţi prea avut loc de celelalte.”

„Nu, n-am vrut să spun asta. Nu o atrag indigenii, o enervează. Nu e decât o curvă proastă. Pentru o pereche de ciorapi sau o rochie ieftină de «acolo» cade repede.” Redevenise Dan Stănescu, cel dornic de femei şi de bişniţe mărunte.

„O spuneţi din invidie?”

Râse icnit, dând din umeri şi lăsând să se înţeleagă că desconsidera o astfel de impresie.

„Pe Ştefan Opran sau pe Radu Andreescu îi cunoaşteţi?”

„Nicidecum. Aud pentru prima oară de ei. Sunt bănuiţi?”

„Dimpotrivă, dispăruţi.”

Rămase cu ochii ficşi, sforţându-se să priceapă tâlcul cuvintelor lui Cărăbuş. Silvestru nu pusese nici o întrebare. Asculta cuviincios şi-şi nota în cerebel. Superiorul lui ştia ce să ceară.

„Aveţi cazier?”

Se lăţi ca după explozia unei grenade şi rămase nemişcat minute bune. „Ce vă veni cu o astfel de întrebare? Doar le ştiţi pe toate! din moment ce mă acuzaţi.”

„Nu vă acuz, vă întreb.”

„Şi eu care credeam că aţi terminat cu întrebările... Deci mă bănuiţi în continuare. Nu aveţi decât să vă pierdeţi timpul de pomană...”

„N-aş crede! Cu «Dacia» albă ce se-aude?”

„Care Dacie?!” îl privi pe Cărăbuş drept în ochi. „Glumiţi!”

„Nu prea am obiceiul. Maşina pe care aţi lăsat-o la Nelu Amariţei, după ce i-aţi spus că plecaţi în provincie...”

„Aaaa... despre aceea este vorba! Ei bine, aflaţi că maşina nu este a mea, ci a lui papa, dar el suferă de inimă. Are fişă la Fundeni, puteţi verifica.”

„O să-i facem o vizită. Prefer o consultaţie proprie.”

„Maşina mi-a dat-o mie. Am mai multă nevoie de ea. Marţi, l-am rugat pe Nelu să mi-o ţină la el pentru câteva zile. Voiam să fac puţină economie, şi dacă aş fi avut-o sub geam n-aş fi rezistat.”

„Aşa că i-aţi strecurat povestea cu provincia, înduioşător, dar nu ţine. Am înţeles că nu prea vă aveaţi ca fraţii...”

„Mă credeţi, nu mă credeţi, asta este realitatea.” Stătea cu ţigara între buze şi-şi lipise o mască surâzătoare.

„V-aş ruga să-mi daţi adresa tatălui. Maşina se află la IMMB pe platou. O s-o luaţi la sfârşitul anchetei... dacă...”

„Cum a ajuns acolo?! Nu-nţeleg nimic. Şi de ce mi-o reţineţi?”

„Păi nu ziceaţi că vreţi să faceţi o mică economie?!”

„(!)”

„Şi fiindcă nu aţi pomenit de maşină pe când eram «prieteni», aştept să vă ţineţi de promisiune.”

„Ce promisiune, dom’le?!”

„Adresa, adresa tăticului...”

„Strada Apusului 62; bloc nou. Nimeriţi repede.”

„Mulţumim, sunteţi foarte amabil!”

Petre se ridică în picioare, imitat de Silvestru. Celălalt rămăsese pe scaun cu papucii în unghi obtuz.

„Pe curând! Vă rog să nu părăsiţi oraşul, s-ar putea să mai avem nevoie de dumneata.” Îşi diminuase respectul oficial.

„Nu percheziţionaţi!?”

„Nu acum, altă dată.”

În timp ce dezafectau uşa, îşi exprimă nemulţumirea că nu-l zărise la înmormântare, măcar aşa, de ochii lumii! Coborâră scările. Afară căutară un expres. După un dialog

constructiv meritau ceva de mâncare.

O clădire robustă, din piatră, cu trei etaje. La primul ieşea în evidenţă un balcon cu uşi şi ferestre panoramice, susţinut de coloane. Acoperişul avea o construcţie domoală, cu unghiuri acoperitoare, adăpostind sub aripa sa întreaga suprafaţă locuibilă. Intrarea era decupată într-o uşă masivă de stejar cu canaturi largi şi o înălţime uriaşă. În dreapta, pe albul zidului, era firma inspectoratului. O clădire, ca multe altele din Cluj, datând din perioada barocului austriac.

„Fata este cunoscută bine la Bucureşti, «clientele» mele îi cultivau prietenia...” D.C. îi istorisea lui Dan Olteanu, maior la inspectoratul clujean, nuvela celor trei. „...Acum înţelegi de ce doream să stăm de vorbă? dar mai ales să schimb câteva cuvinte cu doctorul Cristea?”

„Puteai să-mi spui la telefon, îl descoseam eu... Părerea mea e că doctorul Cristea nu poate fi bănuit de vreun amestec. E un tip specific de afemeiat înăcrit, aşa că cele câteva aventuri extraconjugale ale soţiei nu cred să-i fi stârnit curiozitatea într-atât încât s-o lichideze. Nu avea permis şi nici nu i s-a găsit vreo armă pe acasă...”

„Aţi căutat şi la concubina sa?”

„Nu.”

„De ce?”

Faţa maiorului Olteanu se întunecase şi se boţise în efortul de a-şi menţine calmul. „Pentru că aşa am considerat. Are vreo importanţă?” întrebase tendenţios.

„Posibil!” D.C. murmurase răspunsul. Nu dorea o colaborare de complezenţă, ştia că ardelenii sunt căpoşi. Nu putea fi o greşeală, dar o neglijenţă da!

„Turul interiorului l-am efectuat din iniţiativa sa. A dorit să înlăture orice bănuială...”

În acel moment D.C. înţelese că i se făcuse cadou o poantă de douăzeci şi patru de carate. Nu mai insistă, dorea ca relaţiile sale cu provincia să rămână intacte. „Te-aş ruga să mai rulăm o dată filmul evenimentelor în cazul Julietei Cristea. Vreau să-i am «amprenta» reală.”

„Cum vrei, o iau de la-nceput.”

„Dar rar, să-mi pot nota.”

Carneţelul albastru mai avea multe pagini până să-şi dea demisia.

„Doctorul Stelian Cristea şi Julieta Cristea, de meserie fără, nici liceul terminat, au format un menaj în strada Coşbuc 36. I-au despărţit zece ani civili şi şase ani de facultate. El a suportat bine gradele băuturilor spirtoase, ea n-a fost prea rezistentă la asalturile amoroase ale celor din jur, mai ales ale acelora cu grupa sanguină 12. A fost exmatriculată din şcoală pentru legături prea timpurii cu astfel de indivizi. Se pare că rămăsese gravidă cu unul. Nu ştim cum a rezolvat, dar poate i-a dat doctorul o mână de ajutor. Nu ştim nimic precis.,.”

„Şi nici nu ne interesează.”

„(!)... Căsătoria cu doctorul Cristea părea să-i deschidă noi orizonturi, dar n-a fost să fie. Un an, doi, a stat cuminte, apoi şi-a amintit de anii zburdalnici petrecuţi prin discoteci...”

„Aşa i-o fi cunoscut şi pe cetăţenii de care pomeneai.”

„Probabil. S-a descoperit că vorbea săptămânal cu Milano...”

„Nu cumva cu unul Fernando? sau Sandro?”

„Ba da, chiar cu Fernando ăsta conversa. Dar de unde ştii?!”

„Ei, am şi eu flerul meu!”

„În sfârşit... drama s-a petrecut duminică. Doctorul a dormit la concubina sa. Luni dimineaţa a telefonat la vecina soţiei. Se mutase în blocul de pe Bizuşa, în urma certurilor avute. Hotărâseră definitiv să se despartă... I-a telefonat, deoarece dorea să se întâlnească după-amiază şi să discute detalii despre divorţ. Şi aşa a găsit-o vecina...”

„La ce oră?”

„Dimineaţa. Medicul nostru susţine că între opt şi zece... Era în pat, goală şi... după o sesiune de dragoste. A fost împuşcată în cap. Avea pielea arsă în jurul găurii. Analiza indică muniţie franceză, iar arma, un «Brenneke Drilling» tip 1930. I-a pulverizat creierii, pur şi simplu.”

„Un sadic. După ce-a avut-o a şi omorât-o... Ceva amprente?”

„Un nasture, manufactură italiană, urme de pantofi străini, încă nu se ştie ce tip – aşteptăm de la voi răspunsul – amprente de buze pe pahare, dar numai ale victimei. Celălalt pahar e oglindă...”

Faţa lui D.C. afişa sforţarea intensă a minţii. Se gândea, iarăşi, la urmele lăsate de asasin şi i se părea o recoltă mai bogată de data asta. Radierea Julietei fusese premeditată. O fi fost Fernando? Tot atât de bine ar fi putut fi şi Sandro. Notele de telefon dovedesc câteva speach-uri şi cu acesta. Dacă era acelaşi individ care trecuse prin Bucureşti, însemna că sosise în cursul nopţii sau spre dimineaţă. Refuza să admită un noian de asasini. În spatele crimelor putea fi o bandă, dar aici operase numai unul. Altfel, toate ar fi fost executate în aceeaşi unitate de timp, iar deruta ar fi fost şi mai mare. Fiecare cadavru multiplicase direcţiile de cercetare, făcându-l să vadă negru înaintea ochilor. „Cele ce mi-ai spus nu prea sunt pe limba mea. Ce-nvârteau fetele astea? Ştiu că Julieta a fost acum o săptămână în Bucureşti şi s-a întâlnit cu cele două prietene...”

„Zici că a fost în Bucureşti acum o săptămână?... S-ar putea să-ţi folosească informaţia asta: primise un aviz telefonic din Milano pentru douăzeci şi opt octombrie, orele şaptesprezece, adică duminica trecută.”

D.C. nota febril. „Ei da, lucrurile se leagă. Mai ai ceva în genul ăsta?”

„Din păcate, nu... Ba da, Julieta Cristea a lucrat un timp la agenţia Tarom. Câteva luni, anul trecut. Am investigat noi, dar n-am găsit nimic demn de reţinut.”

„În jurul casei n-a zărit nimeni vreun individ care să suscite interesul?”

„Nimeni nu a remarcat nimic.” Dan Olteanu se pavoazase cu nu aer nefericit. Nu-i făcea plăcere să se afle în asemenea ipostaze. Ţinea la onoarea lui de provincial.

Casa era aşa cum o descrisese D.C. întrebaseră şi pe la

vecini. Unul era nea Urzică care repara amortizoare! Un artist, un geniu al suspensiilor. El reda prestanţa maşinilor pe şosele. Repara orice tip. Le cunoştea secretul la toate. O casă cu etaj şi o poartă dublă din fier forjat, verde, ce astupa o intrare boltită. Sunară. Apăru o femeie, nu mai în vârstă de cincizeci şi cinci. Părea nedumerită. Avea şi de ce. Cărăbuş era în civil, iar Silvestru în uniformă.

„Pe cine căutaţi?”

„Pe dumneavoastră.”

Cărăbuş întinse legitimaţia. Femeia rămase fără respiraţie.

„Dar ce s-a-ntâmplat?” Mai mult bolborosise cuvintele. O emoţie inconştientă i se înţepenise în priviri.

„Nu s-a-ntâmplat nimic, dorim câteva informaţii despre o persoană care a locuit, un timp, la dumneavoastră.”

Se mai liniştise. Deschise poarta şi-i pofti în curte.

„Ne scuzaţi că vă deranjăm. Vă mai amintiţi de Mioara Dencean?”

Clipe scurte de gândire îi gâdilară fruntea, stârnindu-i un răspuns firesc. „Da cum să nu, doar a stat la noi aproape un an. A fost ca şi fata noastră... Tare drăguţă şi cumsecade!... S-a-ntâmplat ceva cu ea?” Pusese întrebarea cu o teamă nedisimulată.

„Da, a fost omorâtă.”

Uluită, femeia se retrase spre interiorul curţii şi rămase câteva momente bune stană de piatră, după care îi invită în casă... Se aşezară pe două scaune, dintr-o garnitură de treizeci de mii. Cărăbuş se întreba dacă nea Urzică avea autorizaţie, dar îşi reţinu curiozitatea pentru sine. Dacă era ceva necurat aflau cei de la economic. Lor nu le scapă nimic, sunt ochii şi urechile lumii!

„Şi... cum s-a întâmplat?” Femeia întrebase bâiguit, mai mult din tulburare decât din curiozitate.

„A fost împuşcată. V-am deranjat în speranţa că ne veţi spune ceva util.”

„Adică ce să vă spun?!”

„De pildă, cam ce fel de indivizi o vizitau?... De unul am fost informaţi. Vă mai amintiţi de Anastase Ştefan? Unul

înalt, spătos şi cam trecut de cincizeci de ani... Avea o «Volga» neagră.

„O fi vorba de domnul comandor, altcineva n-o vizita. Dânsul nu rămânea peste noapte...”

Adevărat, când eşti însurat şi ai copii nu rişti să lipseşti noaptea de la apelul familiei, când poţi, tot atât de bine, să rezolvi problema în timpul zilei.

„...Era o fată cuminte, nu se ţinea de prostii. Domnul comandor a fost cel care ne-a prezentat-o prima dată. Până atunci stătuse la cineva prin Pantelimon...”

„Ştiţi cumva adresa din Pantelimon?”

„Nu, dar vă pot ajuta cu altceva. Când s-a produs... accidentul?”

Inima lui Cărăbuş începu să bată cu un zgomot nou. Silvestru îşi reţinu răsuflarea, aşteptând să iasă o perlă din gura femeii. Îşi recăpătase simţul practic de soţie. Înţelesese definitiv scopul vizitei celor doi. Câteva clipe crezuse că-i reclamase cineva. Bărbatul ei muncea din greu, însă pentru vecini tot căpătuială se chemau şi orele petrecute peste program, până noaptea, printre şuruburi şi uleiuri. Bine că era numai asta. Pe viitor o să fie mai precauţi. Nu se ştie niciodată, că doar n-o să-şi scoată autorizaţie pentru câteva mii în plus!

„Vineri seara. Puteţi să ne daţi o informaţie?”

„Cred că da... Miercurea trecută, pe la cinci, Mioara a venit la noi. Era agitată. Spunea că o urmăreşte un tip care n-o lasă în pace şi că-i era frică să doarmă acasă. Ne-a rugat s-o culcăm la noi în noaptea aceea. I-am dat camera ei dinainte. N-am închiriat-o la nimeni. Ne-a făcut plăcere s-o mai avem între noi. Fata mea o iubeşte mult. Vrea şi ea să se facă stewardesă... S-a scuzat că nu poate sta de vorbă prea mult, dar o să-mi explice a doua zi...”

„Şi?”

„După ce a cinat cu noi părea mai liniştită. Spunea că se speriase degeaba. Cine să-i facă vreun rău şi de ce?! A mai stat de vorbă cu fiică-mea, după care, pe la nouă, s-a dus la culcare. Ne-a spus s-o trezim dimineaţă, la şapte. La ora nouă avea cursă.”

„Dimineaţa aţi mai vorbit ceva?”

„Nimic important. Avea ochii roşii de nesomn. A refuzat să bea cafeaua. Trebuia s-ajungă la timp la aeroport şi-i era teamă să nu întârzie...”

„A mai pomenit de persoana care o urmărise?”

„Nicidecum, singura ei grijă era să nu întârzie la aeroport.”

„V-a spus unde zbura?”

„Nu-mi amintesc.”

Mulţumiră. Se pregăteau să părăsească casa unde se reparau cel mai bine amortizoarele în Bucureşti, când practica soţie catadicsi să mai adauge câteva amănunte importante.

„Ar mai fi ceva... Prin vară a venit la noi sora ei Sanda. M-a rugat să-i fac rost de-o cameră pentru un prieten.” Aici ezită pentru o clipă; îşi chestiona conştiinţa despre relaţiile cu fiscul. „Ne-am oferit noi. Nu prea stăm bine cu banii. Avem fată de măritat, aşa că...”

Cărăbuş zâmbi, înţelegând frământările femeii.

„...M-a refuzat, spunând că acel prieten obişnuia să aducă femei şi că asta nu ne-ar fi convenit. Bineînţeles, noi nu prea închiriem, dar dacă se iveşte ocazia să fie cineva serios... I-am recomandat o cunoştinţă de-a noastră, o doamnă mai în vârstă. Stă în Plevnei...”

„La ce număr.”

„Cum să vă spun? ori la o sută unsprezece, ori la o sută treisprezece. E o casă mare, cu gard de lemn, spoit cu var. Casa e cam dărăpănată, dar v-am spus, e femeie bătrână şi suferindă, O cheamă Eufrosina Haralambie. O găsiţi uşor.”

Plecară fericiţi de la casa lui nea Urzică, cugetând profund la rolul, mereu crescând, al femeii în zilele noastre.

Spitalul, aşezat pe coasta Feleacului, în vecinătatea grădinii botanice, era plin de soare şi de cer desprăfuit, conservat la câteva grade în apropierea nulului. Extrase legitimaţia din buzunar şi o prezentă, recomandându-se totodată. Îl rugase pe Dan Olteanu să nu-l însoţească. Dorea o întrevedere tête-à-tête cu doctorul Stelian Cristea. Cu paşi rari, fu condus în cabinetul celui căutat. Simţul

olfactiv reacţiona enervant, aerul avea o altă densitate decât afară. Doctorul era singur. Tocmai ieşise dintr-o operaţie grea. Ridică fruntea. Nu era un bărbat urât, dar pergamentul măştii faciale indica o uzură prematură. D.C., cu un gest blând, îşi justifică apariţia. Doctorul era mai înalt decât s-ar fi aşteptat, construit cu dărnicie şi îmbrăcat într-o jachetă albă cu mâneci scurte. Avea o privire cenuşie şi nu părea mai îndurerat decât era. Spunea că Julieta îi înşelase aşteptările, că a iubit-o, desigur, dar că, probabil, diferenţa de vârstă îşi spusese cuvântul. N-a fost nici el uşă de biserică, însă suferise aflând că-l înşeală. O tentau străinii. Dispărea deseori la prietenele ei din Bucureşti... Despre Mioara, doctorul vorbea chiar urât. O făcea curvă şi prefăcută şi o învinuia că aştepta s-o şteargă din ţară din clipă-n clipă.

„Vă vorbea şi despre alte prietene? Ana Dumitrescu, de exemplu."

„Da, vorbea şi despre Ana. Am impresia că la ea trăgea când se ducea acolo."

„N-aţi însoţit-o niciodată?"

„Nuuu... Pe Mioara o cunoscuse pe vremea când lucra la agenţie. N-au ţinut-o mult, câteva luni; şi-au dat seama ce poamă era." Îşi aprinse o ţigară. Îl servi şi pe D.C. şi continuă să-şi ponegrească nevasta.

Oricum ar fi fost, nu trebuia procedat aşa. D.C. ar fi trecut peste asta, dar scopul scuză mijloacele, cum spunea un om mare. „Mai pomenea şi de una Daniela?"

„Da, tot o putoare de-a ei..."

„De la început aţi fost în asemenea relaţii?" Trosnise întrebarea fără pic de obraz, dar fierea doctorului secreta din plin, aşa că nu mai conta.

„Nu chiar. Primii doi ani au fost trandafirii, aş putea spune, plini de afecţiune ocrotitoare. Oricum, nu era ea fata care să-mi împingă căruţul la bătrâneţe..."

„De ce aţi sunat la ora aceea?"

Irişii i se injectară cu zavistie. „Fiindcă stabilisem să ne întâlnim şi să... da, să hotărâm cum să facem treaba. Convenisem să divorţăm."

Stelian Cristea, de profesie chirurg, se prezenta acceptabil. „Bănuiesc că aţi sculat din somn vecina. Aţi mai deranjat-o şi altă dată?”

„Nu. Acum, însă, era altceva.” Oferise un răspuns ostentativ.

„Aţi aşteptat la telefon şi...?”

Doctorul îşi dezechilibra linia sprâncenelor, după care spuse zâmbind sarcastic. „Ascultă, domnule, pe fruntea mea scrie cumva prost? Ce-i cu reconstituirea asta deghizată?!... Mă bănuiţi că v-am ascuns ceva? ori poate... că am omorât-o eu!... Am declarat tot, în scris, aşa cum mi s-a cerut...”

„Da, bănuiesc ceva! dar nu ceea ce credeţi. Bănuiesc o afacere murdară înjghebată de soţia dumneavoastră, laolaltă cu prietenele ei din Bucureşti. Nu ne putem purta cu mănuşi, S-ar putea să fi omis unele amănunte, ce nu vi se par importante, dar care pe noi ne pot duce la destinaţie.”

„Nu prea cred!”

„În fine. Îl cunoaşteţi pe Dan Stănescu?”

„Pe cine?... Stănescu?... Dan?... Nu, nu i-am cunoscut golanii.” Îşi manifestă dispreţul laminând între degete o ţigară înainte s-o distribuie cavităţii bucale.

Luară o mică pauză, în care D.C. îşi căută prin buzunare fotografiile-martor. Etală o chintă de fotografii lângă ceaşca de cafea. Stelian Cristea le privi câteva secunde, apoi spuse nonşalant.

„Ce-i cu astea?... Sunt podoabele din Bucureşti?... Trebuie să recunosc că se potriveau!... Deci aşa aţi ajuns la nevastă-mea! Înseamnă că a făcut-o lată!... Şi ce dracu vreţi să mai îndreptaţi? Poate şi-a luat porţia meritată.”

Era negru în cerul gurii acest doctor primar din Cluj-Napoca. D.C. nu răspunse la provocare, aştepta. Părea că se gândeşte departe, neglijând prezenţa doctorului... Îşi amintise de Gerald Tomescu, care precis aranjase să fugă cu Mioara. Ceva neaşteptat i-a făcut să renunţe în ultimul moment... Liniştea falsă ce-i coborî peste visare fu spartă de doctor care îl anunţa că intra într-o nouă operaţie.

„...Vânaţi, domnule Cristea?”

Reacţia acestuia nu se putea numi uimire, dar stupefacţie da. „Nu înţeleg ce urmăriţi?!... Nu, nu vânez. M-a mai întrebat şi celălalt... Şi, mă rog, de ce-ar trebui să vânez?”

„Fiindcă soţia dumneavoastră a fost ucisă cu o armă de vânătoare.”

La numărul 14 se afla căminul. Sta înghesuit între două imobile de prin ’39, cu trei etaje şi o mansardă. Intrarea era fără pretenţii. Un gang, un pavaj din piatră de râu şi o curte interioară. Pe portar îl aflară strivind o ceapă şi mestecând slană. Avea o moacă ca după trei runde de box amator la Florească. Legitimaţia şi uniforma lui Silvestru îi încetiniră ritmul masticaţiei şi-l ridicară de pe scaun.

„Să trăiţi!”

„Căutăm o elevă, Sanda Dencean.”

„S-o chem la poartă?”

„Nu-i nevoie, urcăm noi la dânsa, numai să ne spui la ce cameră stă.”

„Da’ ce-a făcut? Fetele astea... Să mă uit în registru. Aflăm noi îndată...” Dizlocă de pe masă un registru cu coperţi verzi, puţin alterate de folosinţă. Umezi degetul mare cu limba şi începu să răsfoiască... Prin dreptul uşii defilau, în ambele sensuri, zeci de exemplare de fete, unele mai atrăgătoare decât altele. Pe Silvestru îl treceau căldurile. Pe vremea lui nu erau fete aşa elegante şi aşa de... emancipate. Până le lămureai să se aşeze pe bancă trecea un secol, iar până să le săruţi o veşnicie... În sfârşit, indexul cerberului se oprise, faţa i se luminase. „Am găsit-o! camera două sute nouă, etajul doi... Dacă doriţi, vă conduc.”

„Lasă, urcăm noi pân-la ea.”

În timp ce urcau scara – casa era prea veche ca să suporte metehnele unui lift – mai întâlniră câteva apariţii apreciabile; toate tresăreau alergic la albastrul uniformelor. La doi bătură în uşă. Se auzi o foială şi un scârţâit de dormeză. Uşa se deschise şi... reveni la loc. Prin lemn

străbătu o exclamaţie ascuţită de puştancă surprinsă în furou. „Aşteptaţi un moment, să-mi pun ceva pe mine... n-am ştiut...” Fata reapăru. Jeans şi bluză de la Fondul Plastic. Mică, blondă, buze à la Anita Eckberg şi sâni aceeaşi marcă. „Ce doriţi?”

„O caut pe Sanda.”

„Nu-i aici.”

Avea dreptate. Interiorul se putea viziona.

„Ştii unde-o pot găsi?”

Zărise uniforma şi deveni bănuitoare. „Cred că este la cursuri... Cine să-i spun că a căutat-o?”

„Căpitanul Petre Cărăbuş de la judiciar... Apropo, pe sora ei ai cunoscut-o?”

„Numai din vedere. Ştiu că venise o dată cu o maşină, cu nişte macaronari.”

„Când a fost asta?”

„Astă-vară.”

Cărăbuş îl privi simbolic pe Silvestru şi viceversa. „O mai caută cineva la cămin?”

„Doar prietenul ei, unul Jery. E stomatolog...”

„Cineee?!”

Amândoi îşi zguduiră bojocii cu aceeaşi intensitate. Fata se lipi de uşă. Ce fel de miliţieni sunt ăştia de zbiară aşa!

„Unul brunet, cu barbişon şi pipă”. Ar fi amintit şi de Beethoven, însă Cărăbuş era realmente emoţionat, îi venea s-o pupe, dar nu era etic. Mirosise urma lui Tomescu din Calea Plevnei, madam Haralambie îi povestise tot. Nu puţine fuseseră nopţile petrecute acolo. Banii de cameră, cu siguranţă, proveneau din ciubucurile doctorului. Trei bătrâne pe lună nu erau cine ştie ce. Merita un cuibuşor de nebunii. Dar de la aranjamentele sentimentale cu Mioara la amorul nebun cu soră-sa era cale lungă. „Aţi fost luni la înmormântare?”

„Da, am fost. Toate am fost.”

„A fost şi Jery?”

„Nu, chiar ne-am mirat, dar...”

„Dar ce?”

„...Ştiam că este căsătorit şi...” Lăsă capul în jos,

încercând să explice ceva ce nu trebuia explicat.

Îi scuturară mâna şi-i urară succes la examene. Câteva idei geniale se cereau valorificate.

Avea distincţie. Părul se asorta cu tenul, o nuanţă de roşcat. Faţa relativ netedă. Dacă nu ar fi fost guşa de sub bărbie i-ar fi dat mai puţini ani. Îi deschise uşa surâzătoare. Când îşi arătă legitimaţia, zâmbetul i se solidifică pe buze, iar privirea îşi pierdu din ospitalitate.

„De la miliţie?!" întrebă cu răceală. „Poftiţi!" zise, făcându-i loc să treacă.

Îl primi în living. Mobilat cu gust, odihnea ochiul şi mădularele. Îl invită să se aşeze şi se scuză un moment. Abia atunci observă că era într-un capot intim. Pe dedesubt era goală. Reveni îmbrăcată cu un pantalon ce-i sculpta bazinul şi cu o bluză mată, de culoare verde. Nasturii erau mai mult descheiaţi. Aborda multă linişte.

„Despre ce este vorba?" întrebă docilă.

Observă că era prima femeie, în această anchetă, care nu se droga cu nicotină. Mirosea nemaipomenit. Fără să vrea, gândul îi zbură, pentru a nu ştiu câta oară, la Mioara. Şi ea fusese o fată cochetă. Dar cea mai utilată sub acest aspect, tot Daniela Prisăcaru rămânea.

„Aş dori să vă întreb câte ceva despre doctorul Cristea..."

„Dacă credeţi că este nevoie, vă rog!"

Îl privea temătoare, deşi nu avea de ce. Doctorul nu era, încă, bănuit. Probabil, starea emoţională a femeii în apropierea virilităţii masculine.

„Doctorul Cristea a declarat că a petrecut noaptea de duminică spre luni aici..."

„Da, am declarat şi eu acelaşi lucru. Am sărbătorit un an de când ne cunoaştem."

Deci, porumbeii se cunoşteau mai de mult! Nu o fi fost nevastă-sa vestală, dar poliţele se pare că şi le-au achitat reciproc.

„Aha, n-am ştiut!... Desigur, un eveniment emoţionant!..."

Femeia pricepuse unde bătea. „Ne simţim bine unul cu

celălalt. Nu cred că-i o crimă... Amândoi am avut experienţe jalnice... dar oamenii sunt invidioşi. Când aud de o astfel de legătură o comentează în fel şi chip... Cu soţia nu se înţelegea de loc...”

„Cunoaştem.”

„...Nimeni nu i-a dorit însă un asemenea deznodământ...”

Eventual îi fusese totuşi dorit un deznodământ Julietei Cristea! O fi doctorul beţiv, dar de paravan e ideal. Orice muiere deşteaptă îşi doreşte unul şi Smaranda Tocileanu era aşa ceva.

„Doriţi o cafea?”

„Nu vă deranjaţi!” răspunse D.C., meditând la amabilităţile gazdei.

„Nu-i nici un deranj, în câteva clipe e gata.” Ultimele cuvinte le rosti în drum spre bucătărie.

Nu se omora el după cafea, dar un moment de respiro, pentru a inspecta interiorul, era binevenit. Se convinse pentru a doua oară de gustul rafinat al amfitrioanei. Pereţii erau încadraţi de reproduceri celebre, de foarte bună calitate. Deasupra canapelei dădea spre răsărit o icoană. Sfântul Gheorghe în uniformă de general roman găurind balaurul. Manufactură, sută la sută, Anton Nicolae. Maniera lui proprie lucea de la distanţă, ceea ce indica faptul că Stelian Cristea nu era chiar aşa de străin de „golanii din Bucureşti”... Smaranda Tocileanu reveni cu cafelele. Îl servi, apoi se aşează pe canapea alături de el. Pe tavă lâncezea o zaharniţă.

„Nu v-am pus zahăr. Nu ştiam cum o beţi.”

„Mai dulce.”

D.C. execută operaţia de completare cu glucide a lichidului exotic, luă ceaşca în mâna stângă – cu dreapta proptea farfurioara – sorbi discret de câteva ori şi aşează ceaşca pe masă. Femeia nu era nerăbdătoare să reînnoade dialogul. Îl trata pe D.C. ca pe un musafir aşteptat.

„Sunteţi amabilă să daţi jos icoana, aş vrea să mă uit puţin la ea. Maniera îmi pare cunoscută.”

Ochii i se scăldară într-un reflex de uimire, iar gura i se schimonosi violent. „Ah!... icoana?... da, da este foarte

veche.” Se înălţă pe vârfuri pentru a ajunge la destinaţie. Era înaltă.

D.C. luă icoana, o întoarse; nu scria nimic. Lemnul cariat mima o vechime de cel puţin două secole. „Asemenea exemplare pictează doar un singur om în ţara asta: Anton Nicolae din Bucureşti. Îl cunoaşteţi?”

„Nu-i o icoană autentică?!... Vreţi să spuneţi că nu este veche de câteva sute de ani?”

„Chiar aşa!... Această icoană a fost pictată în zilele noastre.”

„Sunteţi sigur?”

„Foarte... De altfel poate să vă confirme şi domnul doctor, că doar de la el o aveţi, nu?” îi supraveghea atent reacţiile.

„Da... da, de la el o am... Mi-a făcut-o cadou de ziua mea, acum un an... dar nu mi-a spus...” Vorbea stins. „Are legătură cu...?”

„Are. Cel care le zugrăveşte este un amic al soţiei domnului doctor... Probabil nu a vrut să vă spună acest amănunt”, adăugă el maliţios.

„Probabil... aveţi dreptate.”

Nu părea o femeie parşivă. Îi returnă icoana. Smaranda Tocileanu nu o mai agăţă în locul destinat, o puse alături, pe masa rotundă.

„Domnul doctor este un mare amator de artă veche, greşesc?”

„Deloc, aşa este. Bebe şi-ar cheltui toţi banii pe asemenea lucruri.”

Bebe, iată cum pronunţă damele Stelian!

„Dar de puşcă ce ziceţi?” Adresă întrebarea cu modestie.

Gazda se încruntă, prea se încâlcea conversaţia! Acest poliţist părea să ştie multe, şi în carneţelul acela ce naiba tot scria? Reveni în cadru, simulând neatenţia. „Aţi pomenit de-o puşcă?”

„Exact. Am înţeles că se dă în vânt după vânătoare şi...”

„Aţi stat de vorbă cu el?”

„Da. Mi-a povestit toată tărăşenia.” Zâmbi, dar zâmbetul se transformă într-unul politicos.

„Despre ce tărăşenie v-a vorbit?!” Încerca un „flash” în poziţie de mironosiţă şi se simţea efortul. Nu-i stătea în fire.

„Mi-a mărturisit de ce a ascuns arma aici, se temea că n-o să fie crezut...”

„Domnule!”

Dacă stratagema dădea greş nu-i rămânea decât să închidă uşa pe dinafară. Dar zarurile fuseseră aruncate înainte de a veni acolo. Totul depindea numai de el. Reluă ceaşca de pe masă, nemaiîndrăznind să rupă tăcerea apăsătoare ce se lăsase. Femeia se ridică şi, cu mâinile fremătânde, începu să se plimbe prin cameră, vrând să vorbească, dar nu ştia ce. Era o situaţie delicată şi în astfel de ocazii îşi închiria un calm aparent. Era, încă, nehotărâtă.

„Dacă v-a spus el aşa, atunci ce mai vreţi de la mine?”

Efectua un ultim test. Femeie cu bun simţ! Nu-ţi trădezi partenerul cu una cu două. Te asiguri beton, şi dacă nu mai este nimic de făcut te dai basma curată.”

„Să-mi daţi arma. Avem nevoie de ea.”

Se transformă într-o acadea. Se îndreptă spre servantă, scoase un pahar şi o sticlă, o eliberă de dop şi-şi dozâ atât cât avea nevoie ca să importe curaj. Se aşează, de astă dată în faţa lui D.C., şi-şi dădu drumul... La sfârşit îi dărui obiectul, ambalat în ziare locale.

Stătea pe scaun, nervoasă, privindu-i cu ochi îngroziţi. Îşi dădea seama ce risca.

„Colegului meu i-ai spus că îl cunoşti pe doctorul Tomescu de la Ana Dumitrescu, aşa este?”

„Da, i-am spus că l-am văzut o dată la Ana.”

„Când ţi-a propus să te culci cu el?”

Uzarea persoanei a doua îi şoptea că avea de-a face cu un dur. „Nu înţeleg ce vreţi de la mine?”

„Îţi atrag atenţia că întreaga convorbire se înregistrează, să nu omiţi nimic, dar absolut nimic! Cărăbuş lucra fără gentileţe. Ancheta asta împuţită îl scosese din fire. Ştia tot de la D.C., mai completase şi Silvestru, care asista complice la discuţia cu Sanda Dencean. Fetiţa nu fusese sinceră şi Cărăbuş o trăgea de urechi.

„Sunteţi îngrozitor, insinuaţi că m-aş fi culcat cu Jery!” Albul ochilor începuse să-i mucegăiască.

„Chiar aşa! Camera din Plevnei era ideală pentru o astfel de... activitate. A recunoscut şi eruditul dumitale amant, doar că pentru el nu ai fost singura femeie interesantă...”

„ Vă rog!”

„Din când în când o prefera pe sora ta, stimabila care ne-a pus pe drumuri.”

„Nu se poate!” Un rictus oribil îi strâmbă gura. Pe faţă îi apăru o expresie de silă.

„Ba se poate! verigheta purtată de Mioara este de la Gerald Tomescu şi aparţine, în realitate, soţiei sale, pe care a fraierit-o simulând un furt la treizeci de grade la umbră, în vecinătatea mării... Sora dumitale şi amicul nostru s-au întâlnit la Atena. Se pare că plănuiseră mai de mult acest lucru...”

„Nu-i adevărat! Nu pot să cred aşa ceva! Sora mea trebuia să se mărite cu Sandro...”

Silvestru îşi redimensionă fruntea. Interveni, spre surprinderea lui Cărăbuş. „Cred că încurcaţi personajele. Ana Dumitrescu trebuia să se mărite cu acest Sandro.”

„Nu. Au minţit-o pe Ana. Lui Sandro îi plăcea de Mioara, mi-a mărturisit chiar ea, era hotărâtă...”

„Să fugă din ţară?” Cărăbuş reintra în cadru. Nu dorea să piardă fotoliul de orchestră.

„Nu aşa, dorea ceva legal...”

„De ce o minţeau pe Ana?”

„Nu ştiu... nu mi-a spus... bănuiesc... fiindcă şi Ana îl plăcea foarte mult pe Sandro şi acesta a vrut să fie domn cu ea...”

„Măi, fetiţo, te rog să te concentrezi! Ai tăinuit fapte ce ne puteau pune pe urmele asasinului. Nu-ţi ajunge că avem, până acum, trei cadavre moştenite de la descreieratul ăla şi alte două rezervă, mai vrei şi altele?”

„Eu nu am nici o vină. Între mine şi Jery a fost ceva spontan... Nu pot crede... Poate a avut înainte relaţii cu sora mea, dar de când suntem împreună...”

„Aş, cu sora dumitale avea multe afaceri şi nu dintre cele

mai cinstite... Ca să te liniştească, pot să-ţi spun că, printre picături, mai făcea dragoste şi cu Ana...”

Era prea de tot. Încăpăţânata de până atunci, cu capul căzut, începu să răspundă docilă la întrebări.

„Când aţi început?”

„În septembrie, m-a aşteptat la şcoală... Am mers la restaurant...”

Doctorul era un gentleman. Cărăbuş incinera ţigară după ţigară, în foşnetul benzii de magnetofon. Sanda Dencean era o scumpă. Ar fi pupat-o din cap până-n picioare. Câte le mai spunea ea acum... Făcea un efort să-şi stăpânească o erupţie de lacrimi.

„Aţi fi continuat relaţiile şi dacă ai fi ştiut de Mioara?”

„Da, da!... Îl iubesc... şi el mă iubeşte, o ştiu... am simţit acest lucru... Dacă nu ar fi fost întâmplarea asta nenorocită...” Încetă brusc, dându-şi seama cât de nepotrivit suna confesiunea.

„Pentru că îl iubeşti, ar fi trebuit să-l cunoşti mai bine, cât despre italieni e momentul să punem lucrurile la punct. Chiar domnul doctor ne-a povestit cum, astă-vară, la mare, frumosul Fernando era topit după dumneata...”

„Am fost şi eu pe litoral câteva zile.”

„Recunoşti deci?”

„Da, recunosc, acum nu mai are nici o importanţă. Aţi reuşit să ne despărţiţi pentru totdeauna...”

„Câţi italieni au fost cu voi?”

„Trei. Sandro, Fernando şi Luigi. Mioara îl cunoscuse pe Fernando mai de mult, probabil acum un an, nu ştiu exact când. A mai venit în ţară de câteva ori, împreună cu Sandro, care se îndrăgostise de ea...”

„Dar noi suntem informaţi că Sandro era în relaţii intime cu Ana!”

„Vă jur, altceva nu ştiu. Eu nu i-am mai văzut de atunci, iar Mioara nu-mi destăinuia amănunte. O singură dată mi-a mărturisit că Sandro a cerut-o în căsătorie şi era tentată să accepte. Mai târziu mi-a arătat verigheta şi mi-a spus că e ca şi logodită, dar că o s-anunţe numele viitorului soţ în ultimul moment. Nu ştiam că, de fapt, era vorba de... Jery.

Eram convinsă că e vorba de un capriciu de moment...”

„Cum arătau cei trei?”

„...Sandro e înalt, cu ochii negri, păr creţ, trecut de patruzeci... Parcă mi-a spus Mioara că a fost şi însurat...”

„Cam la cât îi apreciezi înălţimea?”

„Ceva mai înalt decât dumneavoastră.”

„Şi Fernando?”

„Tot înalt, doar puţin mai mic decât Sandro, ţigănos, cu chelie şi părul lins pe la tâmple. Era cel mai bine îmbrăcat dintre ei. Maşina era a lui.”

„Ce maşină avea?”

„Nu mă pricep, poate un «Opel».”

„Verde metalizat, cu număr de Milano?”

„Cam aşa ceva. Numărul nu-l ştiu.”

„Şi Luigi?”

„Mic de statură, ochi verzi, sfredelitori... E foarte tânăr, să aibă vreo douăzeci şi cinci.”

„Dar Fernando?”

„Cam tot patruzeci.”

„Purta vreunul dintre ei număr mare la pantofi?”

„Vă daţi seama că nu am avut cum să observ acest lucru.”

„Purta vreunul ochelari?”

„Toţi, dar de soare... Totuşi, Fernando purta ochelari de vedere fumurii.”

„Cu Fernando v-aţi mai văzut de-atunci?”

„Nu, n-am stat decât trei zile.”

„A fost şi Tomescu?”

Ezită, dar presimţirea unei capcane o determină să fie cuminte. „Da, a fost. A fost şi prietena lor din Cluj...”

„Julieta?!”

„Da, ea... Cred că a avut şi relaţii cu Fernando, dar...”

„El îţi făcea ţie ochi dulci.”

„Mărturisesc că da, însă v-am spus, n-a fost nimic între noi, nu i-am dat atenţie...”

De data asta trebuia s-o creadă. „De ce te-a căutat Tomescu la cămin?”

Dădu din umeri. Acum totul îi era indiferent. Dragostea ei

murise şi nimic nu mai avea importanţă pentru ea. „Şi asta aţi aflat?!... Era normal, dorea să mă vadă... Când a aflat ce s-a întâmplat cu soră-mea m-a rugat să nu vă spun că ne cunoaştem.”

„Şi atunci ai minţit. Ne-ai «dus» cu întâmplătoarea întâlnire din casa Anei şi cu maşina aceea cu muzică stereo, pe când dumnealui avea o frumoasă «Dacie» portocalie.”

„Ce i-am spus domnului căpitan a fost adevărat. Nu era totul, dar era adevărat.”

„Ştiai că Ana vânduse italienilor unul din tablourile ei?”

„Nu, nu ştiam... Jery mi-a spus doar că Ana moştenise o rudă bogată din străinătate şi că o să-i ceară valută ca să facem o excursie prin Europa, la vară.”

Turul Europei era de fapt un eufemism. Însă fata dădea răspunsuri exacte şi Cărăbuş nu avea de ce să se plângă.

„Apropo, le ştii şi celelalte nume?”

„Nu, nu cred să le fi folosit vreodată în prezenţa mea.”

„Sora dumitale primise o carte poştală de la Fernando, prin care o anunţa că vine-n ţară. Ţi-a mărturisit ceva?”

„Nimic.”

„Ce ţi-a mai spus Tomescu?”

Sanda dorea neapărat să se elibereze de durerea ei. Îşi ridică ochii curajoasă şi-i destăinui. „Era înspăimântat de întâlnirea de-aseară. Acasă nu mai are linişte şi nu doreşte să se mai ducă. Mi-a spus că nu a priceput ce vreţi de la el şi că-l bănuiţi de una din crime... A pomenit şi de Julieta; nu-i venea să creadă.” Urmară câteva minute de linişte. „...M-a întrebat dacă am deconspirat legătura noastră. I-am zis că nu şi m-a rugat să mă ţin tare...”

„De la tine a aflat Daniela despre moartea Mioarei?”

Întorsătura neaşteptată a dialogului o surprinsese, dar răspunse fără să ezite.

„Da, de la mine... Sâmbătă eram dezorientată, aveam nevoie de oameni în jurul meu. Am intrat la coafor şi i-am spus...”

„Miercuri seară, Mioara a dormit la familia Urzică; pretindea c-o urmărea cineva şi că-i era frică să doarmă singură acasă. Ştiai?”

„Habar n-am avut. Nu ne mai văzusem de-o săptămână... Nu ştiam că pleacă la Atena...”

„Serios! Păi s-a dat peste cap pentru a pleca în această cursă. Motivase că era ziua dumitale şi dorea să-ţi facă un cadou mai deosebit. Apropo, când te-ai născut?”

„Mai are vreo importanţă?... Douăzeci şi trei iulie...”

Adevărat, nu mai avea. „De ce ţi-a lăsat bani sub covor?”

„Aveam o convenţie. Dacă i s-ar fi întâmplat ceva să-i am la-ndemână..”

Continuară cu încă vreo câteva cuvinte, suficiente pentru Silvestru, la care Cărăbuş rămase spectator.

Sandu era un dop mic, şaten şi cu ochii căprui; când se lăsa noaptea, negri. Oamenii mari nu-l prea băgă-n seamă, doar dacă au mâinile pline cu ciocolată sau portocale. Bunica nu le calcă pragul fără o pungă de bomboane. Copiii mai mari au început să facă bisericuţe cu fetele, cică el să mai sară coarda, să mai împingă piatra la şotron,.. Îi vorbesc de sus, îl aleargă pe Jumpy şi-l trimit după ţigări la chioşcul din colţ. De ce atâta nedreptate?!... „Jumpy, pleacă de-acolo! O să ne-njure tanti Aneta că-i murdăreşti ţoalele...” Smuci lesa şi drăgălaşul patruped părăsi zona albiturilor, nu înainte de a-şi goli băşica la umbra unei prăjini... „Puştiule! vrei să capeţi o ciocolată?”... Asta-i bună! nenea ăsta nu vede că are matricolă pe braţ?! Ce, mai este el de ciocolată? Se făcu că nu-l aude, cine ştie ce vroia... „Hei, bătrâne! nu-mi acorzi câteva clipe?” ...Insistent nenea ăsta, vede că nu-l bagi în seamă şi el insistă. Se aşezase în faţa lui. Jumpy începu să se gudure pe lângă el. Are lipici, nenea ăsta! Şi nu arată deloc convenţional, trenciul alb îi dă un aer „à la Colombo”.

„Vreau să te-ntreb ceva. Sunt de la Bucureşti; lucrez la o carte pentru copii...”

„Adică vrei să spui că eşti scriitor?... Şi ce cărţi ai scris? poate am citit şi eu vreuna.”

Tonifiantă această intimitate. Părea un puşti dezgheţat. „Nu sunt chiar scriitor, eu scriu un studiu ştiinţific, despre calităţile copiilor din ziua de azi...”

„Eşti de părere că suntem mai deştepţi decât părinţii?”

„...Nici chiar aşa, oricum, mai informaţi da... Vezi tu, voi trăiţi alte timpuri, fără război, fără foamete, fără...”

„Şi ce-i cu asta? Eu cred că e vorba de generaţie. Trebuie să recunoşti, suntem o generaţie reuşită.”

Şi încrezut pe deasupra!

„Ce calităţi te interesează?”

Jumpy învârtea aerul cu coada, ascultând cele două glasuri. Cu un alt simţ stătea la pândă ca nu cumva micuţul său stăpân să păţească ceva.

„Una dintre ele ar fi memoria. Dă-ţi mintea înapoi, să zicem cu o săptămână, şi povesteşte-mi tot ce ţi-a rămas din aceste zile.”

„Ce-a fost mai important sau orice?”

„Orice. Aici este calitatea, să-ţi aminteşti toate evenimentele.”

„Şi cu carneţelul albastru ce faci?”

„Notez în el ce-mi spui tu.”

„O să scrii despre mine în carte?”

„Bineînţeles, de-aia te-am şi oprit. Te-am remarcat imediat. Ceva îmi şopteşte că eşti un băieţel foarte, foarte deştept şi vreau să mă conving.”

„Să ştii că sunt deştept! O să-ncerc să-mi amintesc tot, şi dacă spun aşa e.”

Confesiunea se apropia de zece minute când ajunse, în sfârşit, la ziua de duminică, singura ce putea dezvălui cu puţin noroc, ceva interesant! „...In fiecare duminică mă scol la cinci, mă spăl pe ochi cu apă rece, îmi trag treningul, îl iau pe Jumpy şi ieşim în vârful picioarelor. Nu e nimeni la ora aceea, aerul e tare, iar vara, mai ales, e foarte plăcut...”

„Ei, şi cam ce-ai reţinut?”

„Aşteaptă! Mi-am început turul obişnuit când, la blocul zece, în faţa intrării, am zărit o maşină «mortală». Albastră, şase faruri, din care patru de ceaţă. Îţi spun şi marca: «Alfasud două mii», capitonaj bej şi un maldăr de casete lângă schimbătorul de viteze, cauciucuri Michelin, bară paraşoc...”

„Într-adevăr, recunosc că ai o memorie...”

„De elefant, aşa zice mama.”

„Dacă mi-ai spune că l-ai reţinut şi pe proprietar înseamnă că eşti mare, şi pot să te asigur că vei fi vedetă între coperţile cărţii.”

„Nimic mai simplu! Înalt, cu ochelari de soare, pardesiu gri şi pantofi maro.”

„Avea cumva părul creţ?”

„Asta n-am de unde s-o ştiu. Purta o şapcă. Eram la al patrulea tur şi l-am remarcat pe tip când a ieşit din bloc şi s-a urcat în maşină... Avea un demaraj!...”

„Din ce bloc a ieşit?”

„Păi nu ţi-am spus, de la zece... la stai! De ce m-ai întrebat dacă avea părul creţ?... Am impresia că minţi. Dumneavoastră nu sunteţi scriitor, sunteţi de la miliţie, aşa-i?”

„De unde ţi-a mai trecut şi asta prin cap?! Ţi-am spus, scriu o carte şi...”

„Lasă, lasă, ce crezi că dacă sunt în clasa întâi poţi să mă duci de nas... E clar, eşti de la miliţie!”

„Cum ai dedus?”

„Simplu, am nas de copoi. În blocul zece a mierlit-o o tipă mişto... Să-ţi spun drept, şi mie mi s-a părut suspect tipul la ora aceea.”

„Ai nimerit-o! Să-ţi fac un compliment: eşti cel mai minunat băieţel din câţi am întâlnit, iar mopsul ăsta poate să fie mândru de un aşa stăpân.”

„Este că am fler?”

„Ai, ce mai!” îl ridică pe Sandu până la cota buzelor şi-i lipi un pupic pe frunte. Nu avea ciocolată la el, nu prevăzuse întâlnirea. Venise să dea un ocol prin împrejurimi şi cu... o speranţă în suflet. Îi dădu două lame de chewingumm şi-i promise un abonament la «Pentru Patrie», ca să se mai recicleze!

„Ai uitat să mă întrebi ceva!”

„Ce anume?!”

„Unde era înmatriculată maşina.”

„(!)... Şi unde era?

„Paris, număr galben cu şaptezeci şi cinci în coadă.”

De unde se poate concluziona că uimirea este, totuşi, apanajul celor mari.

Fana Dumitrescu îşi ascundea ovalul feţei într-o basma cernită. Adusă de spate, slabă, cu un baston în palma dreaptă, privea temătoare la cei doi. Ochii decrepiţi de vârstă îi examinau cu paraxenie. Îl recunoscuse pe Cărăbuş, dar nu-i invită în casă. Făcu câţiva paşi şi ieşi în curte.

„Ne scuzaţi că vă deranjăm, dar trebuie să stăm puţin de vorbă."

„L-aţi găsit pe cel care mi-a răpit copila?"

„Încă nu, dar sperăm că foarte curând..."

„Şi atunci ce vreţi de la mine?!... Ce să vă mai spun?"

Faţa brăzdată de riduri păstra încă umezeala lacrimilor. Părea strivită de durere, iar fragilitatea corpului impunea respect.

„Vedeţi, ne-aţi spus destule, însă cred că aţi mai scăpat câte ceva..."

„Vreţi să spuneţi că am minţit?"

„Ei, n-o luaţi aşa, aş zice că durerea v-a făcut să nu daţi importanţă..."

„Adică sunt senilă? Aflaţi că deşi am trecut de şaptezeci şi cinci în aprilie..."

„Mulţi înainte!... Îmi pare rău că vă răscolesc amărăciunea, dar n-am încotro, vreau să ne spuneţi adevărul în legătură cu tabloul..."

„Deci despre tablou este vorba!... Pricep... Să ştiţi că nu mi-a trecut prin cap să aibă vreo legătură, dar dacă spuneţi, aşa o fi!" De sub pleoape izvorâră din nou lacrimi. „... Apoi... îi eram şi mamă şi tată, de când cu nenorocirea aceea. Eu şi fratele meu suntem de la ţară, oameni simpli... am trăit cum am putut, după puterile noastre, dar demni... Victoriţa, cumnată-mea, era mare doamnă, fiică de boieri. Toată casa Anei, de la ea a rămas. Iordache, cu ce-a avut pe el, dar minte şi frumuseţe cât să dea şi la alţii. Frate-miu a fost un bărbat frumos. Era moartă Victoriţa după el..." Cărăbuş ar fi vrut s-o întrerupă. O luase razna şi timpul său

era numărat, dar o lăsă să trăncănească. Trăgea nădejde să mai afle şi altceva „...Mă vizita rar, dar vorbeam în fiecare seară la telefon, mai de una, mai de alta, ne ţineam de urât... Tare mă amăra că nu voia să se mărite... o dojeneam. Aş fi vrut să-i legăn copilaşii, dar nu m-a ascultat. De când cu dragostea aceea nebună, cu nenorocitul ăla, toţi o curtau. Ce partide a ratat!... Mie, una, mi-a plăcut tare mult de domnul Dan. Mult a mai ţinut la ea; de câte ori a rugat-o să se mărite cu el, ea nu şi nu, parcă-i luase dumnezeu minţile... Simţea ceva, sărăcuţa, că uite ce i s-a-ntâmplat!...”

„Vorbiţi de Dan Stănescu, inginerul?”

„Păi de el... acela solid şi cu ochi albaştri.” Discernământul estetic al femeii nu se degradează în timp!

„Stimată doamnă, aş dori să parcurgem povestea tabloului cu cele două fete la pian şi să vedem ce legătură ar putea avea cu prietenii Anei din Italia, bănuiesc că v-a spus de ei?”

O expresie de surprindere pe faţa bătrânei s-ar fi confundat cu un rid. În cazul ei exteriorizarea biologică nu mai avea eficienţă. Îşi mai lăsă privirea să adere, câteva clipe, de obrajii celor doi, după care îi pofti în casă. Când uşa se dădu de perete avură revelaţia unui tablou expresionist, cam ceva în genul lui Umberto Boccioni: „Viaţa străzii pătrunde în casă”. Se intra direct în bucătărie, sau vestiar, era acelaşi lucru. Un cuier, şi în spatele lui, baia. Apoi se intra în prima cameră şi de acolo în cea de a doua. Ferestrele aveau zăbrele şi dădeau spre curtea vecină. Înăuntru, o dezordine incompatibilă cu vârsta de pensionar. Rufăria apucase s-o introducă în dulap, dar tapetul rupt şi scândurile scoase nu puteau ascunde jocul de domino cu plăcile de cherestea. Era peste puterile ei să le repună în drepturi. Scrinul avea sertarele scoase. Hârtiile aruncate tronau în continuare pe jos. Salteaua se chinuia să reia forma patului. Ce mai, fusese tevatură mare! Silvestru vedea şi nu credea. Ce dracu’ se-ntâmplase în bordeiul ăla?! Ceru permisiunea să aprindă o ţigară, în timp ce Cărăbuş, cu asentimentul tacit al babei, calibra vizual

amploarea acţiunii.

„Când s-a-ntâmplat?”

„...Vineri.”

„Eraţi acasă?”

„Nu.”

„Mare noroc, altfel cine ştie...” Ar fi trebuit să vină imediat să le spună. Dacă ar fi fost cu douăzeci de ani mai tânără ar fi zguduit-o bine, aşa trebuia să fie atent să nu rămână cu ciolanele în braţe. „Vecinii n-au sesizat nimic?”

„Nu ştiu, nu i-am întrebat. N-am vrut să se afle... Azi am venit acasă... Am dormit la o prietenă.”

„Dar nu vă daţi seama ce riscaţi? Chiar nu vă daţi seama!?”

Minute de tăcere spăşită. „Ce-a ascuns aici nepoata dumneavoastră ca să necesite o astfel de vizită?” Bătrâna nu-şi ridica ochii. Nu ştia ce să mai zică. Cărăbuş se hotărî s-o ajute. „Nu vă temeţi. Vă rog, spuneţi tot ce ştiţi. Degeaba ascundeţi de noi acel ceva. Nu vă foloseşte la nimic, iar ei nici atât. De aflat, tot aflăm, dar va fi mai grav dacă nu vom şti de la dumneavoastră. Vă promit, nu vi se-ntâmplă nimic... Pentru dumnezeu, hotărâţi-vă odată!”

Fraza păru să aibă efect. Bătrâna se ridică şi ieşi în curte. Reveni, ţinând în braţe o casetă. Lemn masiv cu încrustaţii. Lucrare din secolul trecut şi pentru vecie. „Apoi... asta-i!”

Cărăbuş rămase descumpănit. „Adică, ce-i?!”

„Ceea ce gândesc eu că voia descreieratul ăla.”

„Totuşi, poate a fost o femeie. L-aţi zărit la faţă?”

„V-am spus, nu eram acasă!... cum să-l fi văzut!... dar dacă aţi pomenit de Sandro, am bănuit că el trebuie să fi fost... Nu vorbeai matale în vânt..”

„(!)”

„...N-ar fi multe de spus. I-a împuiat capul că tabloul acela, pe care noi îl ştiam pictat de Georgescu din Piteşti, ar fi o copie după un tablou al unui francez... Îi luase minţile cu pictura asta blestemată, ba chiar a cerut-o şi de nevastă... Am fost de acord, am încurajat-o. Mi-am zis că dacă îi place, să-l ia. Cu toanele ei cine ştie când i-ar mai fi venit cheful să se mărite...”

„Cum l-a cunoscut?”

„Parcă i l-a prezentat nebuna aia... cum dracu’ o cheamă”? ...zboară cu avioanele... a, da, Mioara. Cu ea aţi vorbit?”

Şmecheră baba!

„Am fi vrut, dar nu s-a mai putut.”

„De ce, a dispărut? A plecat şi asta din ţară?”

Cărăbuş stocă aluzia... „Nu, dar avea de gând?”

„Aşa se lăuda mereu.. Găsise şi ea unul care voia s-o ia cu el...”

„La două zile după... a fost ucisă pe aeroportul Otopeni.”

„Doamne!... Nu se poate!” Nu simula nici un rol. Palmele îi acoperiră gura. Se ridică de pe scaun şi începu să se plimbe prin cameră. După două, trei ture se potoli. Reocupă scaunul şi rămase calmă în aşteptarea deznodământului. Devenise ţeapănă şi austeră.

„Îl cheamă Sandro Demichelli... Adresa o aveam pe-o ilustrată, dar n-am mai găsit-o... Da... s-ar putea să fie la mijloc şi nenorocitul celălalt, aţi verificat?”

„Despre cine vorbiţi?”

„Cum despre cine! de Jery vorbeam. Nu-i ajunge că şi-a bătut joc de ea şi s-a însurat cu alta, tot pe capul ei stătea. Şi proasta îl credea...”

„Exclus, era în străinătate. S-a întors vineri seara, îi promisese ceva?”

„Ba bine că nu, să vândă tabloul şi să plece din ţară cu banii. Dincolo...”

De aceea acceptase soluţia căsătoriei cu Sandro! Începuse să plângă; lacrimi uscate de bătrână părăsită. O lăsă să se uşureze, după care reînnoi naraţiunea. „Vrem să ne uităm prin casetă.”

„...Am rămas singură cuc... Luaţi caseta şi faceţi ce vreţi cu ea, nu mai are nici o valoare pentru mine...”

„Ce conţine?”

„Bani. Banii luaţi pentru tabloul ăla afurisit. Sunt mulţi şi se ferea să-i ţină acasă. Parcă presimţea ceva... Zicea că la mine sunt mai în siguranţă. I-am ţinut în pivniţă... Îmi pare bine că nu i-a găsit şi că încap pe mâinile dumitale. Să

rămână ţării, în fond şi tabloul era al ţării...”

Silvestru se întorsese şi se aşezase lângă Cărăbuş. Intrase pe vârfuri, de teamă să nu strice continuitatea dialogului. Dăduse o raită prin împrejurimi.

„Caseta a adus-o prin septembrie şi m-a rugat s-o ţin aici. Mi-a spus că nu ştia nimeni de ea, dar eu cred că derbedeul ăla ştia. Faţă de el nu putea păstra nici un secret.”

„Nu-şi oprise nimic la ea? Ţinea toţi banii aici?”

„Nu mi-a spus, s-ar putea să mai fi păstrat şi pe la ea ceva, aţi găsit?... Când avea nevoie venea aici şi-şi lua. Mai cumpăra nimicuri de la shop; îi plăceau tare mult lucrurile străine... Ultima dată a venit şi a luat o sumă frumuşică; am văzut că numărase multe hârtii. Spunea că-i dă inginerului...”

„Care inginer?” Catapultase de pe scaun un strigăt întărâtat.

„Păi nu v-am spus! domnul Dan...”

„Când a fost?”

„Săptămână trecută, duminică. A venit, a scotocit prin cutie, zicea că trebuie să-l ajute. Intrase într-o mare încurcătură. Pentru altcineva n-ar fi făcut-o, dar sunt sigură că de multe ori i-a dat şi lui Jery...”

„Nu v-a destăinuit nimic despre încurcătura inginerului?”

„Atât am înţeles, că domnul Dan împrumutase de la nişte străini, mai demult, când a fost în străinătate, şi că aceştia veniseră în ţară şi-i cereau banii înapoi... Credeţi...”

„Nu ştiu ce este de crezut, dar să deţii valută este interzis prin lege.”

„Aoleu, i-am făcut rău domnului Dan! Vă rog. iertaţi-l!... Dacă nu-mi dădeam eu drumu’ la gură ca o proastă...” Cărăbuş neglijă auditiv glasul părtinitor al bătrânei. „...Nu se poate. Eu, domnule, mă pricep la oameni. I se citea pe faţă dragostea pentru Ana. Nu mă-nşel. Cred că greşiţi, de aceea vă rog, nu-i faceţi vreun rău!”

Rugămintea plină de senectute a bătrânei îi înmuie inima. „Bine, bine, o să ţinem seama de rugămintea dumneavoastră, dar dacă...”

„Dacă e vinovat, deşi nu cred... e altceva, faceţi cum

credeţi de cuviinţă... Să nu uitaţi, aţi fi putut fi fiul meu!”

„Cu Daniela Prisăcaru ce relaţii întreţinea?”

„Domnişoara Daniela e o dulce. Mă duc şi eu pe la ea. Nu-mi ia nici un ban. Fată bună, păcat că s-a-ncurcat cu boşorogul ăla.

„Vorbiţi de Amăriţei?”

„Da. Pe Daniela o mai servea cu lucruri din shop, iar pe Nelu îl ştiu din descrierile ei... Daniela e o fată manierată, frumoasă, elegantă... merită ceva mai bun, Câştigă şi destul de bine...”

Observaţii întemeiate şi de bun augur.

„Ştiţi că acest Nelu era un client de bază al nepoatei dumneavoastră?

„Ce vreţi să spuneţi?... Nu vă e ruşine?”

„Mă referem la valuta aceea lipicioasă, nu la momente pornografice.” Avu o criză de cinism, dar imponderabilitatea babei îl scosese din sărite.

„Nu cred, poate lua de la Daniela... Nepoată-mea nu-i dădea nimic. E adevărat, mai făcea ea pe filantroapa; i-am spus că nu-i bine, dar ea... Credeţi că Sandro avea interes s-o omoare?... Atunci de ce vă mai bateţi capul cu ceilalţi?... Sinceră să fiu, nu-l cred pe domnu’ Nelu în stare de-o astfel de faptă... Mai degrabă...”

„Ei?”

„...Pe Jery aţi putea să-l bănuiţi. El ar fi în stare de orice...”

„V-am mai spus, era în străinătate. A venit vineri seara cu acelaşi avion cu care s-a-ntors şi Mioara...”

„Din descrierea vecinei, cea care locuieşte în fundul curţii, individul avea semnalmentele italianului”. Silvestru interveni, surprinzându-i.

„Ia te uită, scorpia, şi mie nu mi-a spus nimic! Da’ cum a zis că arăta?” Curiozitatea septuagenarei nu-şi pierduse elasticitatea.

„L-a recunoscut fiindcă venea des pe aici cu Ana.”

„Minte!... E adevărat, a venit cu el, dar numai de două ori şi nu a intrat în casă; a aşteptat-o în maşină. Ana nu dorea să-l vadă vecinii, şi când colo...”

„N-aţi vrut să daţi ochii cu el? aşa, din curiozitate.

„Ba da. Arăta bine, purta ochelari. Mi-a adresat câteva cuvinte italieneşti; nu s-a dat jos...”

„Şi zău, n-aţi ştiut nimic de moartea Mioarei?... Cum de-aţi anunţat-o atunci la telefon pe Daniela Prisăcaru?”

„Ce telefon, domnu’? Nu i-am dat nici un telefon. De câte ori doream să trec pe la ea o anunţa Ana.”

„Am întrebat şi eu aşa, într-o doară!”

„Credeţi-mă, este purul adevăr.”

„Vă cred, vă cred, dar câteodată îmi place să mă amuz!”

Era rândul bătrânei să se întrebe dacă bărbatul acela robust, care devora ţigară după ţigară era în toate minţile.

Se uita curios la pachetul pe care-l strângea sub braţ. Ambalajul arăta romantic. Exemplare ale jurnalului local din paginile cărora răzbăteau chemări la întreceri patriotice. Mascau un conţinut tubular. Nu se aşteptase la o a doua întrevedere în decurs de câteva ore. „Ce mai doriţi să aflaţi?” întrebă Stelian Cristea. Vocea se împrăştie cu zgomotul produs de o cratiţă scăpată pe ciment.

„Ceea ce am dorit şi prima dată, să fiţi sincer.”

„Şi n-am fost?!”

„Nu mi-aţi derulat filmul în întregime.”

„Vă aşteptaţi şi la seria a doua?... Nu are.”

Începuse să-i placă doctorul, avea umor şi percepea situaţiile limită. Suferea însă de o maladie, nu vedea în perspectivă. „Aaaa, nu-mi plac scurt metrajele. Vă atrag atenţia că s-ar putea să intraţi în bucluc şi nu e bine!”

Îşi miniaturiză ochii. „Bucluc?!... De ce natură?... Că nu ştiu prea multe despre combinaţiile Julietei? sau că întreţin relaţii cu o femeie?”

„Nici una, nici alta. Pur şi simplu nu vreţi să colaboraţi cu noi din anumite motive pe care le bănuiesc meschine.”

„Până acum ce-am făcut?! că doar a nu ştiu câta oară văd uniformă în faţa ochilor... Mai lăsaţi-mă-n pace, ce naiba! Dacă sunteţi atât de deştepţi, găsiţi-l, nu mă bănuiţi pe mine de o mie şi una de matrapazlâcuri...”

„Ascultă, omule! dacă totul este în regulă ce dracu’

ascunzi? Pe cine vrei să acoperi?... Poate obiectul acesta o să te aducă la realitate.” Lent, cu mişcări exasperant de încete, decortică pachetul fusiform. Miezul ieşi treptat la lumină, dar de la prima moleculă fleşcăi picioarele proprietarului, iar inima, i-o proiectă într-un punct. Membrele anterioare cedară inerte, privirea rămase tâmpă pe patul armei. D.C. profită de intermezzo şi-şi aprinse o ţigară. „Deci... cum a fost?”

Trăsăturile i se accentuară din nou. „...In orice caz nu aşa cum vă închipuiţi... N-o să mai credeţi, de-asta m-am ferit, dar... asta e!... Mă anunţase acum câteva luni că dorea să divorţeze. O ceruse un broscar de-al ei şi nu dorea să piardă ocazia. Umblase o viaţă întreagă după un aşa deznodământ fericit... Sincer să fiu, nu doream asta...” Fireşte că nu, avusese destule avantaje de pe urma acestui gen de legături ale soţiei legitime! „...I-am propus să se mai gândească. A refuzat categoric. Am invocat motivul banilor ca să mai tărăgănez situaţia, sperând să renunţe la idee. Degeaba!... Acum zece zile m-a anunţat că vine în ţară amicul ei şi că dorea să avem actele băgate până atunci. Făcuse rost de bani. Am avut o ceartă mai aprinsă, după care a părăsit domiciliul... Aflasem zilele trecute că introdusese acţiune de divorţ... Duminică dimineaţa m-am hotărât să mă duc la ea... Recunosc, am iubit-o mult...” Vorbea examinându-şi degetele. „...Încă mai nădăjduiam s-o conving că făcea o mare greşeală, inegalabilă. Nu ştia nimic despre broscarul acela sau nu a vrut să-mi spună. Întreaga afacere îmi inspira neîncredere. O cunoşteam bine, era exclus să nu se fi culcat cu el, or ăştia...”

„Apropo, nu v-a spus numele lui?”

„Ba da, Fernando.”

„...Ciudat!”

„Ce este aşa de ciudat?!”

„Nimic, mi-am adus aminte că tot un Fernando a dat un autograf pe o ilustrată, promiţând dragoste eternă... Şi era numai o ilustrată!... Tot nu m-am lămurit cum a ajuns arma la soţia dumneavoastră!”

„Simplu. Într-una din zile, ştiind că sunt la spital, a venit

şi a luat-o.”

„Nu i-aţi observat lipsa?”

„Nu, arma o ţineam într-un cufăr. Umblu, rar la el...”

„Şi aţi umblat tocmai acum?!”

„Întocmai! Nu ştiu ce mi-a venit, dar sâmbătă am vrut s-o curăţ. Nu mai pusesem demult mâna pe ea şi simţeam nevoia s-o pipăi...” Stelian Cristea se uita nostalgic la armă.

„Dacă n-aţi găsit-o, de ce n-aţi anunţat miliţia?”

„De frică... de frică. Am bănuit că a luat-o ea... Când am... găsit-o mi-am dat seama ce se-ntâmplase, nu şi de ce. Mi-am zis că era destul material pentru un dialog veşnic cu dumneavoastră.” Pronunţa mai ferm. Culoarea feţei îi redevenise standard. „Ascultă, domnule, nu cumva vrei să spui că m-aţi fi crezut de prima dată... Am mai văzut eu cazuri din astea şi ştiu ce-au păţit bieţii oameni...Şi nici bani să dau pe avocaţi nu am.”

„Chiar o spuneţi cu convingere? Credeţi că suntem nişte ageamii? Verificările de rigoare nu înseamnă, neapărat, detenţie.”

„Nu ştiu ce-am crezut, dar nu am dorit să-mi fac relaţii la miliţie. Oraşul e mic şi vorbele se volatilizează instantaneu... Atunci am hotărât să fac aşa... Seara m-am dus la Smaranda. I-am mărturisit tot. Am rămas la ea şi luni dimineaţă am dat telefonul acela, ca şi când n-aş fi ştiut nimic.”

„Nu aveţi impresia, totuşi, că v-aţi făcut vinovat de tăinuire de crimă?... Poate chiar îl cunoaşteţi pe italian, şi având interese comune, i-aţi oferit un timp preţios ca s-o şteargă din ţară...”

„Poate, dar acum nu mai are nici o importanţă. Tot n-o putem ajuta cu nimic. Ce-a căutat, a găsit. În ceea ce mă priveşte sunt liniştit, nu mă ştiu vinovat de cele ce mă acuzaţi. Prinderea făptaşului rămâne o chestiune de orgoliu pentru instituţia dumneavoastră...”

Nimic nu poate fi mai dezgustător decât să asculţi un bărbat pălăvrăgind astfel despre dispariţia soţiei sale.

„Alo, bună seara, aş dori să vorbesc cu domnul

căpitan...”

„Cu cineee?”

„Ştiţi, nu am reţinut cum se numeşte. E în legătură cu o colegă... Cu cine vorbesc? Dacă sunteţi amabil.”

„La aparat este plutonierul major Antonescu Andruţ. Cu cine doriţi să vorbiţi?”

„...Cum să vă spun, nu-mi amintesc numele...”

„Atunci, cum o cheamă pe colega dumneavoastră? Este reţinută la noi?”

„Nu-i vorba de aşa ceva. Ştiţi, o colegă de-a mea a fost... asasinată...”

„Am înţeles. Vă rog să vă spuneţi numele, adresa şi rămâneţi pe loc până vine echipajul de la judiciar. Numele şi adresa...”

„Nu, nu, n-aţi înţeles! Colega mea a fost omorâtă acum câteva zile...”

„Atunci ce doriţi?”

„Să stau de vorbă cu domnul căpitan care se ocupă de cazul ei.”

„Aşa spuneţi. Cum se numeşte victima?”

„Ana Dumitrescu.”

„Aşteptaţi... Ancuţa? Aici e Andruţ. Spune-mi, şeful tău lucrează cumva la un caz de omucidere Ana Dumitrescu?”

„Cred că da, stai puţin să-l întreb pe Licărete.”

„Aştept.”

„....”

„Alo, da. Cine-i acolo? La telefon, Cărăbuş.

„Să trăiţi! Sunt plutonierul major Antonescu Andruţ. Este cineva care vrea să vorbească cu dumneavoastră. Vă fac imediat legătura... Aveţi legătura, vorbiţi.”

„Alo, bună seara domnule căpitan, sunt Alina Caragea de la Policlinica Batişte...

„Bună seara, cu cine doriţi?”

„Mă scuzaţi, nu sunteţi domnul căpitan...”

„La telefon, căpitanul Petre Cărăbuş, cred că aţi stat de vorbă cu colegul meu, dar dacă aveţi ceva să-i comunicaţi în legătură cu Ana Dumitrescu, puteţi să-mi spuneţi mie, dânsul e plecat în misiune.”

„Cred că vă cunosc şi pe dumneavoastră. N-aţi fost pe la noi mai înainte?”

„Ba da.”

„...Cum să vă spun, nu crea să fie ceva nemaipomenit, dar m-am gândit... poate o să vă folosească... cu flerul dumneavoastră o să vă daţi seama câte parale face...”

„Vă ascult.”

„...Voiam să vă comunic că doctorul Tomescu ar fi trebuit să vină abia mâine din Grecia, aşa că...”

„Şi ce-nseamnă asta?”

„...Eu să spun?!... Credeam c-aţi înţeles!”

„(!)”

„...Înseamnă că a venit cu cinci zile mai devreme, nu găsiţi că e suspect?”

„Posibil. Atât aţi vrut să-mi spuneţi?”

„Cum atât! Nu este interesant?”

„Ba da, şi vă mulţumesc pentru colaborare. Când o să se întoarcă colegul meu o să-i comunic, O să vă mulţumească personal.”

„Oh, nu-i nevoie să se deranjeze, am făcut-o din datorie... Alo, m-auziţi?... A închis... Ce tip nesuferit!...”

Nu mai intrase într-un muzeu de vreo zece ani. Ultimul pe care-l vizitase fusese „Antipa”. La muzeul acesta nu mai fusese dinainte de căsătorie. Criticul Dan Iaroneanu fusese deosebit de amabil. Se oferise să-i descrie toate detaliile la telefon, să nu se mai deranjeze până acolo, dar el a ţinut să aibă un dialog chiar în mijlocul pânzelor şi uleiurilor imortalizate în tablouri celebre. Era o destindere adiabatică a creierului, necesară după cele câteva zile de zaiafet cu cinci cadavre. Un expert te impresionează prin cunoştinţele sale, prin siguranţa ochiului, prin profunzimea judecăţii, cum sugerează Guy Isnard... O astfel de vizită l-ar fi umplut de plăcere şi pe D.C. Ce-o mai fi făcând la Cluj? Aflase ceva de la doctorul ăla?... Îl primi o tânără, interiorizată şi cu ochelari. Trăsături frumoase. Plină de cordialitate, îl anunţă că domnul Iaroneanu vine imediat. Mai întârzia câteva minute în laborator... Aşteptarea dură şapte minute. Apăru

Dan Iaroneanu. Înalt, costeliv, purta un costum cu dungi, şi bineînţeles, ochelarii atât de familiari făpturii sale. Din spatele lentilelor răzbătea vivacitatea ochilor săi negri. Cărăbuş se ridică de pe scaun şi îi strânse mâna.

„Luaţi loc, domnule căpitan. Îmi cer scuze că v-am făcut să aşteptaţi.”

„Nici nu am simţit acest lucru, am ţinut să stau de vorbă cu dumneavoastră personal, să înţeleg mai bine substratul acestei afaceri. Nu mi-a venit să cred că un tablou atât de celebru, după câte am înţeles, exista în casa victimei.”

„Cum se numea persoana?”

„Ana Dumitrescu, medic stomatolog... Aţi întâlnit-o prin lumea artelor?”

„Nici vorbă, dar eram curios să-i cunosc numele. Situaţia este deosebit de interesantă pentru mine din punct de vedere ştiinţific şi nu cred să aveţi ceva împotrivă ca la sfârşitul anchetei să mă puneţi şi pe mine la curent cu deznodământul. E ciudat, mai ales că exponatul de la Louvre este considerat de noi toţi ca fiind cel original! Vedeţi, încă nu mă pot pronunţa dacă victima deţinea originalul. Înclin să cred că, mai degrabă avea o copie excepţională, dacă pot să mă exprim astfel. În orice caz, cei care au luat pânza iniţială şi au înlocuit-o cu această mâzgăliturâ se pricepeau. Pânza este o copie după tabloul lui Renoir «Adolescente la pian», ce a întrunit o mare apreciere din partea criticilor. A fost plagiată copios şi chiar Renoir s-a amuzat, făcând câteva replici. De aceea bănuiesc că pânza iniţială s-ar fi putut să fie chiar una din ele. Dintre aceste replici, Renoir a semnat două, ele fiind considerate originale, căci, efectiv asta şi sunt. Ceea ce le diferenţiază de tabloul principal este desenul, maniera şi amestecul de culoare. Cum să vă explic, am examinat pânza cu raze X şi s-a constatat o lipsă de unitate a compoziţiei şi faptul că dedesubt nu ascunde nici un alt suport. De obicei, falsurile se fac pe pânze vechi, fără valoare, pentru o cât mai bună autenticitate. Se acoperă compoziţia iniţială, având grijă la uleiuri. Aşa se ajunge la reproducerea dorită.”

„Înţeleg că falsificatorul trebuie să ştie cam la ce fals se pretează tema iniţială.”

„Desigur, şi pentru că aţi înţeles o să mai adaug că, iradiate cu ultraviolete, compoziţiile apar într-o tonalitate a cărei intensitate diferă de la epocă la epocă, permiţându-ne să analizăm calitativ materialele folosite. Avem un tabel ce ne indică pentru fiecare epocă majoritatea pigmenţilor utilizaţi. În acest mod se poate afla dacă pânza executată a fost cu adevărat pictată în perioada indicată sau nu. Pânza pe care mi-aţi trimis-o este pictată acum şase luni şi nu are nici un astfel de suport. Intuiesc şi de ce. Este ceva menit să mascheze o imagine curentă pentru ageamiii obişnuiţi ai casei.”

„Aveţi perfectă dreptate, pare să fie adevărul adevărat. Cred că nici victima nu avea habar că este un «Renoir»!”

„Pardon! o replică.”

„Da, o replică. Mătuşa victimei ne-a sugerat că ar fi fost o pânză pictată de unul Georgescu din Piteşti.”

Ochelarii deveniră panoramici, iar buzele zâmbeau a inteligenţă. „Georgescu a spus?”

„Întocmai.”

„...Şi din Piteşti?!... Atunci ar fi o explicaţie pentru prezenţa unei asemenea pânze aici, la noi. Mai mult ca sigur pot afirma că este vorba de Alexandru Georgescu... A fost un talent de excepţie. Ceva în genul definit de Brion, un tip pentru care creaţia artistică este modalitatea prin care orice individ exprimă ceea ce există în el mai personal, mai profund, mai esenţial. S-a născut în 1910 şi a murit în ’52 la Paris. Nu a avut această manie de a reproduce tablouri celebre, a căpătat-o. Suferea însă de prezenţa grandorii şi de umilinţa nerecunoaşterii. Tatăl meu l-a cunoscut personal. Asta ca o paranteză, tatăl meu a fost şi el critic. Ştiaţi, nu?”

Părerile altora au diferit întotdeauna de părerile lui. Cu această reflecţie interioară, Cărăbuş căuta să umple golul dinaintea răspunsului. „N-am ştiut.”

„Este şi firesc, sunteţi tânăr şi apoi...”

Era amabil! Cărăbuş se refugie câteva fragmente de timp

în ochii albaştri ai asistentei, care aşezase galeş între personalităţile celor doi nişte cafele.

„...E adevărat, era din Piteşti. În o mie nouă sute treizeci şi doi a plecat la Paris. Picta bine, aş zice chiar foarte bine, dar nu avea ce căuta acolo. În perioada aceea Parisul colcăia de modernişti. Poate că Georgesco, aşa se numea acolo, ar fi ajuns la fel de celebru ca Modigliani, dar numele său încâlcit nu suna convingător în gurile aşa-zişilor cunoscători de artă. La vremea aceea pictura bună n-avea căutare. Întotdeauna am scos în evidenţă snobismul şi cosmopolitismul ignoranţilor, dar în anumite situaţii ele pot deveni o trambulină. Omul nostru a beneficiat de aşa ceva. Având nevoie de bani s-a apucat de restaurări. Era plăcut la înfăţişare şi deosebit de agreat în Montparnasse. Boemia cartierului se potrivea de minune cu sângele său coleric... Poate vă întrebaţi de unde ştiu toate astea atât de bine. Ehe, de când strâng material... Vreau să scriu o lucrare despre pictorii noştri din prima jumătate de secol, şi ceea ce mi-aţi oferit este ceva fascinant, realmente de necrezut...”

Cărăbuş asculta cu evlavie. S-ar fi zis că era la o lecţie de istorie a artelor. Iaroneanu avea un talent de povestitor pentru care Creangă l-ar fi dat în judecată.

„...În o mie nouă sute treizeci şi şase s-a căsătorit cu o franţuzoaică, de origine maghiară. Fratele ei era tot pictor. Fiind o femeie ambiţioasă şi dându-şi seama de talentul lui, l-a pus să copieze o serie întreagă de tablouri, plagiind maeştri celebri. Se crede că nu era străină de o astfel de îndeletnicire deoarece şi fratele ei practica acelaşi mod de a-şi câştiga existenţa. Pânzele le vindeau prin negustorii de tablouri, de care Parisul n-a dus lipsă niciodată. Treaba a mers bine, chiar foarte bine, timp de zece ani, până când, încercând să vândă un fals nu prea reuşit, după Van Gogh, a atras atenţia poliţiei. A stat închis câţiva ani. Închisoarea nu l-a potolit. Cea mai bună treabă a făcut-o în timpul războiului. Avea clientelă înaltă printre nazişti...”

„Ascultându-vă, am impresia că răsfoiesc o carte ştiinţifico-fantastică; se pare că am pierdut un talent

autentic.”

„N-aş dori să mă credeţi un apologet, sunt convins însă că l-ar fi depăşit pe Grigorescu, asta ca să mă refer la etalonul cărţilor de şcoală... Revenind la realitate, apocriful pânzei este grosolan şi uşor de identificat. În privinţa celei ce atârna iniţial pe perete nu mă pot pronunţa cu exactitate, deoarece nu aveţi nici măcar o fotografie.”

„Nu avem, ştim doar că era ceva similar.”

Conversaţia continuă cu povestea judiciară a afacerii, la sfârşitul căreia Dan Iaroneanu afirmă că ex-proprietara luase puţini bani faţă de suma cu care se putea vinde „dincolo”. Avusese chiar un articol publicat într-o revistă de specialitate din Franţa pe această temă. În articol, spunea el, insistase asupra riscurilor şi primejdiilor la care se expune destinul creaţiei plastice şi chiar demnitatea artiştilor, datorită plagiatelor. Cărăbuş se ridică, mulţumi pentru întrevedere şi pentru minunata lecţie de istorie a artelor. Căută cu ochii asistenta, dar n-o zări.

„Să vă adresaţi Interpolului, au ei o brigadă specializată pentru furturi şi falsuri. Ar fi deosebit de interesant pentru noi dacă s-ar recupera pânza.”

„Vă mulţumesc pentru sugestie! Înainte de a pleca aş dori să-mi răspundeţi cum este posibil ca asemenea oameni, având atâta răbdare, minuţie şi, în ultimă instanţă, atâta talent, să folosească toate acestea pentru escrocherii, în loc să-şi slujească propriile ambiţii?”

Uimit, cu ochelarii lunecând pe nas, Dan Iaroneanu răspunse cu o bucurie divină. „V-aş răspunde numai atât, aţi vorbit întocmai ca Georges Lecomte. Maurice Cargou ar fi răspuns altfel: «actul contrafacerii e poate cel mai frumos omagiu care poate fi adus unui artist.»„

„Cursa de Cluj-Napoca a aterizat... Cursa de...” Silvestru îşi aştepta şeful, admirând alura stewardeselor şi îndemânarea hamalilor. Se întunecase demult. Uruitul motoarelor se stinse şi, după o ultimă fluturare de pale, uşa avionului se dădu la o parte. Pe scăriţa de metal începură să coboare primii pasageri. Îl zări pe D.C. în umbra unui

malac care îndoia treptele, După cinci minute erau unul lângă altul.

„Să trăiţi! Bine c-a dat domnu' de v-aţi întors."

„Ce vorbeşti! S-ar zice c-am lipsit o veşnicie. Hai să-mi povesteşti toate noutăţile."

„O.K., dar înainte să vă-ntreb, mergem şi noi la Dan Stănescu?"

„Da' ce-i acolo? se dă de pomană?"

„Cărăbuş este acolo şi mi-a sugerat să venim şi noi."

„Ce v-a căşunat pe bietul om?"

„Ei, nimic, ne-a spus câte ceva mătuşa doctoriţei. Cu două zile înainte de a fi omorâtă, Ana i-a dat dolari inginerului. Cică avea un necaz de finalizat!"

„I-auzi! Păi să mergem. Aţi lucrat, nu glumă!"

Silvestru ieşi din parcare şi se înscrise în trombă spre fântâna Mioriţa. D.C. se rezemă temeinic în spătarul scaunului, îşi aprinse o ţigară şi savură curentat de extaz câteva fumuri. Frumoasă cale de intrare în Capitală, chiar şi toamna! Vaporii de sodiu zugrăveau pavajul în tonuri portocalii, îmbrăcând feeric trupurile uscate ale copacilor.

„Dă-i drumu'! Sunt numai ochi şi urechi."

Prin parbriz pătrundeau fantasme de toamnă.

„Şefu', Ana i-a dat un teanc de dolari inginerului. Acesta trebuia să-i restituie unor străini care, chipurile, l-au împrumutat când a fost în străinătate şi care s-au aflat în ţară zilele trecute. S-ar putea să mai fie şi acum, băbătia nu ştie nimic."

D.C. bombăni ceva despre rolul providenţei în meseria de poliţist. „Şi de ce nu ne-a spus până acum?"

„Fiindcă îl are la inimă pe june. Spera ca Ana să se căsătorească cu el. Bomba-i alta. Amănuntul ăsta l-am aflat mergând la ea din proprie iniţiativă. Nu ştiu ce i-a venit lui Cărăbuş! Şi ce credeţi? toate boarfele erau aruncate ca la Bălăceanca. Omul cu ochelari i-a aranjat scenografia!"

„Care din ei?"

Fără să scape volanul din mână îşi mărturisi tacit neputinţa. După câteva sute de metri reînnodă raportul. „Unu: un singur autoturism «Alfasud 2000», verde şi

înmatriculat la Paris, figurează intrat în ţară, pe 2 Septembrie, şi aparţine reprezentantului firmei «Güttiron». Vine de câteva ori pe an în ţară şi de fiecare dată cu maşina. Doi: toate punctele de frontieră au fost alertate. Cetăţeanul locuieşte la hotel Cişmigiu. S-a dus Licărete după el. Trei: băieţii au alergat în lung şi-n lat şi au vizitat pasagerii străini. Toţi au alibiuri. Patru: Lucaciu a băut o bere la Trocadero şi a auzit de trei fete ce dădeau într-una cep la spumoase. Bănuiţi când? Lunea trecută... Ce ziceţi?"

D.C. ridică din umeri şi continuă să aspire nicotină. Silvestru se posomori şi traduse morocăneala şefului ca o gândire profundă.

„Eh, să vă spun mai departe. Cinci: rabla inginerului este chiar a lui. Povestea cu tăticu' a fost o glumă. E adevărat, babacul i-a dat bani, dar cabrioleta era pentru pustiu'. Noi n-am aflat de această mică atenţie datorită imaginaţiei sale bogate. Nici până-n ziua de azi nu a făcut actele cu cel de la care a cumpărat-o..." Silvestru îl privi cu coada ochiului, curios să-i perceapă reacţiile.

„Interesant ce-mi spui. Intuiesc că aţi deschis un nou dialog cu Amăriţei." Se uită la el pentru a se asigura că l-a înţeles, dar nu-l înţelesese.

„Nu, aşa ceva n-am făcut. Sugeraţi că mai trebuia vizionat înaintea inginerului?"

„Posibil... zi-i mai departe. Înţeleg că mai aveţi noutăţi."

Continuă. Treceau prin Piaţa Unirii. „...Şase: laboratorul a certificat amprenta cea mică ca fiind de la pantofiorul Mioarei Dencean. De celelalte nu ne-au putut spune nimic..."

„Nici eu. Şi la Cluj s-au găsit urme de încălţări, dar mărime rezonabilă, patruzeci şi unu. Insuficient pentru ce ne trebuie nouă. Mai ai ceva?"

„Nu, asta a fost tot."

„Atunci să-ţi spun eu" şi D. C începu să depene o întâmplare cinegetică petrecută pe versanţii Feleacului.

Silvestru asculta cuviincios. Întâmplarea îi plăcu, întrevedea ca posibilă petrecerea revelionului în sânul familiei.

„Asta-i minunat! Puştiul ar trebui citat pe ordinul de zi. Dar tot nu ştim cine a fost...”

„Sandro.”

„El!!!... Parcă Fernando semna ilustrate!”

„Tocmai d-aia! şi pentru faptul că s-au distribuit prea multe poze cu ochelari. Până şi aici, în Bucureşti, au circulat în plină zi. Bătrâna Eger nu-i nebună!...”

„Extraordinar! Era să uit, Lesnea a aflat de la un martor care stă în blocurile de lângă garajul unde a fost găsit directorul, că a zărit un tip cu ochelari şi c-o sacoşă sport, gen cele în care se ţin rachetele de tenis, învârtindu-se prin zonă cam la ora crimei.”

„Ei, vezi! Am brodit-o bine... Ascultă, n-aţi reuşit să aflaţi ce s-a-ntâmplat cu banii împrumutaţi de la bătrâna Eger?”

Silvestru îşi muşcă buza inferioară, şovăind. „Sincer, nici nu ne-am mai gândit la ei...”

Opri în faţa casei cu o frână violentă. O blondă cu picioare lungi traversa strada. Când trecu pe lângă ei, le zâmbi.

9. DE MIERCURI SEARA PÂNĂ JOI DIMINEAŢA

„Nu e dom’le. L-au luat la miliţie acum câteva minute... Da’ ce-a făcut?... Şi ce băiat bun e. O să-i faceţi vreun rău?..”

Stătea pe scaun, afectat că se află acolo. Ţinea mâinile lângă corp, aşteptând reînnodarea discuţiei. Condiţia fizică îi permitea, încă, să aibă o ţinută demnă. Parcă nu se întâmplase nimic, cu toate că în urmă cu patruzeci de minute finisaseră ultima discuţie. Lângă Cărăbuş, omniprezentul Licărete nota asudând. Ancuţa, cu dezinvoltura ei obişnuită, atingea cu unghiuţele roşii clapele maşinii de scris. La prima vedere totul semăna cu o redacţie de revistă. Când intră, Cărăbuş îşi umplea interiorul cu calm, exersând tabla înmulţirii. Era o metodă cibernetică de a

reveni la zero. Ancuţa îşi uni genele într-un gest de amiciţie. Zărindu-i, Cărăbuş se ridică şi le veni în întâmpinare.

„Bine c-ai sosit şi tu! Nu ştiu ce să mă fac cu domnul inginer, o ţine numai pe-a lui. N-a primit valută de la Ana Dumitrescu, iar maşina este luată de papa...”

„Nu-ţi fă sânge rău. Fiecare şi-a semnat declaraţia, probe mai bune nici că se poate. Restul o să decidă tribunalul. Până atunci să stea pe aici, să exerseze, iar după aceea vom mai vedea... Ce atâta scandal!”

Dan Stănescu o cam sfeclise, dar se făcea că nu înţelege.

„Nici eu nu-mi dau seama ce vreţi de la mine! V-am spus tot ce ştiu. N-am avut de-mpărţit nimic cu fata. Faptul că eram cunoştinţe nu cred să mă acuze.” Vorbind, Dan Stănescu se mai înviorase. Grăise în direcţia lui D.C., sperând ca acesta să-şi dea seama de greşeala ce-o săvârşeau, persistând în a-l forţa să declare ceva de care el n-avea habar.

„Lăsaţi, domnule inginer! Ştiţi dumneavoastră foarte bine ce faceţi. Deţinem destule probe ca să vă inaugurăm un pontaj la unul din penitenciarele noastre.”

Ultimele cuvinte îi otrăviră sufletul. O undă de alarmă îi străbătu stomacul, provocându-i o senzaţie de spaimă. Din câteva motive deveni mai puţin sigur pe el. D.C. continuă cu o voce arţăgoasă în care se distingea ceva ce aducea a ciudă.

„Măi, omule, tot n-ai înţeles?... Eu unul cred tot ce-ai declarat până acum, dar îndărătnicia dumitale privind banii luaţi de la Ana Dumitrescu cu câteva zile înainte de crimă şi faptul că aţi fost împreună cu patruzeci şi opt de ore înainte, ascunde ceva. N-oi fi omorât pe nimeni...”

„Sunteţi convins?”

Redevenise obraznic. „Ei, dacă o iei aşa se schimbă placa. Ţi-am acordat o ultimă şansă. Ai dat cu piciorul în ea, te priveşte. Mi-am luat mâna de pe dumneata. Petre, cred că este momentul să stea puţin la umbră până vin şi ceilalţi. Să nu ne mai batem gura de pomană, n-avem cu cine.”

Licărete îi întinse o foaie albă şi-l invită să dea o nouă

declaraţie. Se făcuse ca varul la faţă. Fu condus de Silvestru.

„Luciane, dă-l în primire şi vino-napoi... şi, domnule Stănescu, să te gândeşti bine ce scrii!”

„Am adus-o. Ce fac, o introduc?”

„Încă nu. Să intre mai întâi Amăriţei.”

„E-n regulă. Mă duc să-l dezmorţesc.” Silvestru se îndreptă spre arestul preventiv.

„Intră, intră, domnule Amăriţei. După cum vezi avem mare nevoie de dumneata.”

„De aceea m-aţi ţinut aici?”

„Întocmai.”

„Îmi explicaţi şi de ce? Pot să stau aici fără să-mi faceţi trimitere în instanţă? Eu cred că nu.”

„Treaba dumitale ce crezi, noi te-am reţinut în temeiuri legale. N-am abuzat de timpul dumitale liber! Nu ne putem permite!”

Cărăbuş făcea eforturi vizibile să nu intervină. Era clientul lui D.C., deşi scena se juca în biroul lui.

„Cum e, dom’le, cu maşina? E a lui sau a dumitale?”

Amăriţei îşi plimba privirea de la unul la altul, îşi ţesăla fruntea şi îşi spuse hotărât păsul. „Deocamdată e la mine. Sâmbătă seara mi-a telefonat şi ne-am văzut. A venit la mine. Era disperat. Mi-a mărturisit că avea o datorie de onoare pe care trebuia s-o achite rapid. Mi-a cerut cincizeci de mii. De unde să am atâţia bani?! Toţi banii mei mari şi laţi erau treizeci de mii de lei, în obligaţiuni. A spus că rezolvă şi cu atât. De restul mai încerca şi-n altă parte. Mi-a oferit maşina garanţie. Am întocmit o declaraţie. O am la mine.”

„De ce n-ai spus aşa de prima dată? Ce socoteli ţi-ai făcut?”

„V-am mai spus, nu suport complicaţiile. Deşi banii sunt perfect justificabili, că doar nu lucrez pe nasturi, puteam să fiu scuturat binişor până se lămurea treaba... N-am mai avut de-a face cu miliţia, nu e chiar reconfortant să stea

omul la şezătoare cu dumneavoastră, dar dacă aşa au căzut cărţile...”

„Te-ai hotărât să ajuţi justiţia.”

„Se va ţine cont, nu-i aşa?”

„Poate. N-ai mai omis nimic?”

„Doamne fereşte, nimic! Jur! Ăsta e singurul cui. Dau şi-n scris dacă vreţi.”

„Nu dacă vreau eu, aşa trebuie. Ancuţa, ai bătut declaraţia dânsului?”

„Desigur.”

„Dă-i-o s-o semneze.”

Cărăbuş asistase imperturbabil la tot şi nu ştia ce să mai creadă. Ce dracu’ voia să demonstreze cu banii ăia?! Îi cunoştea părerea. D.C. nu-i suspecta de crimă nici pe Amăriţei, nici pe Stănescu. Atunci de ce-i mai freca? Când era evident că ăştia se ţinuseră de găinării! Îşi trase scaunul sub el, aşteptând să vadă ce se mai întâmplă.

„Lucian, introdu-l, te rog, pe inginerul Stănescu.”

Acesta intră, şovăind, cu foaia aibă, necompletată, în mâna stângă.

„Chiar n-aţi reuşit să puneţi nimic pe ea?!”

„Faţă de cele declarate nu am nimic de adăugat.”

Deci mai avea în el câteva grame de rezistenţă!

„În schimb am avea noi. Sper că vi-l amintiţi pe domnul Nelu, nu?”

Zărindu-l, nu păru încântat de prezenţa lui acolo. Pălise. La lumina becului nu arăta la fel de bine ca ziua. Ceru voie să-şi aprindă o ţigară. I se permise. Trase din ea adânc şi, adoptând o ţinută sportivă, recunoscu un adevăr evident.

„Buuun. Cu puţină bunăvoinţă punem lucrurile la punct şi vă veţi putea întoarce acasă... Susţineţi în continuare că maşina este a tatălui dumneavoastră?”

„Aşa este!”

„Atunci cum explicaţi folosirea ei de către Amăriţei?”

„Simplu, i-am lăsat-o eu şi cunoaşteţi pentru care motiv. A rămas acelaşi ca acum o zi.”

„Domnul Amăriţei declară că i-aţi lăsat-o în schimbul sumei de treizeci de mii de lei.”

„Minte!”

„Cum îţi permiţi!” Amăriţei ripostase iritat. Toate ca toate, dar aşa ceva nu putea tolera! „Domnule căpitan, credeţi-mă, este aşa cum v-am declarat. Mi-a cerut cincizeci de mii, oferindu-mi maşina drept garanţie. I-am dat numai treizeci de mii.”

În contextul dialogului altercant, Cărăbuş ieşi pe nesimţite din încăpere, revenind cu un teanc de sute. „Ăştia sunt?”

Nelu se sculă de pe scaun şi se apropie de teanc pentru a-l privi în detaliu. „Aşa s-ar părea, fiindcă i-am dat numai hârtii nou-nouţe, pe care le-am luat pe obligaţiuni... Dar staţi puţin”. Începu să se caute prin buzunare. „Am notat seria lor... Ca să fiu mai sigur... ştiţi!...” Avea şi nea Nelu ceva prin cap! Stănescu se uita uluit la bani. Nu-i venea să creadă. Între timp, Amăriţei emană o exclamaţie de triumf.

„Aceştia sunt! Poftim, uitaţi-vă şi dumneavoastră, asta e seria lor.” Grijuliu cu viitorul său astupă privirea lui Cărăbuş cu o hârtie grilată în carouri, mâzgălită cu cifre.

D.C. luă şi el hârtia şi, după ce o inspecta, se adresă celuilalt. „Ei, ce mai ai de spus domnule inginer?”

Un minut acesta nu zise nimic, apoi, când îşi dădu seama că ceilalţi aşteptau şi că devenise ridicol în încăpăţânarea sa, recunoscu.

„Da, ăştia sunt... Şi ce demonstraţi cu asta? Am avut mare nevoie de bani şi el era singura mea şansă”.

„Bineînţeles, dar acum problema este cu totul alta. Pentru ce v-au trebuit aceşti bani?”

Îşi lăsă capul pe spate şi izbucni în râs. „Chiar atât de tâmpit mă credeţi?!... Aveam de achitat o datorie de onoare... O partidă de poker jucată în stare de ebrietate... Ana mă împrumutase şi eu trebuia să-i restitui banii în câteva zile...”

„Cine v-au fost partenerii? Numele lor?”

„Îmi pare rău, nu vi le pot spune. Sunt oameni respectabili, cu funcţii importante. Nu le pot divulga numele... Cum aş putea să mă mai uit în ochii lor?”

Onorabil bărbat, Dan Stănescu! Mai discret ca o bancă

elveţiană. D.C. rânji. „Nu este recomandabil să ne mai fentaţi o dată. Ar fi trebuit să înţelegeţi că, până la ora aceasta, Fana Dumitrescu a deconspirat caracterul acestei tranzacţii. Luciane, introdu-o, te rog.”

„Nu. Nu-i nevoie... N-are rost s-o amestecăm şi pe dânsa, e bătrână... Acum aveţi tot filmul...” Vorbea resemnat.

„Exceptând finalul.”

„Vi-l voi povesti, dar am o rugăminte, între patru ochi.”

Inginerul Dan Stănescu cerşea dreptul la confesiune, iar ca duhovnic şi-l dorea pe D.C.

„Bine, o să trecem alături, în biroul meu. Colegii o să-nţeleagă această rugăminte.” D.C. îl privi rugător, ca o fecioară, pe Cărăbuş şi acesta încuviinţă înciudat.

Se ridicară amândoi şi se îndreptară spre uşă. Stănescu înainte şi D.C. după el. Ancuţa profită de „relache” şi-şi scăpără un chibrit.

„Ia te uită, dom’le, ce ifose! Ditamai inginerul şi ruşinos ca o fată mare.” Nelu Amăriţei gângurea strident, mulţumit de sine. Făcuse o faptă bună, ajutase miliţia!

„Vă ascult.”

„Domnule căpitan, vă mulţumesc din suflet că mi-aţi acordat această mică favoare. Nu este mare lucru ceea ce am să vă spun, dar nu suportam privirea persiflantă a lui Nelu. E un mitocan, un parvenit îmbogăţit prin furt ca mulţi alţii...” Faptul că ceilalţi nu erau de faţă îi producea o relaxare, începuse să vorbească, plat, căutând să-şi motiveze cât mai lacrimogen circumstanţele. „...Este o poveste veche. A început în facultate... Mai mult ca sigur că o cunoaşteţi, iar eu îmi bat gura de pomană... Nu-i nimic, o să fac pe prostul în continuare... Eram în ultimul an când s-a-ntâmplat nenorocirea, înaintea examenului de diplomă. Un coleg, şi de cameră, şi de rom băut la Anghelescu, m-a rugat să-i fac un comision. Era din Constanţa şi-l chema Andrei Dorneanu, noi îi spuneam Ţeţe, fiindcă dormea mult. Repetase de câteva ori şi trecea drept unul cu experienţă printre noi. Era un dur. Ne brusca, mai ales când era beat. Ne cam feream de compania lui. Câteodată avea şi accese

de cumsecădenie, devenea chiar manierat. Aducea băutură, mâncare şi le împărţea cu noi. Ne împrumuta şi cu bani, însă ferească sfântu' să nu-i dăm înapoi. Practica jocuri de noroc şi clipele acelea de bunătate erau provocate de norocul de-o noapte. Când pierdea venea întotdeauna beat. Era groaznic. Aprindea lumina în cameră, urla, făcea tărăboi, căuta pricină cu luminarea. Ne insulta, poate, poate unul din noi o să sară la bătaie. Ne puneam pernele-n cap, trăgeam paturile şi ne continuam somnul laş. Adevărul era că nici unul nu aveam curajul să ne măsurăm cu el. Mânuia cuţitul cu ambele mâini. În liceu avusese o altercaţie cu unul pe care l-a rănit rău, aproape să dea ortul popii. Fiind minor a făcut un stagiu la o şcoală de corecţie. În sfârşit, era în ajun de Paşti, eu plecam la Constanţa, la rude. M-a rugat să-i aduc un pachet de la un prieten. L-am servit. N-aveam de unde să ştiu ce ascundea coletul. A fost pierzania mea. Când l-au înhăţat..."

D.C. asculta vrăjit acest story demn de Papillon, dar nu înţelegea de ce nu dăduseră şi ei peste cazierul inginerului. Despre ceea ce-i relata se scrie prin dosare, nu prin manuale şcolare, iar ei nu găsiseră nici un rând. Ce să-i faci! Petre şi ai lui. Deci de-asta se ferea Dan Stănescu să vorbească de la tribună!

„...l-a turnat pe toţi. De mine a spus că mă folosea în mod curent la astfel de transporturi şi că îmi dădea şi-o cotă parte..."

„Ce conţineau pachetele?"

„Ceasuri de contrabandă, scoase din port, cartuşe de ţigări, dar vă jur, a fost unicul serviciu care i l-am făcut. La proces am crezut că o să pot scăpa. Mama a angajat un avocat foarte bun. Un evreu dat dracului. A tras tare, însă tot ce-a putut să facă a fost să scap numai cu opt luni. Când ieşeam din sală, în costumul acela de puşcăriaş, când zăream ochii înnegriţi de lacrimi ai mamei, îmi venea să intru în pământ de ruşine. Îmi săpasem singur groapa, fără să ştiu... E adevărat, îmi dăduse cinci sute, erau bani pe vremea aceea. Am pus-o pe seama bunei dispoziţii căpătate la vreo partidă. Banii mi-au prins bine. Mă

încurcasem cu una măritată de prin Rupea. Era nemaipomenită, întorcea patul cu mine. Îmi sigilase simţurile. Nu era prea greu la vârsta aia... Permiteţi, aş dori să mai aprind o ţigară?”

„Poftiţi.” D.C. îşi scăpără bricheta şi după ce-i însufleţi ţigara repetă gestul pentru el. Era cu adevărat o confesiune apăsătoare. Aştepta s-o lege de persoana Anei. Puse o întrebare firească. „Şi acest Ţeţe, cât a luat?”

„Cinci ani. După ce-a ieşit, la o lună, l-au săltat din nou, spărsese un shop la mare.”

„Nu v-a căutat?”

„Ba da, i-am dat o mie de lei. Zicea că moare de foame. Când se punea pe picioare mi-i dădea el. I-am dat, fiindcă mi se făcuse milă. Mi-am zis că nenorocirea ce dăduse peste el îl învăţase minte. De unde să ştiu ce-i trecea prin cap!... O vreme n-am mai auzit de el. Mă mutasem aici şi nu-mi cunoştea adresa. Acum trei luni a ieşit. Înjunghiase pe unul şi l-au mai ţinut la «tratament»...”

„Atunci unde aţi fost «internaţi»?”

„La Periş, după aceea... Mama s-a zbătut ca o leoaică şi am obţinut reabilitarea... M-a afectat acest episod. Şi astăzi, după atâta timp, îmi arde inima ca un fier înroşit. În suflet s-a produs o mutaţie, am învăţat să apreciez ceea ce este deosebit. Ana a fost aşa ceva. Doream mult să mă căsătoresc cu ea, însă Tomescu a fost o piedică. Întreţineau relaţii şi după ce el s-a căsătorit. O fraierea cum voia, iar ea nu avea ochi decât pentru el. A fost o fiinţă delicată, cu multă sensibilitate sufletească. Şi-ar fi dat şi haina de pe ea să-şi poată ajuta prietenii, căci noi asta am fost... Tomescu i-a băgat în cap să dea tabloul italienilor. Eu i-am spus că nu merita... A mai influenţat-o şi Mioara... Când Ţeţe a părăsit penitenciarul m-a sunat prietena lui...”

„Numele ei?”

„Ilona Condrea. Stă pe Văcăreşti la numărul 66, adică stătea, acum nu mai ştiu. Mi-a cerut bani în numele lui. I-am spus că nu am şi că doream să fiu lăsat în pace. Acele vremuri muriseră pentru mine. După un ceas m-a sunat personal. M-a ameninţat că o să spună tot. Aflase că

obţinusem reabilitarea şi că îmi schimbasem de câteva ori serviciul. Unde lucrez acum nimeni nu ştie nimic. Sunt apreciat. Munca este actul meu de identitate şi cei de aici sunt foarte mulţumiţi de mine. Puteţi să vă interesaţi...”

„Ne-am interesat, aşa este, ai dreptate. De la toată lumea am auzit numai cuvinte de laudă.”

„...Aşa mi-am zis şi eu, dar spectrul pereţilor cenuşii şi al figurilor pătrate m-au făcut să cedez. I-am dat întâi o mie, apoi a repetat figura şi i-am dat trei mii. Acum două săptămâni i-am mai dat trei mii. Simţeam c-o să-nnebunesc. În fiecare zi îmi făceam curaj ca să trec pe la dumneavoastră. Am rămas însă cu o repulsie faţă de uniforme. De câte ori le-ntâlnesc mă dau la o parte ca o potârniche din calea alicelor...”

„Dacă sunteţi atât de bine apreciat la locul de muncă, nu vă înţeleg teama aceasta nejustificată. Noi, ca şi dumneavoastră, ne facem datoria, nu suntem puşi aici să şicanăm oamenii, să-i facem să tremure în faţa noastră, şi nu tremură decât aceia care au ceva de ascuns. De la început trebuia să ne spuneţi adevărul. Timpul pierdut nu se mai întoarce, v-aţi pricinuit numai necazuri. O crimă nu poate rămâne nepedepsită, chiar dacă desfăşurarea anchetei răneşte pe cei din jur. Credeţi că zilele acestea ne-au căzut bine la stomac? V-aţi întrebat vreodată de câte ori apucăm o masă caldă în douăzeci şi patru de ore, de câte ori ne neglijăm familiile, de câte ori dormim pe unde apucăm? Nu, sunt convins că nu. Şi de ce toate astea? Pentru ca oameni ca dumneata să doarmă liniştiţi noaptea.”

Dan Stănescu nu mai privea în pământ. Urmărea atent reacţiile lui D.C. Avea sentimentul că sărise peste un zid şi această performanţă îl dezmorţise. Totuşi... „Vineri, pe la cinci, m-a sunat şi a vrut să mă vadă imediat. Ne-am întâlnit. De data asta ce mi-a cerut a avut darul să: mă înfricoşeze. Avea totul aranjat să fugă peste hotare în câteva zile. Nu voia să plece ca un sărăntoc. Avea nevoie de valută. Mă lăsa în sfârşit în pace. Îmi acorda această linişte în schimbul a o mie de dolari. Dacă nu-i scoteam la

suprafaţă până duminică, mă denunţa. I-am spus că nu aveam de unde să-i fac rost, că era o nebunie ceea ce-mi cerea. Am vrut să-i dau o sumă mai substanţială în lei, m-aş fi împrumutat oricât, numai să-l văd plecat. N-am reuşit să-l înduplec, n-a fost chip. Pretindea să mă descurc cum ştiu. Acela era preţul lui şi nu dădea înapoi. Era convins că am eu afacerile mele, aşa că să fac bine şi să-mi achit liniştea. Ne-am despărţit într-o tensiune teribilă. Îmi venea să mă arunc înaintea trenului. Singura mea salvare era Ana. Ştiam că vânduse tabloul, dar ţinea valuta pentru excursii. Am chemat-o la telefon, apoi ne-am întâlnit şi ea a consimţit să mă ajute. Mi-a cerut cincizeci de mii în schimb. Abia atunci mi-a mărturisit că avea de gând să se căsătorească cu unul dintre italieni şi că banii aceştia îi lăsa mătuşii, nu era să-i lase dolari! În seara aceea devenise îngerul meu păzitor, steaua mea polară. I-am povestit tot. I-am sugerat să plecăm duminică dimineaţa undeva şi să ne întoarcem seara, dar să dormim ia mine. Îmi trebuia un alibi. Rămânând la mine peste noapte puteam spune că ne-am întors luni. Am intrat în casă seara târziu, nu ne-a simţit nimeni..”

„Când i-aţi dat valuta lui Dorneanu?”

„Duminică seara, la fântâna Mioriţa. Venise cu Ilona, făceau pe îndrăgostiţii sub clar de lună.”

„Nu v-a spus când avea de gând să treacă frontiera?”

„Absolut nimic, n-am schimbat decât câteva vorbe, i-am lăsat la Piaţa Unirii, de acolo au luat un taxi. Eram nespus de fericit că scăpasem de el.”

„De unde aveaţi garanţia că nu vă minţea? că nu putea repeta figura? În fond, acelaşi lucru putea face şi prietena lui, nu?”

„În zilele acelea n-am mai judecat. Abia acum îmi dau seama cât de naiv am fost.”

Chipul lui D.C. suferea cumplit de contracţii cerebrale. Îşi plesni violent palmele, apoi se destinse într-un gest plin de oftică. „De-am fi ştiut acest lucru acum trei zile!” Răsfoi carneţelul cu coperţi albastre. Rămase cu ochii coborâţi între pagini o durată limitată, apoi adresă o nouă întrebare.

„Ţeţe o cunoştea pe Ana?”

„Nu. Nu i-am prezentat-o niciodată.”

„În maşină n-a discutat nimic despre ea?”

„Nu. Ţeţe avea grijă de Ilona, a vorbit numai cu ea. Cu mine a schimbat doar câteva vorbe. Nu ne-am luat nici «la revedere».”

„Dar dacă ar fi ştiut ce valori deţinea Ana, s-ar fi putut preta la orice, eventual şi la crimă, ca să pună mâna pe bani?”

Întrebarea stârni un nor de bănuieli ce încreţi fruntea inginerului Dan Stănescu. „...Da.”

Se prezentară amândoi în biroul colonelului.

„Intraţi, intraţi.”

D.C. dezvălui şefului, spre curiozitatea molestată a lui Petre, conţinutul disertaţiei inginerului Dan Stănescu. Termină în câteva minute.

„Deci aşa stau lucrurile!...”

„Întrebarea ar fi cum a cunoscut-o Dorneanu pe Ana, dacă a cunoscut-o... Dacă nu, lucrurile rămân ca-nainte. Oricum, după ultimele săpături a apărut o legătură veroasă între Ana şi Mioara, şi cred că ar fi cineva care să ne poată spune ceva... Tomescu...”

„Şi pe Stănescu îl credem pe cuvânt? Inginerul e şmecher, iar acum, când nu mai are încotro şi dându-şi seama ce poate încasa, l-a înghesuit pe D.C., îndrugându-i câte-n lună şi-n stele.”

„Asta crezi tu, eu rămân la părerea mea. Dan Stănescu nu e amestecat în afacerea cu tabloul...”

Lucaciu băgă capul pe uşă. „Să trăiţi! Am o veste importantă. Francezul de la Cişmigiu mi-a spus tot. A refuzat însă să vină să dea o declaraţie. Maşina a împrumutat-o unui neamţ, Johan Dendrich, care a locuit la camera 304. Acesta a achitat duminică şi a plecat. Venise cu «Lufthansa», miercuri, şi s-a întors cu Air France, duminică seara.”

„Un singur lucru nu se leagă, faptul că Ana Dumitrescu a fost lichidată marţi.”

„Ba e bine aşa, s-ar explica şi celelalte.”

„Staţi, să lăsăm omul să vorbească. Spune, Lucaciule!”

„Neamţul avea o Dacie închiriată de la ONT. I-a spus francezului că dorea să se ducă până la Timişoara dar nu găsise bilet la avion decât pentru duminică dimineaţa, i l-a şi arătat. Dar apăruse ceva neprevăzut şi trebuia să se reîntoarcă duminică seara. Îi rămânea o singură alternativă, şi anume să plece cu maşina la Timişoara şi, cum n-avea încredere în maşinile româneşti, l-a rugat să i-o împrumute pe-a lui. Francezul, amabil, i-a dat-o, iar el s-a plimbat prin Bucureşti cu «Dacia»„.

„Ţi l-a descris? Cum arăta?”

„Înalt, blond, purta ochelari fumurii.”

„Ai reţinut bine?! nu cumva ţi-a spus că avea părul creţ?”

„Nu.”

Colonelul Sireteanu îl privea şters pe Lucaciu şi bătea darabana în tăblia biroului. După o mică pauza îşi limpezi privirea şi le spuse celorlalţi:

„Să comunicăm Interpolului noile date. Poate lor să le spună ceva. În acelaşi timp luaţi imediat urma lui Dorneanu. Mă gândesc la Ilona Condrea. Sper să nu intrăm iarăşi pe o pistă falsă. De altfel e singura la îndemână.”

Erau la el în birou. Lucian fuma liniştit în faţa hărţii, alegându-şi un ipotetic loc unde să-şi ducă nevasta de revelion. După o contemplare adâncă a reliefului, întrerupse meditaţia şefului.

„Ce facem cu doctorul? Îl mai ţinem aici?... Mai doriţi să daţi ochii cu el astă-seară?”

„Ce-ai zis?... a, da... am şi uitat. Adu-l.”

Peste câteva minute, doctorul Tomescu, după ce se reflectă în oglinda pătrată, sfârşi pe un scaun în faţa lui D.C.

„Doctore, nu te-nţeleg! De ce acest joc dublu şi de ce atâtea femei? Nu crezi că ai cam denaturat subiectul declaraţiei dumitale?”

Punând problema în acest fel, însemna că acest căpitan, care umblă înfăşurat într-un trenci alb, precum Colombo, şi

tipăreşte adnotări într-un carneţel albastru, nu prea ştie cine ştie ce. Trebuia să-i urmărească atent raţionamentul dacă voia să termine în picioare. Altminteri... „Domnule căpitan, n-am denaturat nimic. Pe Ana am iubit-o, ştie o lume întreagă. Facultatea am făcut-o înainte de a mă căsători. Ce-ar fi să-i reproşez soţiei mele toate legăturile dinainte? Am căutat s-o menajez. Nu sunt tipul de bărbat crescut în colivie cu grăunţe şi apă. Dacă ai făcut dragoste cu o femeie ca Ana, mai treci pe la ea din când în când... Că m-am încurcat cu Mioara da, recunosc, m-a tentat, dar şi asta v-am spus-o. Cred că nici dumneata, căpitane, n-ai fi refuzat o astfel de ocazie... Cu tabloul e aşa cum am declarat. Credeţi că mai e necesar să repet?”

D.C. îi fixă privirea, îşi rezemă bărbia în palme, iar coatele pe birou. Întruchipa o statuetă de Tanagra. Silvestru asista disciplinat.

„Bine, cum credeţi, mai spun o dată, că nu mă doare gura. Deci Ana...”

Cărăbuş dădu la o parte uşa din calea lui. „Măi, uite ce-a primit bossul... Da’ ce faceţi aici?! Pui ţara la cale cu domnu’ doctor? Eu nu trebuie să aud? Poftim, citeşte-o!” Aruncă hârtia în palmele lui D.C.

Acesta începu să ruleze textul. După şaptezeci de caractere găsi ceea ce-l interesa... Sandro Demichelli, alias Giorgio, Artemchi, alias Alexandros Karpaxis, alias... figura în nomenclatorul unei bande internaţionale de traficanţi, specializată în opere de artă şi obiecte de cult. Capul organizaţiei, un oarecare François Arnet, francez, pierdut prin Statele Unite, nu mai fusese văzut în Europa de câţiva ani buni. Se pare că operase de curând în India, furând statuete în valoare de câteva milioane de dolari. Sandro Demichelli conduce sectorul francez. A înfundat puşcăria de şase ori, dar cu pedepse mult diluate de avocaţi cu onorarii grase. Din acelaşi lot făcea parte şi Fernando Deruccio. Semnalmentele celor doi coincideau cu ale lor, cu specificaţia că Fernando Deruccio, din cauza calviţiei, schimba des peruci sofisticate. „Aha! De-asta nu avea părul creţ la Cluj!” D.C. avea acum curajul acestei afirmaţii.

Ochelarii de soare erau de... vedere! Apărea şi unul Luigi Compostella, expert atestat în opere de artă. Luigi nu avea colecţie de nume, în schimb pe Fernando îl mai chema, din când în când, şi Johan Dendrich! Termină de citit şi întoarse hârtia. Înregistra absent conţinutul cuvintelor care circulau între Tomescu şi Cărăbuş. Intră în Tomescu ca un buldozer, împroşcându-l cu uimire pe Cărăbuş.

„Uite ce-i Tomescule, ţi-am ascultat balivernele de sute de ori pân-acum. Pe cine crezi că duci? Pe noi în nici un caz. Ultima declaraţie a Sandei Dencean te cam pune-n culpă...”

„De ce? fiindcă proasta aia zice că s-a-ndrăgostit de mine? sau pentru faptul că mi s-a dăruit după ce-a-nceput-o unul de prin satul lor?...”

„Te sfătuiesc să-ţi păstrezi bunul simţ. Nu striga! Unde te crezi? Ţi-am tolerat toate minciunile, şi sunt destule. Într-adevăr, războaiele dumitale pe dormeze sunt punctul de plecare. Cu Mioara Dencean ai făcut o înţelegere. Trebuia s-o lichideze pe Ana, să-i ia banii şi să vină cu ei în Grecia, iar de acolo să plecaţi în lumea largă. Ţin să te anunţ că Interpolul ne înştiinţează că a fost reţinut Sandro Demichelli care a declarat că ai luat parte la târg.”

„E nebun! Nu se poate! Cum să zică aşa ceva?!... E adevărat că am sfătuit-o cum să procedeze, dar asta nu înseamnă că am vreun amestec în moartea ei.”

„S-o crezi dumneata! Lucrul ăsta se numeşte participare la înstrăinarea din ţară a unei opere de artă, se mai numeşte şi trafic de valută. Rolul Mioarei s-a clarificat...”

„Dar n-a omorât-o ea. Mi-a jurat. N-a putut... s-o facă...”

„Atunci cine? Cine a, făcut-o?”

Tomescu se înfierbântase. Îşi desfăcuse nodul de la cravată. Ochii i se roteau în cap, când brusc sesiză ce porumbel îi ţâşnise din gură. Se linişti ca prin minune. „Ei bine, acum nu mai are nici o importanţă. Am sperat să vă ţin piept şi am fost chiar la un pas să reuşesc. Dacă tâmpita aia îşi ţinea gura... Se vede treaba că nu sunt făcut pentru intrigi poliţiste...”

Cărăbuş se lipise pe speteaza scaunului. Greşise dacă îl subestimase pe D.C. Băiatul avea stil!

Calea Văcăreşti în apropiere de Timpuri Noi. Case vechi şi hodorogite. Decor ideal pentru Sergiu Nicolaescu. Recuzită din cărămidă, anii ’20, din belşug. Încălecară cu roţile trotuarul, să facă loc tramvaiului. La numărul 66 gardul dispăruse de mult. O reminiscenţă de lemn decolorat amintea grandoarea trecutului. Iarna e frig, sobele nu au gaze, populaţia e cam maronie şi întrece numărul de locuitori pe metru pătrat de la ultimul recensământ din India. Lumina se chinuia să-şi facă loc prin atmosferă, întrebară un puradel. Bătură la uşa indicată. În prag apăru ea. Arăta binişor, deşi somnul îi umflase mutrişoara. Se uită speriată la cei doi miliţieni. O impresiona statura de malaxor a lui Petre.

„Ce doriţi?”

„Miliţia!” D.C. îi arătă legitimaţia. „Avem mandat, uite-l.”

„Da’ pentru ce? Că n-am omorât pe mama!”

Femeia privea derutată actele prezentate de D.C. Combinezonul, cu o bretea căzută, îi ascundea doar pe jumătate sânii tari. Era puţin creolă – altfel n-ar fi acceptat-o vecinii! Cărăbuş profită de zăpăceala ei, o dădu la o parte şi intră hotărât în întunericul unei camere. Dintr-o privire evaluă colivia. Pasărea îşi luase zborul. Cel ce supraveghea în timpul nopţii nu semnalase nimic deosebit. Se strânseră gură-cască de ziceai că se dă de pomană de Sântă Mărie mică. Silvestru îi mai sperie, îndemnându-i să se care la muncă. Dar pe Gabroveni Kentul se vinde începând de pe la zece, unşpe. Era încă devreme.

„Îmbracă-te, vii cu noi!”

„De ce?... Vă rog să-mi spuneţi... Dom’ miliţian, ce-am făcut?.. Am serviciu, lucrez la alimentara de pe Şerban-Vodă, la Lânăriei... Intru-n schimb acu’ la şapte. Trebuie s-ajung. Mă dă şefu’ afară...”.

„Mai tacă-ţi fleanca, femeie! Am spus o dată. Aruncă-ţi ceva pe tine şi hai să mergem. Ne spui tu acolo de toate, că e mai cald.”

D.C. inspectase temeinic hogeacul şi-i adresă câteva cuvinte.

„Unde-i prietenul tău?”

Realizând scopul vizitei, îşi îndreptă bustul, apucă o cârpă înflorată şi o trase pe ea, apoi răspunse cu tupeu, „N-am aşa ceva.”

„Vezi, dacă-i spui! trebuia s-o laşi să fiarbă. La sediu spune ea tot. Răspunde, că şi-aşa ai încurcat-o!”

„Zău că nu ştiu de cine vorbiţi!”

„Măi fată, nu-i bine ce faci. Ştim tot. N-are rost să-l ascunzi pe Dorneanu. Îţi înrăutăţeşti situaţia. Ştim că vrea să plece din ţară. Dacă ne dai o mână de ajutor, tribunalul o să ţină cont.”

„Adică mă arestaţi pentru o persoană pe care n-am văzut-o de mult!... Da, îl ştiu pe Dorneanu, dar nu suntem decât cunoştinţe. Nimic altceva. Cine a mâncat rahat şi v-a trombonit?”

„Ei lasă c-o să vezi tu cine a mâncat rahat! Haide! Eşti gata?”

D.C. şi Petre îşi croiră drum prin coridorul viu al vecinilor, ce împiedicau lumina soarelui să ajungă până la ei. Se adunaseră de la mic la mare, de la gravide cu burta la gură până la puştoaice, de la beţivi ce duhneau cumplit, la barosani cu ghiuluri. În urma lor cei doi lăsau folclor, înjurături şi mizerie.

La sediu a spus tot. De două zile nu mai dăduse pe la ea. Plecase cu o mie cinci sute de dolari şi cu bijuterii. Spera să fugă cu un vapor. În ultima vreme, „maltratase” o tobă într-o formaţie la restaurantul Palace, pe Brezoianu. Mai multe nu ştia. Recunoscu şi declaraţia inginerului Stănescu.

La Palace aflară de unul Ion Sucileanu, Jean pe afişul grupului. Se jură că nu ştie nimic de Ţeţe. Lipsa lui chiar le crease dificultăţi. Rămăseseră fără percuţie. L-au invitat la sediu. A protestat. Trecuseră de mult vremurile acelea!... Până la urmă a făcut o plimbare cu limuzina albastră. Acolo a încăput pe mâinile lui Cărăbuş, care se distra cu el în voie. Purta tocuri de şapte şi un cazier ce i se potrivea ca o mănuşă.

„Din câte observ, mătăluţă ne-ai cam luat urma.”

„Ce insinuaţi, dom’ căpitan? M-am potolit. Nu sunt făcut pentru o astfel de activitate... Oricum e o onoare pentru mine să vă văd din nou...”

„Dacă eşti un gentleman o să te trimit la aer repede, dacă nu...”

Scripcarul Jean pricepu ironia, dar se prefăcu că nu o ia în considerare. „Ce să vă spun?... Pălăvrăgea întruna că vrea să plece, dar cine să-l asculte! După atâţia ani se cam ţicnise.”

„Zău! şi cum se face vă v-aţi întâlnit?”

„El m-a căutat. Ştia unde cânt şi cum abia ieşise...”

„Înţeleg... Băiete, dar eşti de bază! Poate ne spui şi despre «spectacolul» de la Braşov câte ceva.”

„Vreţi să-mi băgaţi mortu-n casă? Mi-a ajuns. Am plătit cât nu face. Au trecut ani de atunci. Nu-mi aduc aminte la milimetru.”

„Dintre cei de atunci cu cine te-ai mai văzut? Pe cine ai «ajutat»?”

„V-am spus, amnezia îmi cam face curte de la o vreme. De mine şi de Ţeţe sunt sigur, de ceilalţi...”

„De Stănescu nu-ţi aminteşti?”

Jenei îşi desfăcu creieraşul, dar îl închise la loc, real enervat de uitarea ce-şi bătea joc de el. „Zău. calculatorul nu-mi afişează nimic. Se prea poate să fi fost cu noi atunci, dar...”

„Îl mai cheamă şi Dan.”

„Dom’ căpitan, să vă dea dumnezeu sănătate, păi acum ştiu. Era studentul...”

„Aşa, aşa. Vezi, cu puţin efort...”

„Dacă-mi daţi voie să pipez şi m-aţi gresa cu o cafea s-ar putea să-mi revin.”

„Ţigara ţi-o ofer eu, cafeaua nu ţi-o recomand. Provoacă stricţiune, or în situaţia...”

„Aveţi dreptate, aşa e, s-ar putea să-mi facă rău...”

„Măi, de Dănuţ ăsta nu ţi-a povestit Ţeţe nimic în ultima vreme?”

„Nimic, dom’ căpitan, că doar nu m-o durea gura să vă spun.”

„Hai, hai, las-o fiartă. Dacă te scuturăm o ţârâ cade valută. Iarna bate la uşă şi la «sere» e de lucru. Sper c-ai observat, am fost domni, nu ţi-am călcat culcuşul...”

Jenei se cam coşcovise. Ideea cu culcuşul nu-i surâdea... „Dom’ căpitan, nu vă pripiţi. Mi-a zis ceva... Dăduse de unul de «muls» şi se jura că n-o să-l ierte în vecii vecilor. Atât. Tânjea să se care. Gărgăunii ăştia i-avea din fragedă pruncie. Eu, unul, să vă spun sincer, n-am crezut. Acum că s-a topit, şi ziceţi dumneavoastră, s-ar putea s-o fi luat în serios.”

„A avut vreun aranjament?”

„Flirta el cu străinaşii, colecţiona ţoale, dar jur, nu mi-a spus nimic! L-am ajutat să câştige şi el o pâine, I-am spus să se bage la o fabrică, dar el...”

Trecuse discret de opt. Apelul era de la Orşova, îl descoperiseră. Se aruncase în apă în faţa barajului. Hainele îi rămăseseră pe mal, fără nici un act sau alte hârtii de valoare. Avusese un brâu de piele peste slip, îl pescuiseră pe la cinci, dar până au verificat, până a vorbit, până au aflat, mă rog, rutină. Abandonase Bucureştii cu şapte zile în urmă.

10. JOI

Erau singuri. Solicitase acest drept. Blugii stăteau pe el ca pe gard. Era slab şi palid. Lumina puternică a veiozei de la miliţia din Orşova îl bronzase. Cultiva o tăcere sumbră, aşteptând să fie întrebat. Orele ce au precedat aducerea sa în Bucureşti i-au transplantat o ţinută docilă... Ar fi vrut să se termine cât mai repede... Spusese tot. N-avea rost să mai acopere pe cineva. Adică cum, el cu osteneala şi ei cu huzurul!... Sticletele ăsta era ultimul hop. Probabil că dorea să audă cu urechile lui... Aştepta... Înapoierea a fost calmă. Avea impresia că i se luase un blestem de pe suflet. N-ar fi omorât-o, dar soarta îi jucase un renghi. Albul Alpilor îi păruse la-ndemână, îl orbise... Ar fi vrut să se mai culce,

măcar o dată, cu Ilona. Tare-i bună la pat!

„De ce-ai omorât-o pe Ana Dumitrescu?”

„N-am vrut. Aşa a căzut!... Stănescu mi-a zis că n-are valută. Nu l-am crezut. Apoi mi-a spus c-o să-ncerce să facă rost de la o cunoştinţă. Aşa mi-a venit ideea să-i iau urma...”

„O mai întâlniseşi în anturajul tău?”

„Nu.”

„Dar pe Mioara Dencean?”

„N-o cunosc... Cu Stănescu nu întreţineam relaţii. Se ferea de mine ca de dracu’. Era convins că eu l-am înfundat, dar n-a fost aşa. Ai dumneavoastră aflaseră tot. Nu s-a putut dosi nimic.”

„Şi când ai trecut la acţiune?”

„Vineri. Am sunat-o pe sora Ilonei. Lucrează la Telefoane. Sâmbătă la prânz aveam numărul cuplajului şi adresa. Era o bătrânică. Sâmbătă m-am prezentat, i-am spus că sunt de la miliţie şi că trebuie supravegheat telefonul cuplajului. Am rămas la ea până la opt. Aşa am aflat de Ana.”

„Cum ai aflat şi unde locuieşte? căci bănuiesc că nu şi-a spus adresa la telefon!”

„Am avut noroc. Dan a spus c-o aşteaptă în colţul străzii, la Lupoaica. Urmau să se întâlnească într-o jumătate de oră. Am luat un taxi şi am ajuns înaintea lui. Am supravegheat zona. Când a apărut Ana mi-am întipărit-o în creier. Am observat că venise de pe strada aceea. Am rămas până la unsprezece când a adus-o înapoi. M-am ţinut după ea. Nici nu m-a simţit. Am depistat casa şi intrarea. Dimineaţa următoare, duminică, m-am postat pe trotuar de pe la nouă. N-a ieşit din casă şi n-am putut «opera»...”

„Erau la Sinaia, plecaseră foarte devreme.”

„Aha!... Seara ne-am întâlnit după cum stabilisem. Am putut s-o văd mai bine la faţă.”

„Erai atât de sigur de reuşită de aţi aranjat de vineri unde să vă întâlniţi?”

„Nu conta asta. Nu vroiam să-i dau nici o posibilitate de legătură. Ar mai fi tărăgănat şi cine ştie ce idee i-ar fi putut înflori... Luni m-am învârtit toată ziua, dar de fiecare dată,

ca un făcut, era cineva prin faţa casei sau prin curte.”

„Câte ore ai defilat?”

„De la opt, nouă, până la unu. Atunci a venit ea... Aici am greşit! Trebuia să aştept. Bănuiesc c-ar mai fi părăsit locuinţa.”

„Aşa a fost. Seara s-a întâlnit cu două prietene. Este ceva curios în ceea ce-mi spui. Cum de nu te-a remarcat nimeni?!”

„Fiindcă stăteam pe partea rondului. De acolo se poate supraveghea foarte bine casa şi nu atrăgeam atenţia. Marţi am repetat figura, nu mai puteam aştepta. De data asta am venit la prânz. Am intrat decis. Uşa era deschisă, Am urcat la etaj. Aflasem sâmbătă care era apartamentul. După ce intrase în casă am stat ca să văd unde se aprinde lumina. Restul vilei era în întuneric. Cum spuneam, am urcat la etaj...”

Cum dracu’ de nu fusese madam Udrea acasă?!

„Am intrat şi... am început să lucrez. Am dat peste ceva mărunţiş, nu peste ceea ce aş fi vrut. Nu credeam că-şi ţine valuta în altă parte, dar se vede treaba că era fată deşteaptă... M-a surprins tocmai când terminam. Am căutat să evit o înfăţişare. M-am ascuns după perdeaua din vestiar, dar mi-a zărit vârfurile pantofilor. A smucit-o şi a început să strige. I-am astupat gura. Voiam să-i vorbesc. Devenise isterică. M-am pierdut. Obişnuinţa de-a ţine blestematul ăla de fier prin buzunare... Nici nu ştiu când am lovit-o. Realizasem că săvârşisem cea mai mare prostie, dar teama a fost mai presus de orice... Am înscenat ştrangularea, sperând să dau o urmă falsă...”

„Nu ţi-a fost frică de martori?”

„Nu. Nu mai avea importanţă, din moment ce-mi pusesem în cap s-o roiesc. Eram convins că ies basma curată.”

„Chiar erai convins?”

„Bineînţeles. Plănuisem să-mi pierd zilele prin Constanţa. Aveam de contactat câţiva amici, care nu m-ar fi lăsat pe dinafară. Din păcate nu a fost timp. Am ales calea Dunării. Mi s-a părut mai potrivită. Asta-i tot ce-ar putea să vă

intereseze.”

„Unde ai dosit bijuteriile?”

„N-am luat nimic. Era o sută-n geantă. I-am mai lăsat zece, la derută.”

Deci mătuşica dosise tot aurul. O mai fi având, nepoate!

„De ce îl urăşti pe Stănescu?”

„Nu-l urăsc. Nici nu intenţionam să-l torn, dar ştiam cât e de fricos când aduceam vorba de treaba aceea şi m-am gândit...”

„Spune-mi, D.C., cum l-ai făcut pe Stănescu să-şi verse «necazul»?”

Savura succesul şi bossul dorea precizări.

„Că era băgat în afacerea asta am bănuit de la prima vizită la Daniela Prisăcaru. Nu ştiam, însă, cum şi cât. Am licitat ultima carte. Era imposibil să nu creadă că Ana îi povestise mătuşii totul. Doar fusese cu ea acolo ca să-şi primească gologanii.”

„Şi dacă rezista?”

„Ar fi făcut o mare prostie. În ultima vreme mă obseda o bănuială. Tipul trebuia să fi avut de-a face cu noi, altfel nu se ferea. Orice om cinstit reacţionează fair-play într-o astfel de situaţie. Altfel spus, luasem urma cazierului”.

„Mie mi-aţi spus că n-aţi găsit nimic!”

„Tipul se reabilitase de doi ani. Din câte am înţeles, a feştelit-o din prostie.”

„S-o crezi tu!” Cărăbuş sancţiona prompt duioşia lui D.C. „Mai bine spune că ţi-a mers la inimă Daniela Prisăcaru.”

„Chiar aşa?!” Bossul îşi lungise faţa.

„Nu înţeleg ce vrea Petre să insinueze. Probabil se referă la faptul că am bănuit-o de complicitate şi din cauza asta am pierdut timpul cu ea. Dacă ar fi aşa, ne-a fentat pe toţi. Astăzi, macaronarul ar fi luat masa cu noi... la Trocadero.”

„Exclus, s-a strecurat cu prima ocazie. Acum, la finiş, ne este clar la toţi. Ana Dumitrescu a fost considerată doar un pion de sacrificiu. Italianul a venit pentru ea, dar a găsit-o «lungită». A luat-o la întrebări pe Mioara. Aceasta era speriată, deoarece aranjase cu Tomescu să treacă

«dincolo», şi i-a fost frică să nu păţească ceva. Aici, «la noi», era la adăpost... şi apoi ieşea din cauză...”

„Apropo, pentru cine erau banii de sub covor?”

„Cum pentru cine? Pentru soră-sa. Numai că păsărica a tăcut mâlc. Tare grijulie Mioara Dencean pentru soarta familiei!”

„Morţii nu se vorbesc de rău.” D.C. pleda pentru pacea sufletului.

„Spui că Daniela arată bine?”

„De nota zece. Păcat că-i proastă! Dacă n-ar fi făcut pe misterioasa sau dacă nu s-ar fi luat după Amăriţei nici nu am fi dat de comoara ei...”

„Aşa se pare... Bănuiţi de ce împrumuta Ana bani de la bătrâna Eger?”

„Pentru stimabilul domn inginer Dan Stănescu. Era în pană tot timpul. Bătrâna îi dăduse doctoriţei, odată, zece mii de lei. Să-i ţină la ea pentru când o fi bolnavă sau, în ipoteza că ar fi murit, să aibă cu ce s-o transporte la cimitir. Anul acesta se răzgândise şi i-a cerut banii înapoi, dar o mai împrumuta din când în când...”

Soarele se lipise cu dinţii de cer. Era şi mai cald. D.C. părea mulţumit. Se descurcaseră. În rest, treaba Interpolului... Petre zisese bine, prea se aruncase orbeşte asupra Danielei. Dar alt drum n-avusese; aşa le-a deschis şi pe celelalte, care au dus în final la Dorneanu.

„Am reţinut că Amăriţei a menţionat mai multe tablouri.”

„Asta ca să facă pe prostul. În realitate era vorba de icoanele lui Anton Nicolae. Acesta, prin intermediul fetelor, le vindea la străini. Mai ciupea şi el un ban.”

„De ce şi-a atârnat de gât Mioara Dencean medalionul furat?”

„Vă explic eu. Mioara Dencean plănuise s-o scoată din circulaţie pe buna ei prietenă, să-i ia banii şi să plece din ţară. Pentru asta purta cianura în gulerul bluzei. Tomescu i-a făcut rost de ea şi aranjaseră să fugă împreună, dar cineva i-a împiedicat.”

„Cine?”

„Sandro.”

„Parcă până acum aveai altă părere!” intervenise Petre.

„M-a convins amprenta pantofului de la Cluj.”

„Fleacuri. Se putea mima. Adică Fernando nu s-ar fi putut încălţa cu pantofi mai mari, din greşeală?”

D.C. trecu mai departe. Nu dorea să se substituie logicii lui Cărăbuş. „Deci a abandonat ideea cu plecarea, deoarece italianul a ameninţat c-o lichidează dacă nu-i dă banii înapoi. Ar fi fost riscant să mai rămână.”

„Atunci de ce nu a aruncat sticlele cu lapte? Le-o fi scăpat din vedere?!”

„Nu, le-a lăsat special. În acest fel încurca şi mai rău situaţia.”

„Dacă a fost aşa au luat plasă. Le-a stricat jocul Dorneanu. Dar voi tot nu mi-aţi răspuns de ce şi-a pus medalionul la gât în loc să-l dosească?”

„Crimă perfectă nu a fost, nu este şi nici nu va fi!”

„Mulţumesc. Iată într-adevăr un răspuns competent!”

Spunea cineva că hazardul este zeul poliţiştilor. La aşa ceva medita D.C. în finalul serii de joi când, în sfârşit, îşi trăgea sufletul după şase zile sacrificate celor două „adolescente”.

Acum fetele erau în cimitir. Julieta aşijderi, directorul în cavoul familiei, cercetătorul nimerise mai prost, la „Izvorul Nou”, Amăriţei intrase pe mâna ilicitului, Daniela mai avea să răspundă câtorva juraţi, Tomescu la fel, iar Fana Dumitrescu va plânge etern. Cel mai lovit, însă, era Stănescu. Diploma falsă îl readucea printre foştii „camarazi”. Avusese motive justificate să tacă chitic. Dacă Dorneanu ar fi ajuns pe „malul celălalt”, el devenea director. După discuţie, Stănescu rămăsese livid, cu ochii fixaţi într-un singur punct: fereastra... Renoir îşi intitulase sugestiv tabloul. Două adolescente, două nume pe două dosare pline cu fotografii şi, în curând, prăfuite... În geam bătea apa unei ploi plicticoase. În semiobscuritatea încăperii îşi imagina vremea când fotografia celor trei strângea în ea o clipă de realitate. Acum nu şi le mai putea închipui pe cele trei fete altfel decât înghesuite în

congelatoare şi acoperite cu albituri. Nimeni nu le mai putea răscumpăra zilele ce căzuseră din calendar, nici chiar cu valută! Pe Mioara, italianul a împănat-o cu plumb, de frică să nu vorbească... Îi venea să râdă, amintindu-şi cât de pornit fusese pe comandant. Când colo a dat doar peste câteva mici aventuri... Stătea cu privirea în tavan, aşteptând să-i vină somnul. Se făcuse douăsprezece... Greşise când afirmase că acela care le omorâse pe fete era unul şi acelaşi. Noroc că la momentul oportun le ieşise Dorneanu în cale... Oare Julieta avusese vreun rol sau îşi pierduse timpul printre ele;? Nici una, nici alta. Nu dorise să-şi irosească tinereţea lucrând ore suplimentare pentru o amărâtă de leafă. Sosise la Bucureşti să le anunţe că vine „el”... Şi a venit! Să-i aducă Anei restul de bani şi ei un pumn de alice! În clipa în care a simţit arma în tâmplă a înţeles, probabil, zădărnicia tuturor strădaniilor ei... O nostalgie se trezea în D.C. şi nu ştia de unde vine... Casa Anei rămăsese ciupită de vărsatul de timp, ce va sluţi pe veci faţada efemerului... În colbul cărămizilor, conturul Anei fuge, fuge în Soare. Se plimbă pe alei, soarbe apa lăsată în fierbinţeala drumului. O zăreşte sărutată pe ochi de o felie de lună... Peste tablouri, peste candelabre, peste părinţii ucişi din milă se adună miros de fum... Dorneanu alunecă pe dunga orizontului cu un rictus în colţul gurii, mirosind a mahorcă, îşi bate joc de soarta anonimă ce i-a aruncat în căuşul palmelor un mormânt singuratic. Nu îi plăcuse lumina cărţilor niciodată. Se născuse cleptoman. Prefera drumurile desfundate asfaltului suedez... Imaginea se topea într-un ultim cadru... Sunetul tamponă diagonala camerei şi i se strânse în ureche...

„Ascultă prietene! E ora unu. Peste câteva clipe vei adormi la loc, îmbogăţit cu o nouă impresie. L-au prins... pe aeroport la Amsterdam. Mâine dimineaţă plecăm. Te aştept la opt treizeci la aeroport. Pe la unsprezece ne depun acolo. Ia-ţi schimburi. «Good night»!”

Clic. Comunicarea îi dezechilibrase organismul timp de şaisprezece secunde, din iniţiativa căpitanului Petre Cărăbuş. În faţa norocului e necesar să fii pregătit, nu-ţi

surâde de multe ori în viaţă! Se ridică în capul oaselor şi-şi adună gândurile... Mare artistă, babeta! Cum dracu’ să n-aibă o dublură la cheie! Sanda îi narase şi despre bijuterii. În spaţiul pleoapelor se adunase rama de bronz a Anei. Încercă să-i picteze chipul, nu reuşi. Fotografiile erau insuficiente. Clepsidra nu se răsturnase de tot. Băgă agenda sub lampă, opri arătătorul la litera P şi inseră numărul pe disc.

„Alo, ce te-a apucat?”

„Ce să m-apuce?! N-ai înţeles?.., Aaa, trebuie să-mi dai suta, am câştigat! Ne-a «vizitat» Sandro. Ce mai, sunt genial!...”

„A mărturisit?”

„N-a mai fost nevoie. Au găsit pânza la domiciliu... şi o grămadă de fotografii ale fetelor noastre.”

„Bine, la opt şi jumătate sunt acolo.”

„Totul e pregătit. Actele sunt la mine. Am uitat, bossul a spus că trimite o maşină. Noapte bună.”

„Noapte bună.”

Bărbatul în trenci alb, apelat pe iniţiale, înconjură servanta pe care era aşezat televizorul, deschise şifonierul şi începu să azvârle afară ceva lenjerie. Îşi aduse aminte, a doua zi era nouă. În mod normal, pe nouă ale lunii semnează statul de salarii în dreptul numelui Dominic Cosma.

SFÂRŞIT